

306.766

ท239ก

จ.๒

๘136-

การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกียรติ

๒

บทคัดย่อ

ของ

ทศพร มณีศรีขำ

13 ส.ค. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์

พฤษภาคม 2545

๒14๑๖๓๑

ทศพร มณีศรีขำ. (2545). การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์. ปริญญาโท กศ.ด.

(พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หนะวานนท์,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรวุฒิ ปัดโรสง.

การศึกษา การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อคลี่คลายให้เห็นถึงกระบวนการสร้างความหมาย ความรู้ ความจริงให้กับความเป็น " เกย์ " โดยผ่านศาสตร์ และสถาบัน ซึ่งมีส่วนสำคัญในการกำหนด กฎเกณฑ์ กติกา และการจัดระเบียบทางสังคมขึ้นมาเพื่อสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ทั้งหมดนี้มีผลต่ออัตลักษณ์ความเป็น " เกย์ " การศึกษานี้ได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และความรู้ต่าง ๆ ที่กล่าวถึง " เกย์ " รวมทั้งการบอกเล่าประวัติชีวิตของ " เกย์ " ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ความเป็นอื่นของ " เกย์ " ถูกกำหนดและสร้างขึ้นจากกระบวนการผลิตซ้ำ ความเป็นเพศหญิง ความเป็นเพศชาย ผ่านบทบาทเพศ และความเป็นเพศ อย่างไรก็ตาม " เกย์ " ได้พยายามสร้างอัตลักษณ์ของตนเองผ่านการสร้างกิจกรรมทางสังคมที่หลากหลาย เพื่อเปิดพื้นที่สาธารณะให้ตนเองมากขึ้น

DESIGNATING GAY TO BE THE OTHERNESS

AN ABSTRACT

BY

TOTSAWORN MANEESRIKUM

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Doctor of Education degree in Development Education
at Srinakharinwirot University

May 2002

Totsaworn Maneesrikum. (2002). *Designating Gay to be the Otherness*.

Dissertation, Ed.D. (Development Education). Bangkok : Graduate School,
Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc.Prof.Dr. Napaporn
Havanon, Asst.Prof.Dr.Pensiri Jeradechakul, Asst.Prof.Dr. Surawut
Padthaisong.

The purpose of this study was to uncover the process of signifying, and constituting knowledge and truth on gayness. The process was exercised through the power of knowledge and institutions in setting up principles, regulations and social orders for gays which eventually affected their identities. This study was done through an extensive study of gay literature, textbooks, and life experiences.

The study revealed that the otherness of gays was designated by the reproduction of femininity and masculinity involving gender roles and sexuality. In the producing of their identities, however, gays attempted to form their social connection, rules and regulations of living. They also established their identities through diverse social activities in order to opened up their public space.

การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์

ปริญญาานิพนธ์
ของ
ทศพร มณีศรีขำ

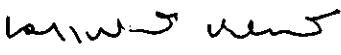
เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุริยางค์บัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์

พฤษภาคม 2545

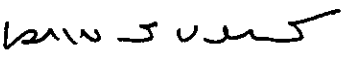
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

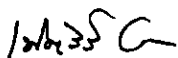
ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์
ของ
นายทศพร มณีศรีขำ

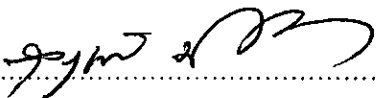
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุริยางค์บัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

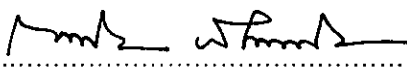

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพรณ์ หะวานนท์)
วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพรณ์ หะวานนท์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรสุดิ ปัดไธสง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ณรงค์ พ่วงพิศ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา รัชชกุล)

ประกาศคุณูปการ

ความสำเร็จของผู้ทำปริญญาโทได้รับ ความกรุณาอย่างดีจากรองศาสตราจารย์ ดร.นภาพรณ์ หะวานนท์ ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรุดมิ บัดโธสง คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท ที่ได้กรุณาให้ความดูแล เอาใจใส่ โดยเริ่มตั้งแต่แรกเข้ารับการศึกษ เป็น ผู้ถ่ายทอดให้ความรู้ วิธีคิด มุมมองที่มีต่อสิ่งที่เรียกว่า " ศาสตร์ " และ " ปรัชญาการณ " ทางสังคม จนทำให้ผู้วิจัยมีวิสัยทัศน์และเปิดโลกทัศน์ทางความคิด ให้กว้างไกลและลึกซึ้งมากกว่าเดิม สิ่งนี้ถือเป็นเรื่องมีค่าที่ท่านทั้งสามมอบให้ ด้วยความสำนึกในฐานะศิษย์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ณรงค์ พ่วงพิศ ผู้เป็นกรรมการสอบปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ รัชชกุล กรรมการสอบปริญญาโท ที่ได้กรุณามาเป็นกรรมการสอบเพิ่มเติม เพื่อให้ความเห็นและเสนอแนะให้ปริญญาโทนี้ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ที่ให้ความกรุณาทางวิชาการเสมอมา และช่วยเรียบเรียงบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุกุล คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ที่กรุณาสนับสนุน ให้กำลังใจและสอบถามความก้าวหน้าในการเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยตลอด

ขอขอบคุณ พี่ และ น้อง ๆ พัฒนศึกษาศาสตร์ รุ่นที่ 12 จำนวน 10 คน : คุณ โสมพรรณ ถิ่นว่อง พันเอกจรงค์ดี สุขวัฒนา คุณฉัตรวิญ องคสิงห์ คุณพนารัช ปรีดาภรณ์ คุณพรใจ ลีทองอิน คุณพิศมัย รัตนโรจน์สกุล คุณศศิธร ศิริประเสริฐกุล คุณอภิชัย ศรีโสภิต คุณอัชรา วงศ์วัฒนามงคล และคุณอุษณีย์ ธโนศวรรย์ ที่ให้ความรักและให้เกียรติตลอดมา อีกทั้งร่วมทุกข์ร่วมสุขมาไม่น้อยกว่า 5 ปี รวมทั้ง พี่ น้อง ร่วมสาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ ทุกรุ่น ทุกท่าน ที่ได้เป็นกำลังใจเสมอมา

ขอขอบคุณ ผู้เล่าประวัติชีวิตทุกท่านที่ได้เล่าประวัติชีวิตด้วยความเต็มใจและเสียสละ จนทำให้มีผลงานฉบับนี้ขึ้นมาและหวังว่าผลงานนี้ น่าจะทำให้ทุกคนมองเห็น ภาระหนักในการใช้ " วาทกรรม " เพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามและปราศจากความมีอคติในสังคม

สุดท้ายนี้ คือ ผู้ที่เป็นกำลังใจสูงสุด : บุตรชายคนเดียว และ ภรรยา อีกทั้งผู้ร่วมสกุลทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะ คุณพ่อ และคุณแม่ ผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ รวมทั้งใคร่ขอ

ขอขอบคุณ กัลยาณมิตรทุกท่าน ผู้ให้ความรัก ความเมตตา ในภาควิชา ฯ และในคณะ
วิชา ฯ ที่เป็นกำลังใจ ชื่นชมในผลงาน จนทำให้ผู้วิจัยเดินทางมาถึงจุดหมายของสิ่งที่เรียกว่า
" ปริญญาโท "

ทศพร มณีศรีขำ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
ปัญหาการวิจัย	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
การใช้แนวคิดทางวาทกรรมในการศึกษาความเป็น " เกย์ "	8
การรื้อถอน (deconstruct) ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ "	17
ความเป็น " เกย์ " กับความรู้ทางศาสนา	18
ความรู้ที่มีพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์กับการสร้างความเป็น " เกย์ " ...	23
ความรู้ทางสังคมศาสตร์กับการสร้างความเป็น " เกย์ "	28
การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ "	33
การสร้างความเป็น " เกย์ " ผ่านสถาบัน	34
การสร้างความเป็น " เกย์ " ผ่านกฎระเบียบหรือนิยาม	39
การสร้างความเป็น " เกย์ " ผ่านการจับจ้อง	43
ความเป็นอื่นของ " เกย์ "	45
กรอบแนวคิดในการวิจัย	47
3 วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย	49
แนวทางศึกษาประวัติจากคำบอกเล่า	50
การเลือกผู้ให้สัมภาษณ์ประวัติชีวิต	56
การวิเคราะห์ข้อมูล	60

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4	ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " 61 <ul style="list-style-type: none"> ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " 61 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศในสังคม 62 การขยายทัศนะในเรื่องเพศ 63 <ul style="list-style-type: none"> สรีระ " เกย์ " 64 " เกย์ " กับความรู้ด้านเพศศึกษา 65 " เกย์ " กับความลับสนในศาสตร์ทางการแพทย์ 67 ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " ที่ได้จากการศึกษาวิจัย 68
5	การวิเคราะห์ภาคปฏิบัติการวาทกรรม : การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " 73 <ul style="list-style-type: none"> การกำหนดความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น 74 <ul style="list-style-type: none"> ความสัมพันธ์กับพ่อ แม่ พี่น้อง 74 ความสัมพันธ์กับครู อาจารย์ 78 ความสัมพันธ์กับเพื่อน 80 ความสัมพันธ์กับนายจ้างหรือผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่ต้องทำงานร่วมกัน 82 ความสัมพันธ์กับกลุ่มสื่อสารมวลชน 83 ความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลอื่น ๆ ที่ " เกย์ " ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับ 85 เรื่องเพศ (sexuality) ของ " เกย์ " 87 <ul style="list-style-type: none"> ความรู้ลึกทางเพศ 88 การกระตุ้นเร้าทางเพศ 89 การมองหาความสัมพันธ์ทางเพศ 91 การมีเพศสัมพันธ์ 93 การเปลี่ยนคู่สัมพันธ์ 95 การดำรงอยู่ในเพศสัมพันธ์ 97

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ) การพยายามเปิดพื้นที่ของตนเอง	98
การรับรู้ความเป็น "เกย์"	102
6 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	103
ผลการศึกษา	104
ข้อเสนอแนะ	110
บรรณานุกรม	111
ประวัติย่อผู้วิจัย	119

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

- " เกย์ " (gay) จัดว่าเป็นกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน (homosexual) กลุ่มหนึ่งที่ถูกสร้างให้เป็นอื่นต่างจากกลุ่มบุคคลรักต่างเพศ (heterosexual) โดยได้รับการกระทำอย่างเป็นระบบภายใต้กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ระเบียบ ประเพณี และอื่น ๆ และทั้งหมดนี้จะอยู่ในรูปของความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ และกระทำผ่านสถาบันทางสังคม โดยที่การกระทำหรือปฏิบัติการต่าง ๆ จะตั้งอยู่บนฐานคติของความมีอคติทางเพศ (sexism) ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา คนส่วนใหญ่รับรู้และยอมรับว่ามนุษย์มีเพียงสองเพศเท่านั้น มนุษย์ใดที่มีลักษณะและพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากเกณฑ์ที่กำหนดก็จะถูกกีดกัน หรือเบียดขับออกนอกพื้นที่ ทั้ง ๆ ที่เขาเหล่านั้นก็มีได้มีสิ่งใดที่แตกต่างไปจากมนุษย์โดยทั่วไป ดังนั้น การกำหนดความเป็นเพศหรือเพศสภาพควรจะต้องมีการทบทวน และขยายความ เพื่อทำการคลี่คลายให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ในสังคม ความเป็นเพศในสังคมเป็นเรื่องที่มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมาอย่างมากมายว่า เป็นสิ่งที่มีความซับซ้อนเป็นวาทกรรม (discourse) ที่ถูกกำหนดโดยสังคมและวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ มีตัวบท (texts) หรือภาษาเป็นสิ่งที่สร้างความหมาย จนทำให้เกิดเป็นปรากฏการณ์ของความเป็น " เกย์ " ในแต่ละบริบทของสังคมและวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกันออกไป กฎเกณฑ์ของวาทกรรมนี้เป็นภาคปฏิบัติการภายในสถาบันและสังคม รวมทั้งเป็นความสัมพันธ์ เป็นระบบความรู้ และความเชื่อโดยรวมของสังคม

ในประวัติศาสตร์ความคิดในโลกตะวันตกนั้น มีวาทกรรมคำอธิบายในเรื่อง ผู้หญิงกับความรู้ หรือเรื่องเพศกับความรู้กล่าวไว้ในลักษณะต่าง ๆ เริ่มต้นจากหลักฐานที่เก่าแก่ที่สุดชิ้นหนึ่งของโลกตะวันตก คือ คัมภีร์ไบเบิลได้กล่าวถึง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิง ผู้ชาย และความรู้ไว้ในตอนที่สามของบทปฐมกาล (Genesis) และในบทปฐมกาลของคัมภีร์ไบเบิลยังกล่าวไว้ว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ชายและหญิงขึ้นมาแล้ว พระองค์ยังได้ช่วยพวกเขา ดังนี้ " จงเกิดลูกหลานมากมาย เพื่อเชื้อสายของเจ้าจะกระจายไปอยู่ในโลก และปกครองทุกอย่าง เราจะให้เจ้ามีอำนาจเหนือปลา นก สัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ป่าทั้งปวง " (ปิยฤดี ไชยพร และ ไชยันต์

ไชยพร. 2542 : 64) นั้นย่อมาหมายถึง ความสัมพันธ์ของหญิงและชายได้รับการตอกย้ำให้เป็น ความสัมพันธ์รักต่างเพศ และความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะนี้ จึงถูกกำหนดและสร้างขึ้น มาว่า เป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นบรรทัดฐาน (norm) และเป็นแบบอย่างที่ดีที่สังคมควรยึดถือ ปฏิบัติ ฉะนั้น " เกย์ " จึงถูกจัดอยู่ในฐานะของพวกที่ต่อต้านขนบธรรมเนียม ประเพณีของ " ความเป็นปกติทางเพศ " (normal sexuality) และทำทลายบรรทัดฐานของกลุ่มรักต่างเพศ ทั้ง ยังมีผลกระทบต่อการสร้างความเป็นครอบครัวในแนวทศนะที่เป็นอยู่ (Woodward. 1997 : 3) ดังนั้น ความสัมพันธ์ทางเพศอันเกิดจากต้นเหตุซึ่งกลุ่ม " เกย์ " มักถูกคนส่วนใหญ่ในสังคมมอง เช่นนี้ ย่อมเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดจากพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ และถือว่าการ ละเมิด หรือเบี่ยงเบนไปจากพระประสงค์ของพระองค์ การละเมิด หรือการเบี่ยงเบนไปจาก พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นสิ่งผิด และเป็นสิ่งชั่วร้าย (ปิยฤดี ไชยพร และไชยันต์ ไชยพร. 2542 : 68)

ความคิด ความเชื่อเกี่ยวกับความสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน (homosexuality) ที่ถือว่าเป็น สิ่งผิดและเป็นสิ่งชั่วร้าย และจัดว่าเป็นพวกวิปริตทางเพศได้ถูกกระทำและตอกย้ำผ่านทาง ความรู้ภายใต้การรองรับของสถาบันที่สำคัญอย่างมีพลังจากอีกหลายแหล่ง เพื่อเสริมความเชื่อ และอุดมการณ์ทางศาสนา ก็คือ ศาสตร์ทางด้านการศึกษา วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เช่น ทางด้านจิตวิทยา และทางการศึกษา ฯลฯ ในทางจิตเวชศาสตร์มองว่า กลุ่มรักเพศเดียวกันเป็น กลุ่มที่มีความผิดปกติ สมควรได้รับการบำบัดรักษา โดยมีบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเรื่อง ของกลุ่มรักเพศเดียวกันไว้มากมาย ทั้ง ๆ ที่ในปัจจุบันนี้ จะได้มีการพูดและอธิบายออกมา อย่างค่อนข้างชัดเจน และเป็นทางการแล้วว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ถือว่าเป็น กลุ่มบุคคลที่มีความเป็นปกติเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปในสังคม แต่ในปรากฏการณ์จริงทาง สังคม กระบวนการสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ยังคงดำรงอยู่ เพราะเจตคติโดยส่วนตัว และภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมบางอย่างเกี่ยวกับ " เกย์ " ยังดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง อันเป็น อคติทางความคิดที่ยากจะลบเลือน ตามแบบแผนความเชื่อดั้งเดิมที่สร้างหรือผลิตมานานหลาย ศตวรรษได้

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว การปฏิบัติการทางวาทกรรมกับกลุ่มรักเพศเดียวกัน ยังมีการ กระทำผ่านเครือข่ายที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการออกมาอย่างสม่ำเสมอ มีการจำแนกแจก แจงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า กิจกรรมใด พื้นที่ใดที่เหมาะสม หรือไม่เหมาะสมกับการกระทำ

การแสดงออก และการใช้ชีวิตของกลุ่มบุคคลประเภทหรือลักษณะต่าง ๆ โดยเฉพาะภายในโครงสร้างของอุดมการณ์ทางวัฒนธรรมที่ให้ผู้ชายเป็นใหญ่ (patriarchal culture) ซึ่งถือว่าเป็นอุดมการณ์ที่มีอำนาจในการกำหนดวิถีคิด และการปฏิบัติในความสัมพันธ์ระหว่างเพศ โดยจะมีกระทำและปฏิบัติการผ่านทางสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา หน่วยงาน องค์กรของรัฐ และเอกชนที่จะพิจารณาบุคคลว่าควรจะมีตำแหน่งแห่งที่ในสถาบันและหน่วยงาน องค์กรต่าง ๆ เหล่านั้นได้หรือไม่อย่างไร โดยอาศัยเงื่อนไข ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อกำหนดเดิมที่สังคมได้ตั้งขึ้นเป็นสิ่งสะกดกัน หรือก็กดกันมิให้ได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน ปฏิบัติการดังกล่าวได้ถูกสร้างขึ้นมาเป็น ตัวบท (texts) เป็นปฏิบัติการทางวาทกรรม (discursive practices) จนกลายเป็นปฏิบัติการทางสังคม (social practices) ที่ทำให้กลุ่มที่มีพลังอำนาจทางสังคม อันได้แก่ กลุ่มรักต่างเพศใช้เป็นเครื่องมือประเมินและตัดสินกลุ่มรักเพศเดียวกัน หรือกลุ่ม " เกย์ " ว่าเป็นกลุ่มที่ต่ำต้อย ไม่มีคุณค่าและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ทั้ง ๆ ที่โดยภาพลักษณ์มิได้มีความแตกต่างกันแต่ประการใด ซึ่งในความคิดของนักคิดในยุคหลังสมัยใหม่ (postmodernist) ไม่ได้มองตามแนวคิดดังกล่าว แต่นักคิดในกลุ่มนี้ ได้มองถึงความหลากหลายที่ความแตกต่างของอัตลักษณ์ และวิถีทางที่สังคมได้สร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาภายในสังคม ความหลากหลายของตำแหน่งในสังคม สถาบันทางสังคม สิ่งเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสิ่งที่ถูกกำหนด และถูกสร้างขึ้นมา จากความสลับซับซ้อนของอิทธิพลและวัฒนธรรมของสังคม ภูมิหลังของประวัติศาสตร์ ศาสนา วาทกรรมทางสังคมแสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ทางเพศมิได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือตามหลักทางชีววิทยาที่เป็นกลไกของร่างกาย แท้ที่จริงแล้ว ความสัมพันธ์รักเพศเดียวกันถูกกำหนดว่า เป็นสิ่งตรงข้ามกับความสัมพันธ์รักต่างเพศ โดยสังคมมีส่วนสร้างขึ้นมาขึ้นเอง และดำรงอยู่ในสังคมอย่างฝังแน่น ดังนั้น คำถามที่ว่า ความสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะในการศึกษาคำนี้ คือ ในรูปแบบของ " เกย์ " ถูกสร้างและถูกมองว่าเป็นอื่นอย่างไร จึงเป็นคำถามหนึ่งที่จะสามารถคลี่คลายเรื่องของ " เกย์ " ที่ดำรงอยู่ในสังคมนี้ได้เป็นอย่างดี

ในประวัติศาสตร์ว่าด้วยเรื่องทางเพศ (history of sexuality) ตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 เป็นต้นมา คนส่วนใหญ่มองกันว่า เรื่องทางเพศนั้นถูกกดไว้ ถูกห้ามราวกับว่ามีได้ดำรงอยู่ในชีวิตสังคมของมนุษย์ ซึ่ง ฟูโกต์ (Foucault, 1980 : 11) มิได้สนใจการที่เรื่องทางเพศถูกเก็บกด ยิ่งไปกว่าประสงค์จะนิยามระบบความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจ - ความรู้ - ความพึงพอใจ

(power – knowledge – pleasure) ซึ่งรองรับวาทกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศของมนุษย์ ประเด็นก็คือ มนุษย์นั้นมิได้นิ่งเงียบในเรื่องทางเพศ แต่ ฟูโกต์ ต้องการจะพิจารณาว่า มีการพูดกันทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ เพื่อจะเข้าใจว่าใครเป็นคนพูด พูดด้วยจุดยืนและทัศนะเช่นไร สถาบันที่ทำให้คนพูดเช่นนั้น และสถาบันซึ่งเก็บรักษาและแจกจ่ายสิ่งที่กล่าวถึงกันอยู่ในสังคม กล่าวอย่างสั้น ๆ ฟูโกต์สนใจ " ข้อเท็จจริงทางวาทกรรม " (discursive fact) คือ แนวทางที่เรื่องเพศถูก " ใส่ลงในวาทกรรม " (put into-discourse)

ดังนั้น เรื่องเพศจึงมิได้ถูกเก็บกดเลย หากถูกเปลี่ยนไปพูดถึง โดยอาศัยวาทกรรมต่าง ๆ ในกรณีของกลุ่มรักเพศเดียวกัน หรือกลุ่ม " เกย์ " ก็มีกรกล่าวถึงในรูปแบบต่าง ๆ กันอย่างมากมาย สรุปได้ว่า เรามิได้เผชิญกับการใช้วาทกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศแต่เพียงรูปแบบเดียว หากกำลังเผชิญกับวาทกรรมอันหลากหลายที่เกิดมาจากกลไกต่าง ๆ ซึ่งทำงานกับสถาบันต่าง ๆ (Foucault. 1980 : 33) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพวกที่มิได้ปฏิบัติกิจกรรมทางเพศตาม " ธรรมชาติ " ก็ถูกทำให้ชัดขึ้น แยกออกไป หรือดึงเข้ามาในระบบของวาทกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยการกำหนดตำแหน่งแห่งที่คนกลุ่มนี้ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจกับเรื่องเพศ และความเปลือยเปลือยตัวออกไปกระทบทั้งส่วนที่เป็นกายภาพ และแบบแห่งความประพฤติของคนทั้งหลาย (Foucault. 1980 : 48)

ในขณะที่ " อำนาจ " (power)-ขยายตัวออกไปพร้อม ๆ กับการขยายตัวของวาทกรรมเรื่องเพศ ปัญหาเรื่องความจริง (truth) ก็ได้เข้ามาเกี่ยวข้อง อารยธรรมตะวันตกจะเน้นในเรื่อง " ศาสตร์แห่งเพศ " (scientia sexualis) ด้วยการพยายามพัฒนามากว่าศตวรรษในวิธีการพูดถึงความจริงเกี่ยวกับเรื่องเพศที่พยายามมุ่งไปสู่รูปแบบหนึ่งของ ความรู้ – อำนาจ (knowledge – power)

ผู้วิจัยเชื่อว่าเรื่องเพศของมนุษย์นั้นถูกกล่าวถึงอยู่ตลอดเวลา ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน รูปแบบของอำนาจที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ คือ ความสัมพันธ์ของพลังอันหลากหลายซึ่งดำรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง และเป็นตัวกำหนดองค์กรของตนเอง นอกจากนี้ อำนาจยังเป็นทั้งกระบวนการซึ่งเกิดจากการปะทะกันของพลังต่าง ๆ และยังเป็นฐานรองรับซึ่งพลังเหล่านั้น รองรับกันเองจนก่อให้เกิดระบบ หรือไม่ก็แตกแยกกระจายกันหมด นอกจากนี้ ยังถูกนำมาเป็นยุทธวิธีที่รัฐเป็นผู้กำหนด หรือรัฐใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุม จัดการในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศอีกด้วย

ภายใต้ระบบเครือข่ายของความสัมพันธ์ทั้งหลาย เรื่องทางเพศ (sexuality) เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายก็โดยอาศัยความสัมพันธ์เชิงอำนาจในด้านต่าง ๆ และมองว่าเรื่องเพศนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดที่อำนาจจะต้องเข้ามาควบคุม ด้วยเหตุนี้ ความคิด " เรื่องเพศ " จึงทำให้คนมองว่า อำนาจเป็นเพียงเรื่องกฎหมาย และข้อบังคับ ฉะนั้นจึงพยายามจะพิจารณาเรื่องเพศในแง่ที่เป็นผลของ " อำนาจ " มิใช่ในฐานะของสิ่งซึ่งถูกอำนาจจำกัด เพื่อว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจอาจจะได้เห็นชัดเจนขึ้น ภายใต้ความหลากหลายแห่งการปฏิบัติการเชิงวาทกรรมของมนุษย์เอง และ ฟูกูโตยังได้ให้ทัศนะว่า การแสดงออกมาในการปฏิบัติการเชิงวาทกรรม ก็คือ ความหมายนั้นจะอยู่ในตัววาทกรรม มิใช่เป็นแค่เพียงผิววนอกของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ทำให้การพูดหรือการกระทำมีความหมายเท่านั้น (Shapiro. 1981 : 134)

ประวัติศาสตร์เรื่องเพศ ถือว่าเป็น " ประวัติศาสตร์ของปัจจุบัน " ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่จะอธิบายว่า ทำไมคนเราถึงยอมรับอะไรที่เห็น ๆ กันอยู่อย่างง่าย ๆ เช่น การยอมรับคุกเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับความปลอดภัยทางสังคม (สายพิณ ศุภุทธมงคล. 2543) หรือแม้แต่เรื่องเพศ ก็ถือว่าเป็นความลับ ไม่ควรนำมาพูดในที่สาธารณะ ตลอดจนคำอธิบายที่เป็นภาพลบบทั้งหลายของกลุ่ม " เกย์ " ก็ถูกทำให้เป็นความจริงที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเชื่อถือ และเห็นด้วยกับคำอธิบายเหล่านั้น ซึ่งการตั้งคำถาม เพื่อคลี่คลายประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่ม " เกย์ " ถือเป็นปัญหาทางญาณวิทยา (epistemology) และถามว่า ทำไมจึงหมายความว่าเช่นนั้นก็เป็นปัญหาทางสังคมวิทยาเกี่ยวกับความรู้ (sociology of knowledge) ซึ่งจะเป็นการช่วยให้เรามองในประเด็นปัญหาต่าง ๆ ปราศจากอคติลำเอียง (bias) หรือเป็นการสร้างชุดคำอธิบายขึ้นมา เพื่อรองรับผลประโยชน์ที่พึงมีต่อบุคคล หรือกลุ่มบุคคล กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในสังคม โดยอาศัยความสัมพันธ์เชิงอำนาจ (relation of power) ที่เหนือกว่าครอบงำผู้ที่ด้อยกว่า เพราะความสัมพันธ์เชิงอำนาจนั้นเป็นสิ่งที่คงอยู่ในชีวิตสังคมทุกรูปแบบ เช่น การพูดถึง " เกย์ " ในฐานะความผิดปกติทางร่างกาย ก็กลายเป็นวาทกรรมทางการแพทย์ (medical discourse) หากกล่าวถึง พวกเขาในฐานะความผิดปกติทางจิตวิทยา ก็กลายเป็นวาทกรรมทางจิตวิทยา (psychological discourse) แม้แต่มีการอ้างถึงหลักศาสนาตั้งที่กล่าวมาแล้ว ก็ถือว่าเป็นวาทกรรมทางศาสนา (religious discourse) รวมทั้งคำอธิบายภายใต้กรอบความคิดที่พยายามสร้างให้เห็นความสัมพันธ์ ความเป็นเหตุผลที่จะทำให้เกิด ความเชื่อถือ และยอมรับในประเด็นนั้นก็ถือเป็นวาทกรรมทั้งสิ้น

การใช้วาทกรรมเหล่านี้ ทำให้แพทย์ นักจิตวิทยา พระ รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องในการอธิบายประเด็น " เกย์ " มีอำนาจที่จะระบุว่า " เกย์ " เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความปกติหรือไม่ ซึ่งก็เป็นการแน่ชัดแล้วว่า ในสังคมปัจจุบัน อำนาจของพวกเขาแพทย์ นักจิตวิทยา นักกฎหมาย พระ และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ กลายเป็นอำนาจชนิดที่หลายฝ่ายให้การยอมรับ เพราะสังคมนั้นยอมรับ โดยไม่ต้องคำถามกับอำนาจเช่นนี้อยู่แล้วทั้งผู้ใช้อำนาจ และผู้ที่ถูกอำนาจกระทำก็อาจจะไม่รู้ตัวว่าตนเองอยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจนี้ เพราะ ความสัมพันธ์เชิงอำนาจนี้ถูกทำให้เป็นสภาพปกติ (normality) ไปแล้ว

ในการศึกษานี้ ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษา และคลี่คลายให้เห็นว่า ความเป็น " เกย์ " ถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร และสร้างจนมีผลให้ " เกย์ " มีความเป็นอื่นต่างจากบุคคลที่เรียกว่า " ชายจริงหญิงแท้ " (straight) ได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ทุกคนที่กล่าวถึงนี้ ล้วนถือกำเนิดขึ้นมาเป็นมนุษย์มีความสามารถที่จะใช้ร่างกาย สติปัญญาและศักยภาพของตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้อย่างดีอย่างไม่มีข้อแตกต่างกัน ผู้ศึกษาเลือกใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยใช้วิธีการทางวาทกรรมมาเป็นหลักในการวิพากษ์ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเอกสาร ตำรา และความรู้ต่าง ๆ ที่กล่าวถึง " เกย์ " และใช้การสัมภาษณ์ประวัติตามคำบอกเล่า (oral history) ของบุคคลที่เป็น " เกย์ " เพื่อคลี่คลายและเผยให้เห็นถึง การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ "

ปัญหาการวิจัย

ความเป็น " เกย์ " ถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร และถูกสร้างให้แตกต่างจากเพศชายและเพศหญิงอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อคลี่คลายให้เห็นถึง กระบวนการสร้าง ความหมาย ความรู้ ความจริงให้กับความเป็น " เกย์ " โดยศาสตร์และสถาบัน ภายใต้ข้อกำหนด กฎเกณฑ์ กติกา และการจัดระเบียบทางสังคมชั้นมารองรับ ทั้งหมดนี้ มีผลต่ออัตลักษณ์ความเป็น " เกย์ " และทำให้ " เกย์ " มี ความแตกต่างจากเพศชายและเพศหญิงตามที่สังคมกำหนด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาสามารถคลี่คลายให้เห็นว่าความเป็น " เกย์ " ในสังคมไทยถูกสร้าง / ผลิตด้วยความรู้ผ่านศาสตร์และสถาบันต่าง ๆ
2. ผลการศึกษาทำให้เกิดการตระหนักรู้ว่า องค์ความรู้ในเรื่องการสร้างความเป็นอื่น ให้กับ " เกย์ " ถูกกำหนดด้วยกฎเกณฑ์ กติกา และระเบียบวินัยของสังคม โดยผ่านกระบวนการทางวาทกรรม
3. ผลการศึกษจะช่วยทำให้บุคคลทั่วไปของสังคมมองและเห็นว่า " เกย์ " ก็เป็นบุคคลที่มีความสามารถและเป็นบุคคลปกติเช่นเดียวกับบุคคลอื่น ๆ
4. ผลการศึกษจะทำให้บุคคลในสังคม และในสถาบันต่าง ๆ ที่เป็นคนส่วนใหญ่ ได้ ทบทวนกฎเกณฑ์ กติกา และระเบียบแบบแผนที่สร้างขึ้นมาครอบงำและกดขี่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่แตกต่างออกไปจากตน โดยเฉพาะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ถูกเรียกว่า " เกย์ "

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " (gay) เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่บุคคลและ/หรือ กลุ่มบุคคลที่ไม่เห็นด้วยและไม่ยอมรับกับการเป็น " เกย์ " ได้จัดสร้าง / ผลิตขึ้นภายในสังคม เพื่อสะท้อนและชี้ให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมและไม่ถูกต้อง โดยกระทำผ่านกลไกต่าง ๆ ในรูปแบบของการเสนอความคิด ความเห็น การสร้าง / ผลิตความรู้ภายใต้ศาสตร์สาขาต่าง ๆ อีกทั้งมีปฏิบัติการที่เข้มแข็งและต่อเนื่อง จนทำให้กลุ่มบุคคลที่เป็น " เกย์ " มีพื้นที่เฉพาะและจำกัด " เกย์ " มีโอกาสที่ใช้ชีวิต ใช้ศักยภาพ และมีส่วนร่วมสร้างสรรค์สังคมได้น้อยกว่ากลุ่มบุคคลที่สังคม เรียกว่า ชายจริงหญิงแท้ (straight) ภาพลักษณ์ของ " เกย์ " จึงเป็นภาพลบในสายตาของบุคคลทั่วไป

เพื่อให้เข้าใจถึงกระบวนการสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " การนำเสนอแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอเป็นสี่ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การใช้แนวคิดทางวาทกรรม (discourse) ในการศึกษาความเป็น " เกย์ " ส่วนที่สอง การรื้อถอน (deconstruct) ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " ซึ่งจะเป็นความรู้ที่ทำให้ " เกย์ " เป็นกลุ่มคนที่ถูกมองว่าเป็นคนบาป เป็นคนผิดปกติ มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นผู้ป่วย ฯลฯ โดยมีกรอบอธิบายผ่านศาสตร์ทางศาสนา วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ จิตวิทยาและศาสตร์ทางการแพทย์ ศาสตร์ทางสังคมศาสตร์ ส่วนที่สาม การสร้างความเป็น " เกย์ " โดยมีการสร้างผ่านสถาบันต่าง ๆ (institutions) ได้แก่ การสร้างผ่านสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษา เป็นต้น การสร้างผ่านกฎระเบียบหรือวินัย (disciplines) และการสร้างผ่านการจับจ้อง (gazing) ส่วนสุดท้ายคือ ความเป็นอื่นของ " เกย์ "

การใช้แนวคิดทางวาทกรรมในการศึกษาความเป็น " เกย์ "

เพื่อเป็นการคลี่คลายความเป็น " เกย์ " การใช้วาทกรรมเป็นแนวทางในการศึกษาเป็นวิธีการที่เหมาะสม เนื่องจากความเป็น " เกย์ " ถูกสร้าง / ผลิต ให้ความหมาย และกำหนดอัตลักษณ์ด้วยความรู้ ความจริง อำนาจ จนทำให้ " เกย์ " ถูกปิดกั้น กดทับ ไม่เป็นที่ยอมรับ

ของสังคม โดยวาทกรรมนี้จะถูกสร้าง / ผลิต และมีกระบวนการในการถ่ายทอดและต่อยอด
 ความรู้ ความจริง อำนาจผ่านทางความเชื่อ ความคิดของศาสตร์ต่าง ๆ

ความรู้ทางด้านวิทยาการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรู้ที่มีการศึกษาถ่ายทอดกัน
 ในสังคมและในสถาบันการศึกษาที่เป็นทางการทุกแห่งทั่วโลก ล้วนแต่มีวิวัฒนาการจากแนวคิด
 ที่ได้พัฒนามาจากตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากยุโรป โดยที่ยุโรปมีประวัติศาสตร์อันยาว
 นาน และได้รับอิทธิพลความคิดของกรีกในยุคก่อนคริสตกาลผสมผสานกับความคิดในคริสต์
 ศาสนา ซึ่งมีรากฐานความเชื่อถือสืบเนื่องมาจากศาสนายูดาห์ (Judaism) ซึ่งเชื่อในความเป็น
 หนึ่งเดียวของพระเจ้า อันเป็นศาสนาของชาวยิว (Jew) และหลังจากที่ศาสนาคริสต์ได้
 หยั่งรากลงในอาณาจักรโรมัน (Roman Empire) ก็ได้มีการผสมผสานความคิดสามกระแสเข้า
 ด้วยกัน คือ ความคิดแบบกรีก ความคิดแบบยูดาห์ - คริสเตียน และความคิดแบบโรมัน ซึ่ง
 เป็นแหล่งกำเนิดของวิชาการและความคิดแบบตะวันตก

เนื่องจากความคิดแบบยูดาห์ - คริสเตียนได้มีการสืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้
 จะมีการปฏิรูปทางศาสนาครั้งใหญ่เกิดขึ้นในระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 16 ซึ่งนำโดย ลูเธอร์
 (Luther) และ คาลวิน (Calvin) พร้อมทั้งมีการปรับตัวของคำสอนในคริสต์ศาสนาอย่างต่อเนื่อง
 ทั้งในนิกายโรมันคาทอลิก (Roman Catholicism) และโปรเตสแตนต์ (Protestantism) เพื่อให้
 สามารถประยุกต์ใช้ได้กับวิถีชีวิตของผู้คนในแต่ละยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป โดยสืบทอดความ
 คิดผ่านสถาบันศาสนาในประเทศตะวันตกอย่างไม่ขาดตอน จึงไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ศาสตร์
 และวิทยาการต่าง ๆ จากตะวันตกในทุกสาขา ล้วนแล้วแต่ได้รับอิทธิพลจากความคิดยูดาห์ -
 คริสเตียนไม่มากก็น้อย

สิ่งหนึ่งที่เป็นจารีตประเพณีในคำสอนของยูดาห์ - คริสเตียน ก็คือ การมีลัทธิธรรมเพียง
 หนึ่งเดียวอันเป็นข้อความที่เชื่อถือได้ (valid message) สำหรับมนุษย์ (Nelson, 1991 : 257)
 ด้วยเหตุนี้ ในทุกศาสตร์หรือทุกสาขาวิชา มักจะมีความเชื่อร่วมกันว่า แนวทางหาความรู้หรือ
 ความเข้าใจที่ถูกต้องมีเพียงหนทางเดียวเท่านั้น ทั้งนี้เพราะ เป็นการยากที่จะเข้าใจว่าศาสตร์
 แต่ละศาสตร์จะสามารถมีคำตอบที่ถูกต้องเกี่ยวกับสถานะของมนุษย์ พร้อมกันทีเดียวได้หลาย
 คำตอบ

แต่เนื่องจากในศาสนาคริสต์เองก็ต้องยอมรับความจริงของลัทธิพหุนิยม (pluralism)
 จากการแยกตัวเป็นนิกายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กรศาสนาอย่างเป็นทางการถาวร ในลักษณะที่เป็น

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องถูกสร้างผ่านสถาบันหลัก ๆ ทางสังคม นั่นคือ ระบบการศึกษา หรือ กระบวนการสร้างค่านิยมต่าง ๆ ของสังคม เป็นต้น (Foucault. 1981 : 52 - 56)

② ในกระบวนการขั้นต่อมา ก็คือ กระบวนการจำกัดและควบคุมวาทกรรม ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้เกิดอำนาจที่มาควบคุมวาทกรรม และทำให้เกิดความปรารถนาที่จะสานต่อวาทกรรม ขึ้นตอนนี้ จะต้องกระทำผ่านทางตัววาทกรรมเอง ซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนย่อย ๆ อีกสามขั้นตอน ขั้นตอนแรก คือ "การวิจารณ์" (commentary) โดยในแต่ละสังคมจะมีวาทกรรมอยู่ประเภทหนึ่ง เรียกว่า meta - narrative ซึ่งได้แก่ วาทกรรมที่ทุกคนยอมรับ หรืออาจเรียกว่าเป็นวาทกรรมที่ครองอำนาจสูงสุด ตัวอย่างเช่น บรรดาคัมภีร์ทางศาสนาของทุกศาสนา หรือหนังสือที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ ได้แก่ ตัวบทกฎหมาย นอกจากนี้ ยังมีวาทกรรมบางอย่างที่ถูกเก็บรักษาไว้ เพราะ สงสัยว่าจะมีสิ่งมีค่าหรือความลับซ่อนเร้นอยู่ วาทกรรมเหล่านี้มักจะถือกันว่าเป็นปฐมบทหรือ เอกสารขั้นต้นที่ทุกคนควรจะได้เรียนรู้ และที่สำคัญคือ จะต้องมีกระบวนการการวิจารณ์ การวิจารณ์นี้จึงเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ในการสืบสานความคิดจากวาทกรรมหนึ่งไปสู่อีกวาทกรรมหนึ่ง และ การวิจารณ์นี้ยังช่วยให้ความคิดใหม่เป็นไปได้ อีกด้วย เพราะการวิจารณ์ในขั้นแรกจะเป็นการพูดในสิ่งที่มีการพูดอยู่แล้ว แต่ในขั้นต่อมา มันกลับย้าให้ เห็นถึงสิ่งที่ยังไม่เคยมีการพูดถึง อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย (Foucault. 1981 : 57 - 58)

นอกจากการวิจารณ์แล้ว ขั้นที่สองของกระบวนการนี้ คือ "ผู้แต่ง" (the author) ซึ่งในที่นี้ ฟูโกต์ มิได้หมายถึง ผู้แต่งที่เป็นตัวบุคคล หรือแม้กระทั่งตัวผู้พูด หากแต่หมายถึง กฎเกณฑ์ของวาทกรรมกลุ่มหนึ่ง ๆ ที่ทำให้เราตระหนักถึงความเป็นเอกภาพ และเป็นต้นกำเนิดของความหมายที่วาทกรรมนั้น ๆ สื่อออกมา ซึ่งจะทำให้เราพุ่งความสนใจไปที่ความคงเส้นคงวา หรือความเป็นแบบฉบับของมัน ดังนั้น ในการศึกษาวาทกรรม "ผู้แต่ง" จึงมีความสำคัญมาก เพราะจะช่วยให้เรารับรู้ถึง สิ่งที่สังคมในแต่ละยุคสมัยถือกันว่าเป็นสิ่งสำคัญ โดยสังเกตได้จากงานเขียนของเขา สิ่งที่เขาเขียนและสิ่งที่เขาไม่ได้เขียน ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เขาได้ รับรู้และรับอิทธิพลมาจากยุคสมัยของเขาทั้งสิ้น

ขั้นที่สามของกระบวนการนี้ ก็คือ เรื่องของ "กฎระเบียบหรือวินัย" (disciplines) ซึ่งฟูโกต์อธิบายว่าเป็นเสมือนเครื่องมือ หรือ วินัยที่สังคมใช้วัดความเป็นจริง กฎระเบียบหรือวินัยที่วาทกรรมนี้จึงกลายมาเป็นตัวที่จำกัดขอบเขตของวาทกรรมต่าง ๆ และยังเป็นตัวจำกัดขอบเขตของ "การวิจารณ์" และ "ผู้แต่ง" อีกด้วย กล่าวคือ สำหรับการวิจารณ์ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว

ว่าช่วยสืบต่อวาทกรรม แต่ก็มีได้หมายความว่า วาทกรรมทุกวาทกรรมที่ผลิตออกมานี้จะได้รับการยอมรับ กฎระเบียบหรือวินัยนี้เองจึงเป็นตัวกลั่นกรองว่าวาทกรรมใด จึงจะเป็นวาทกรรมที่ ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในสังคม สำหรับผู้แต่ง กฎระเบียบหรือวินัยนี้ จะเป็นตัวที่ลดความสำคัญของผู้แต่งในฐานะของผู้คิดค้น หรือประดิษฐ์กรรมความคิด หรือนิยามสิ่งหรือเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้นมา หากแต่สำคัญอยู่ที่ว่าผู้จะใช้วาทกรรมนั้นจะเสริมทำให้กฎนั้น ๆ มีความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้เพียงใด (Foucault. 1981 : 59)

(3) กระบวนการสุดท้ายของระบอบวาทกรรมนี้ ก็คือ กระบวนการของการกลั่นกรองและควบคุมตัวของคัมภีร์ประธานผู้พูด ซึ่งแยกย่อยออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกก็คือ " พิธีกรรม " (ritual) ซึ่งหมายถึง คุณสมบัติต่าง ๆ ของตัวผู้พูดที่จะมากำหนดความน่าเชื่อถือให้แก่วาทกรรมที่เขาพูดนั่นเอง และเป็นที่น่าพอใจว่าคุณสมบัติเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับความเชื่อทางศาสนา กฎเกณฑ์ของความยุติธรรม ความน่าเชื่อถือของวิทยาการต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนที่สองก็คือ " สังคมของวาทกรรม " (societies of discourse) ซึ่งมีหน้าที่คอยสงวนรักษาวาทกรรม ด้วยการผลิตเผยแพร่กันในวงแคบ ๆ เพื่อคงความศักดิ์สิทธิ์ไว้ สถาบันทางสังคมที่ได้ชื่อว่ามีบทบาทมาก ในกระบวนการนี้ ก็คือ ระบบของการพิมพ์และระบบของการศึกษา ซึ่งนอกจากจะช่วยควบคุมคุณสมบัติของผู้พูดว่าควรจะมีเช่นไรแล้ว ก็ยังเป็นตัวที่คอยควบคุม กลั่นกรอง และให้ความชอบธรรมแก่วาทกรรมที่ผลิตผ่านสถาบันดังกล่าวอีกด้วย (Foucault. 1981 : 61 - 64)

งานของ ฟูโกต์เกี่ยวกับอำนาจมีข้อเตือนที่น่าสนใจหลายประการ (สายพิณ ศุภทรมงคล. 2543 : 5 - 25) โดยเฉพาะเขาเตือนว่า อย่าคิดว่ามีศูนย์กลางแห่งอำนาจแล้วมุ่งค้นหา ขอบข่ายของอำนาจที่ขยายจากศูนย์กลางไปสู่ฐานของสังคม เพราะแม้อำนาจจะมีศูนย์กลาง ทั้งยังมีกลไก เครื่องไม้เครื่องมือ ในการกดบังคับมากมาย แต่กลไกเหล่านั้นไม่มีทางทำงานได้เต็มที่ หากปราศจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจระดับย่อย ๆ รองรับอยู่ ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่ควรสนใจ คือ อำนาจที่แผ่กระจายอยู่ตามปลายทางของระบบ และอำนาจที่อยู่ในความสัมพันธ์ระหว่างสิ่ง ต่าง ๆ ที่แสดงออกและเกิดอยู่เสมอโดยไม่ต้องตระหนักรู้ หรือจงใจ แต่แบ่งการครอบงำได้ ฟูโกต์ไม่เชื่อว่าอำนาจมีลักษณะเหมือนทรัพย์สินอื่น ๆ โดยทั่วไปที่เราสามารถบอกได้อย่างชัดเจนว่าใครมีมกมีน้อย แต่อำนาจเป็นสิ่งที่กระจัดกระจายไหลเวียนเชื่อมโยงเป็นลูกโซ่ในความสัมพันธ์ทางสังคมทุกชนิด และในทุกขณะที่มีวาทกรรม และด้วยเหตุนี้ การศึกษา อำนาจจึงไม่ควรดูการแผ่ขยายของอำนาจจากศูนย์กลาง แต่ควรดูความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่จุดปลายทาง หรือบริเวณ

- * ที่เครือข่ายของอำนาจศูนย์กลางอาจไม่มีความสำคัญ แต่เป็นจุดซึ่งมีประวัติศาสตร์ เส้นทางเทคนิคและกลวิธี (tactics) ของมันเอง แล้วดูว่าอำนาจเล็ก ๆ เหล่านี้ถูกรอบงำ ควบคุม ใช้ ปรับ เปลี่ยน ขยาย ยักย้าย โดยกลไกอำนาจที่ใหญ่กว่าได้อย่างไร ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น เราต้องพยายามค้นหาอำนาจเล็ก ๆ เหล่านี้ปะทะประสานกับอำนาจทางการ จนสามารถสร้างผล
- * ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ให้แก่ระบบได้อย่างไร

กล่าวโดยสรุป ฟูโกต์ไม่ได้มอง "อำนาจ" ในฐานะที่มันเป็นสมบัติของชนชั้นหนึ่งชนชั้นใด หรือเป็นเครื่องมือที่ใครคนใดคนหนึ่งสามารถใช้ได้ตามใจปรารถนา แต่หมายถึง รูปแบบของการครอบงำและกดบังคับแบบต่าง ๆ และในสังคมใดก็ตาม เราจะพบความไม่สมดุลของอำนาจเสมอ อำนาจในสายตาของฟูโกต์นั้น ไม่ต่างกับความสัมพันธ์ทั้งหลายในสังคม ในแง่ที่เราไม่สามารถมองเห็นได้อย่างทันทีทันใด ✓ ประเด็นที่เขาสนใจ คือ วิธีของการจัดความสัมพันธ์เชิงอำนาจ รูปแบบที่ปรากฏของวิถีความสัมพันธ์นี้ และเทคนิคการใช้อำนาจดังกล่าว ✓

ในกรณีความจริงกับอำนาจ เนื่องจากการใช้อำนาจนั้นส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ ความรู้เกี่ยวกับ "เป้าหมาย" หรือตำแหน่งแห่งที่ของการปฏิบัติงานความสามารถที่จะควบคุมใครหรืออะไรก็ตามให้ได้โดยเด็ดขาด ผู้ใช้อำนาจจึงต้องมีความเข้าใจสิ่งที่เขาจะควบคุมในระดับหนึ่ง กล่าวคือเขาจะต้องรู้ว่าบุคคลที่เขาต้องการใช้อำนาจครอบงำนั้นมีอำนาจมากน้อยเพียงใด จะมีปฏิกริยาอย่างไรกับอำนาจ ด้วยเหตุนี้ระดับของความรู้จึงสัมพันธ์โดยตรงกับความสามารถในการควบคุม ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับอำนาจจึงเป็นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด และเป็นความสัมพันธ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมันและกัน อย่างมีนัยสำคัญ ฟูโกต์กล่าวว่า แม้เป็นไปได้ว่ากลไกทางอำนาจอาจผลิตสิ่งที่เรียกว่า อุดมการณ์ หรือจิตสำนึกจอมปลอมขึ้นมา สิ่งที่อำนาจสร้าง และสถาปนาขึ้นมานั้นเป็นมากกว่าอุดมการณ์ หรือสำนึกจอมปลอม เพราะมันได้สร้างและสะสม "ความรู้" ทั้งในแง่ของวิธีการสังเกต เทคนิคการจำแนกและเรียบเรียงข้อมูล วิธีการตรวจสอบ ค้นคว้า เครื่องมือในการควบคุม ซึ่งหมายความว่าเมื่อเกิดการใช้อำนาจผ่านกลไกต่าง ๆ ในความสัมพันธ์ทางสังคม อำนาจต้องพัฒนาตัวเองต่อไป เติบโตต่อไป ด้วยการสร้างความรู้ขึ้นรองรับอำนาจ อธิบายอำนาจนั้น โดยความรู้ที่มีอำนาจสนับสนุนอยู่ ซึ่งต่างจากการสร้างอุดมการณ์ หรือสำนึกจอมปลอม เพราะอุดมการณ์ หรือสำนึกจอมปลอมมีที่มาจากผลประโยชน์ของกลุ่มหรือชนชั้น แต่ความรู้ในที่นี้จำเป็นต่อการดำรงอยู่ของอำนาจในตัวมันเอง

ในการศึกษาทางวาทกรรม 푸โกต์ ได้ตั้งคำถามกับงานทางประวัติศาสตร์ทั้งหลาย ทั้งปวง เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ใด ๆ ก็ตามที่ถือกันว่า เป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ ฟูโกต์ จะทำการวิจัยประวัติศาสตร์ด้วยทฤษฎีวิเคราะห์ที่แบ่งออกเป็นสองชุดใหญ่ ๆ คือ ชุดของ " การวิพากษ์ " (critical) และชุดของ " วงศาวิทยา " (genealogy) การวิเคราะห์วาทกรรม หรือชุดของวาทกรรม ที่เรียกว่า เหตุการณ์ใด ๆ ก็ตามด้วยวิธีของ " การวิพากษ์ " ก็คือ การแสดงให้เห็นว่า วาทกรรมเหล่านี้ก่อรูปก่อร่างขึ้นมาได้อย่างไร ตอบสนองต่อความต้องการอะไร วาทกรรมเหล่านี้แผ่ขยายไปจับไล่สิ่งใด และอย่างไร และขอบเขตของมันแผ่กระจายอำนาจลงไปยังที่ใดบ้าง ดังนั้น " การวิพากษ์ " ที่ว่านี้ จึงต้องพยายามที่จะค้นหาว่า ทำไมวาทกรรมเหล่านี้จึงติดตรึงอยู่ในใจผู้ฟังหรือผู้อ่าน สามารถทำให้มีความเชื่อและปฏิบัติตาม จนตกอยู่ใน กระแสวังวนของความเฝ้าหวง และยังคงสร้างหรือผลิตซ้ำวาทกรรมอย่างต่อเนื่องออกมาตามที่ อำนาจของมันจะพาไป ดังตัวอย่างเช่น วาทกรรมที่สร้างความน่าเชื่อถือที่กระทำผ่านวิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดยสร้างให้เห็นว่า สิ่งทั้งหลายที่น่าเสนอสามารถพิสูจน์ความจริงได้ หรือกระบวนการศึกษาสมัยใหม่ที่ยังคงทรงไว้ซึ่งอำนาจอยู่ในสังคมของเราในปัจจุบัน จนเบียดขับชุดของความรู้ หรือองค์ความรู้เดิม ที่เป็นการศึกษาที่เน้นความสัมพันธ์กันอย่างพึ่งพาอาศัยกันของมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมออกไป เป็นต้น

ส่วนชุดของ " วงศาวิทยา " (genealogy) นั้น ฟูโกต์ กล่าวว่าเป็น กระบวนการการศึกษาการก่อรูปทางวาทกรรม โดยปฏิเสธการแสวงหาจุดเริ่มต้น หรือจุดกำเนิดของวาทกรรม นั้น ๆ หากแต่เป็นการดูว่า ภายใต้อะไรหรืออะไร ที่ทำให้ชุดของวาทกรรมชุดหนึ่ง กลายเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นความจริงในสมัยนั้นและสมัยต่อ ๆ มา เพราะฉะนั้น " วงศาวิทยา " จึงจะต้องดูด้วยว่า วาทกรรมแต่ละชุดนั้น มีลักษณะหรือรูปแบบที่พิเศษแตกต่างจากชุดอื่น ๆ อย่างไร และที่สำคัญคือ คงจะละเลยมิติของอำนาจที่เป็นตัวทำให้วาทกรรมแต่ละชุดได้รับการยึดถือว่าเป็นความจริงไปไม่ได้ (Foucault. 1981 : 71 - 72) ทั้ง ๆ ที่ไม่มีสิ่งใดเป็นความจริงแท้ที่สมบูรณ์ (absolutely true)

ดังนั้น วาทกรรมหรือการศึกษาวาทกรรมของ ฟูโกต์ จึงไม่อาจปฏิเสธมิติทางสังคมได้ เลย และอำนาจของวาทกรรมเหล่านั้น ก็สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตามสังคมในแต่ละยุคใน แต่ละสมัย เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความจริงอันใดที่เป็นความจริงอันเป็นสากล ตามที่พวกใคร่สร้างนิยมเชื่อกันเลย แต่การศึกษาวาทกรรมของฟูโกต์นี้ ก็เชื่อว่าจะให้บริบททางสังคมมาเป็น

ตัวชี้ นำไม่ หากแต่จะต้องพิจารณาร่วมกัน ทั้งในกลไกของระบบวาทกรรม และบริบทของสังคม ที่มาเอื้ออำนาจให้แก่กัน อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ชุดของวาทกรรม ด้วยวิธีการทั้งสองชุดที่ ว่านี้ คือ " การวิพากษ์ " และ " วงศาวิทยา " ฟุโกต์มีความเห็นว่า ทั้งสองวิธีมีความคล้ายคลึง กันและสามารถที่ใช้ทดแทนกันได้ อีกทั้งยังเป็นการช่วยเสริมกันและสนับสนุนกันด้วย ด้วยข้อ เสนอของ ฟุโกต์ ที่ทำให้เราตระหนักถึงอำนาจของวาทกรรมที่กลายมาเป็นระบบที่ครอบงำวิถี ชีวิตของมนุษย์ และควรที่จะตรวจสอบกระบวนการของวาทกรรมดังกล่าว เพื่อที่จะได้เข้าใจ และคลี่คลายกลไกของอำนาจต่าง ๆ เหล่านี้ เมื่อนำมาใช้สำรวจวาทกรรมทั้งหลายที่มี ปรากฏอยู่ในสังคมที่กำลังแสดงบทบาท และมีปฏิบัติการต่าง ๆ เพื่อช่วงชิงพื้นที่ในเรื่องเพศที่ ว่าด้วยความสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน และความสัมพันธ์รักต่างเพศ จะพบว่า

ประการแรก สิ่งที่เราสัมผัสรู้ว่า ความจริงเรื่องเพศ ตลอดระยะเวลาสิบพันปี นับตั้ง แต่มีการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการกำเนิดขึ้นมาของมนุษย์ในโลก การกำหนดความเป็นเพศ (gender) บทบาท หน้าที่ของชายและหญิง การแบ่งงานกันทำ หรือการจัดระเบียบของสรรพสิ่ง (the order of things) จนทำให้เกิดความไม่เสมอภาคทางเพศ ชายมีอำนาจเหนือหญิง หรือรูปแบบของลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศ ฯลฯ ความจริงในเรื่องเพศที่แตกต่างหลากหลายกัน เหล่านี้ ต่างก็คือ ชุดของวาทกรรมชุดต่าง ๆ ที่ถูกผลิตออกมา เพื่อพยายามแย่งชิงความมี อำนาจเหนือให้มาเป็นของฝ่ายตนให้ได้มากที่สุด ด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน บ้างก็เป็นการพูดของ ฝ่ายรัฐ เป็นวาทกรรมที่อยู่ในรูปของหนังสือราชการ เป็นแบบเรียน บ้างก็พยายามโน้มนำให้ เห็นพิษภัยของการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ต่างจากความสัมพันธ์รักต่างเพศ มีการปฏิบัติการ ในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูดของนักวิชาการ การนำเสนอเรื่องราวหรือการสร้างความรู้ ผ่านทางศาสตร์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะผ่านทางด้านสังคมวิทยา จิตวิทยา กฎหมาย การแพทย์ สื่อสาร มวลชน ฯลฯ ซึ่งเป็นการทำให้ตระหนักและตอกย้ำถึงความสำคัญของความสัมพันธ์รักต่างเพศ ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เหมาะสม ความสัมพันธ์ที่นอกเหนือจากนี้ เป็นสิ่งที่ผิด เป็นบาป สมควรได้ รับการต่อต้าน เป็นต้น วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นกระบวนการก่อรูปทางวาทกรรมทั้งสิ้น โดยเป็นการพยายามที่จะสถาปนาอำนาจให้กับ " ภาพ " ที่วาทกรรมนั้น ๆ สร้างขึ้นมา ขณะ เดียวกันก็พยายามที่จะลดทอนอำนาจของวาทกรรมชุดอื่น ๆ ด้วยการล้มล้างภาพความจริงที่ วาทกรรมอื่น ๆ สร้างขึ้นมา เป็นต้น

ประการที่สอง ดังที่ ฟุโกต์ กล่าวไว้ วาทกรรมหรือความจริงต่าง ๆ นี้ เป็นปฏิบัติการ

ที่ไม่ต่อเนื่อง อันเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ของวาทกรรมชุดต่าง ๆ ที่มีการปะทะ ประสาน ลดทอนและเปลี่ยนรูปของวาทกรรมชุดต่าง ๆ กันอยู่ตลอดเวลา เช่นเดียวกับวาทกรรมชุดต่าง ๆ ในเรื่องเพศ ดังนั้นในการศึกษาวาทกรรมเรื่องเพศ โดยอาศัยทัศนะของฟูโกต์ดังกล่าว จึงเป็นการดูว่าวาทกรรมหรือความจริงในชุดหนึ่ง ๆ ที่ขึ้นมามีบทบาทมากในเวทีเรื่องเพศนี้ สามารถสร้างอำนาจขึ้นมาได้อย่างไร และครอบงำวาทกรรมชุดอื่น ๆ ได้อย่างไร นอกจากนี้การเปิดเผยให้เห็นถึงกลไกของอำนาจดังกล่าว ยังทำให้เห็นถึงวาทกรรมย่อย ๆ ชุดอื่น ๆ ที่ถูกครอบงำอยู่ และกำลังทำลายอำนาจของวาทกรรมกระแสหลักนั้น ๆ ได้อย่างไร

ประการที่สาม เมื่อวาทกรรมเหล่านี้ ก้าวเข้ามาในรูปของตัวบท (texts) ซึ่งเป็นระบบของการสร้างความสัมพันธ์ทางความหมายอีกชุดหนึ่ง ซึ่งก็หนีไม่พ้นกลไกของอำนาจในการสร้างและสะท้อนภาพความจริง ด้วยอาศัยวิธีการต่าง ๆ ในการเขียน นับแต่การเลือกใช้คำ วิธีการต่าง ๆ ในการบรรยาย การสร้างโครงเรื่อง ซึ่งก็คือ การเรียบเรียงเหตุการณ์หรือถ้อยคำ อย่างเป็นลำดับ เพื่อให้เกิดความหมายขึ้นมาชุดหนึ่งให้ผู้เขียนตัวบทนั้น ๆ ต้องการสื่อความออกมา เป็นต้น ตัวบทเหล่านี้ นัยหนึ่งก็คือ อำนาจของวาทกรรมต่าง ๆ ที่ได้รับการร้อยเรียงมาอย่างดี จนทำให้เราหลงใหล เคลิบเคลิ้มไปกับสิ่งหรือภาพความจริงที่ตัวบทเหล่านั้นนำเสนอ วิธีการของการสร้างตัวบทเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณาควบคู่กับ กระบวนการทางอำนาจของการก่อรูปทางวาทกรรม โดยจะต้องพิจารณาบริบททางสังคมประกอบด้วย

ดังนั้น ความจริงในเรื่องเพศ จึงเป็นเวทีของการต่อสู้แย่งชิงกันของวาทกรรมหลายกระแส ตามบริบททางสังคมในช่วงเวลาต่าง ๆ กันที่ทำให้วาทกรรมชุดใดชุดหนึ่งขึ้นมาใช้อำนาจเหนือกว่าวาทกรรมชุดอื่น ๆ วาทกรรมจึงถูกสร้างขึ้นมาจากความแตกต่างระหว่างสิ่งที่สามารถพูดได้อย่างถูกต้องในช่วงเวลาหนึ่ง (ภายใต้กฎเกณฑ์และตรรกะชุดหนึ่ง) กับสิ่งที่ถูกพูดอย่างแท้จริง สนามของวาทกรรมในขณะใดขณะหนึ่ง ก็คือ กฎเกณฑ์ว่าด้วยความแตกต่างนี้ ฉะนั้นวาทกรรมจึงสร้างสรรพสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมา ภายใต้กฎเกณฑ์ชุดหนึ่ง กฎเกณฑ์นี้จะเป็นตัวกำหนดการดำรงอยู่ การเปลี่ยนแปลงหรือการเลือนหายไปของสรรพสิ่ง นั่นคือ ควบคู่ไปกับสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่สังคมสร้างขึ้น ยังมีการสร้างและการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ถูกพูดถึงโดยวาทกรรมอีกด้วย (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. 2542 : 5)

ด้วยเหตุนี้ การศึกษาความจริงในเรื่องเพศนี้ จึงเป็นการศึกษาปฏิบัติการทางวาทกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ จากการอ่านตัวบทและจับเป็นประเด็นขึ้นมาวิเคราะห์ โดยเราจะต้องได้แย้งใน

ระดับพื้นฐานภายในบริบทของเงื่อนไขทั้งในระดับที่เป็นตัวบุคคล และกลุ่มบุคคล รวมทั้งในระดับท้องถิ่น ในระดับชาติ และระดับโลก ถ้าเราจะพัฒนาทฤษฎีทางสังคมขึ้นมาให้เป็นทฤษฎีที่มีพลัง และท้าทายแนวทางที่ชีวิตทุกวันนี้ของเราถูกกระทำทางโครงสร้าง โดยกลุ่มบุคคลรักต่างเพศ ภายใต้ความหลากหลายของสถาบันหลักต่าง ๆ อันได้แก่ สถาบันศาสนา สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันเศรษฐกิจ สถาบันการเมือง และสถาบันอื่น ๆ เราต้องทำการพิจารณามากกว่าจะมองแค่เรื่องความแปลกประหลาดทางเพศ แต่การคิดพิจารณาอย่างมีนัยสำคัญอย่างมาก ก็คือ เราจะต้องสร้างความคิดใหม่ให้แก่สังคม (Richardson, 1996 : 9) โดยเริ่มตั้งแต่การรื้อถอนความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " ว่าภายใต้ความรู้ที่สร้าง / ผลิตผ่านศาสตร์ต่าง ๆ นั้นมีที่มาอย่างไร และคลี่คลายให้เห็นถึงการปฏิบัติการทางวาทกรรมผ่านศาสตร์ และสถาบัน ด้วยการกำหนดกฎเกณฑ์ กติกา การจัดระเบียบทางสังคม เพื่อตอกย้ำให้เห็นว่าความรู้ที่สร้าง / ผลิตขึ้นมานั้นมีความเป็นจริง

การรื้อถอน (deconstruct) ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ "

จากการศึกษาประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องเพศ จะพบข้อมูลและคำอธิบายยืนยันออกมาชัดเจนว่า " เกย์ " เป็นกลุ่มบุคคลที่คนทั่วไปในสังคม กล่าวถึงในด้านลบเสียเป็นส่วนมาก จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีการบันทึกเอาไว้ โดยเฉพาะหลักคำสอนทางศาสนาคริสต์ในคัมภีร์ไบเบิลที่กล่าวว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ผู้ชายขึ้นเป็นคนแรกในโลก พร้อมทั้งทรงสร้างสรรพสัตว์ สรรพสิ่งขึ้นมา แต่ด้วยที่พระองค์เห็นว่าผู้ชายอยู่คนเดียวว่าแห้ว พระองค์จึงได้นำซีโครซึ่งหนึ่งของผู้ชายมาสร้างผู้หญิง เพื่อให้มาเป็นเพื่อนกับมนุษย์ผู้ชาย (ไซยนต์ ไซยพร. 2540 : 2) และพระองค์ยังได้กำหนดกฎเกณฑ์ กติกาต่าง ๆ เพื่อให้มนุษย์ปฏิบัติตาม ในยุคที่ศาสนามีอิทธิพลอย่างแข็งแกร่ง " เกย์ " ไม่ได้รับการกล่าวถึงและไม่มีตำแหน่งแห่งที่ปรากฏอยู่ในสังคม จากอิทธิพลทางศาสนา การสร้าง / ผลิตความรู้ และปฏิบัติการต่าง ๆ ที่กระทำต่อกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมเป็น " เกย์ " ยิ่งตอกย้ำให้เห็นว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเป็นคนบาป คนชั่วร้าย จนทำให้ " เกย์ " ไม่สามารถแสดงตัวเหมือนกับบุคคลทั่วไป ต้องปิดบัง ซ่อนเร้นตัวเอง การมีพฤติกรรมเป็น " เกย์ " จะถูกประณาม (condemned) และประทับตรา (label) ว่าเป็นพวกที่น่ารังเกียจ (abomination) วิปริต (perverse) และเป็นบาป (sin) กระทำตัวผิด

ไปจากพระประสงค์ หรือเจตจำนงของพระผู้เป็นเจ้าของ ในยุควิทยาศาสตร์ความเชื่อทางศาสนาได้ กลายมาเป็นฐานคติของศาสตร์ต่าง ๆ ในการสร้างคำอธิบายภาวะของ " เกย์ " ซึ่งนำไปสู่การ ตอกย้ำภาพลบของ " เกย์ " อย่างต่อเนื่องและอย่างเป็นระบบ เช่น ศาสตร์ทางด้านวิทยาศาสตร์ ธรรมชาติ จะอธิบายว่า " เกย์ " เป็นพวกที่ผิดธรรมชาติ (non – natural) ผิดปกติ (abnormal) ศาสตร์ทางด้านจิตวิทยา ระบุว่า " เกย์ " เป็นพวกที่มีพัฒนาการไม่เป็นไปตามปกติ ศาสตร์ทาง ด้านการแพทย์วินิจฉัยว่า " เกย์ " เป็นพวกที่มีอาการเจ็บป่วย (Weitz. 2001) จำเป็นที่จะต้อง ได้รับการบำบัดรักษา ศาสตร์ด้านสังคมวิทยา และจิตวิทยาสังคมเน้นความรู้ในยุควิทยาศาสตร์ จึงพยายามศึกษา " เกย์ " ในฐานะผู้เบี่ยงเบน ความรู้จึงถูกผลิต และถูกสร้าง (constructed) ขึ้นมาให้สอดคล้อง และรองรับกับหลักความเชื่อทางศาสนาที่ทำให้ " เกย์ " กลายเป็นสภาวะ ของความผิดปกติ และจำเป็นต้องได้รับการดูแลรักษาให้กลับคืนเป็นปกติ เพื่อความเป็น ระเบียบเรียบร้อยของสังคม

การรื้อถอนความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " เป็นความพยายามที่จะคลี่คลายให้เห็นว่า " ความ ผิดปกติของเกย์ " มิใช่สภาวะธรรมชาติและเป็นเรื่องที่ถูกสร้างขึ้น ซึ่งศาสนาและศาสตร์ต่าง ๆ ได้สร้างขึ้นมา และถูกทำให้เป็นที่ยอมรับกันในสังคมด้วยการสร้างระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ขึ้น มาจัดการหรือควบคุมความผิดปกติดังกล่าว

ความเป็น " เกย์ " กับความรู้ทางศาสนา

ความรู้ที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ไบเบิลระบุไว้อย่างชัดเจนว่า มนุษย์ที่ถือกำเนิดขึ้นมาใน โลกมีเพียงสองเพศ คือ เพศหญิงกับเพศชายเท่านั้น และยังอธิบายถึงระเบียบ กฎเกณฑ์และ ข้อห้ามต่าง ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์สองเพศนั้นไว้ในหลาย ๆ ประเด็นด้วยกัน จนทำให้มนุษย์ต้องสยบยอมอยู่ภายใต้ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นมาโดยไม่ตั้งคำถาม เพราะมนุษย์ ในยุคสมัยนั้นมีความเชื่อถือ และศรัทธาในสิ่งที่เหนือธรรมชาติในนามของพระเจ้า อะไรก็ตามที่ กล่าวอ้างว่า พระเจ้ามีพระประสงค์ หรือเจตจำนงเป็นเช่นไรมนุษย์จำเป็นต้องเชื่อฟังและ ปฏิบัติตาม ดังนั้น อำนาจของพระเจ้าจึงเป็นอำนาจสูงสุด และมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิต ความเป็น อยู่ของมนุษย์ในสมัยนั้น

ความรู้ที่ได้จากคัมภีร์ไบเบิล ซึ่งมีการกล่าวอ้างถึง อำนาจของพระเจ้าที่ทรงสร้าง

มนุษย์ ดูแล และคุ้มครองมนุษย์ทั้งหลายในโลก ล้วนมีอิทธิพลต่อวิถีคิด วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์อย่างมากจนยากที่จะสลัดให้หลุดพ้นจากการครอบงำ ด้วยการทำให้เห็นว่า สิ่งที่น่ากลัว บอกล่า และบันทึกไว้เป็นเอกสารต่าง ๆ ซึ่งเรียกว่า เป็นหลักคำสอนและแนวปฏิบัติที่มนุษย์ในสังคมต้องประพฤติ ปฏิบัติตาม หากใครคนใดคนหนึ่งฝ่าฝืนต่อหลักคำสอนดังกล่าว จะมีผลกระทบต่อร่างกายและชีวิตอย่างรุนแรง หรืออาจเกิดผลร้ายต่อสังคมโดยรวม จึงทำให้ปฏิบัติการที่กระทำผ่านหลักคำสอนดังกล่าว มีความศักดิ์สิทธิ์ และยังคงผลมาจนถึงยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะเรื่องราวต่าง ๆ ที่อยู่ในคัมภีร์ไบเบิล ถือว่าเป็นการสร้างและอธิบายความจริงชุดหนึ่งที่ถูกผลิต และสร้างขึ้นมาให้มนุษย์ต้องสยบยอมต่อคำกล่าวอ้างในนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เริ่มตั้งแต่การกำเนิดของมนุษย์บนโลกก็เป็นไปตามเจตจำนงของพระเจ้า และได้ระบุเจตจำนงในความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ว่า จะมีได้ก็เพื่อการมีลูก มิใช่เพื่อการแสวงหาความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

ความคิดที่หยั่งรากลึก โดยเฉพาะในวัฒนธรรมตะวันตกที่เป็นความเชื่อที่สำคัญ ก็คือเพศสัมพันธ์ควรเกิดขึ้นเพื่อการมีลูก (reproduction) เท่านั้น มิใช่เพื่อความ สุข ความพึงพอใจ โดยความคิดนี้ปรากฏอยู่ในธรรมเนียมประเพณีจูดาเยนและคริสเตียน (Judaic and Christian) ดังมีบันทึกไว้ ในคัมภีร์ ดังนี้ " You shall not lie with a man as one lies with a female, it is an abomination " (Crooks and Baur. 1999 : 278) นอกจากนี้ พวกฮีบรูโบราณยังให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดูแลเด็ก โดยพิจารณาว่าเป็นการสงวนรักษาประชาชนให้มีความสมบูรณ์ เป็นการเพิ่มจำนวนและเพิ่มให้เต็มในโลก จากความเชื่อและการถ่ายทอดปลูกฝังนี้เอง ความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะอย่างอื่น จึงเป็นสิ่งต้องห้าม และถือเป็นการประพฤติปฏิบัติที่ผิดศีลธรรม รวมทั้งถือว่า เป็นบาป ความเชื่อดังกล่าวนี้ ได้มีการสั่งสอนสืบทอดกันมาอย่างยาวนานก่อนคริสตกาล และยังคงมีพลังอำนาจที่ตอกย้ำและจัดการให้การมีความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะอื่น ๆ ยังคงต้องแอบแฝง ซ่อนเร้น ไม่มีพื้นที่ และแสดงออกอย่างเปิดเผยต่างจากกลุ่มที่มีความสัมพันธ์รักต่างเพศ หลายช่วงของเวลาได้มีทั้งผู้พยายามที่จะตอกย้ำ และผู้ที่จะคลี่คลาย และสลายความเชื่อดังกล่าว เช่น ความเห็นของ พอล แห่งทาร์ซุส (Paul of Tarsus) ซึ่งเสียชีวิตในปี ค.ศ. 66 ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการก้าวพ้นความปรารถนาของมนุษย์เกี่ยวกับความโกรธ ความเห็นแก่ตัว ความเกลียด และการไม่แต่งงาน เขาเชื่อมโยงให้เห็นว่าการละเว้นพฤติกรรมในทางเพศ เป็นสิ่งที่ผ่องแผ้วและมองว่าการอยู่เป็นโสดโดยไม่แต่งงาน

และละเว้นจากการมีเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าการแต่งงาน ต่อมาบรรดาบาทหลวงทั้งหลายก็ได้ขยายแนวคิดเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ว่าเป็นบาป โดยเฉพาะเซนต์ออกุสติน (Augustine) (ค.ศ. 354 – 430) ได้ประกาศว่าความปรารถนาของอาดัมกับอีฟ เป็นจุดเริ่มต้นของความบาป และเขาได้เขียนอธิบายไว้อย่างเป็นทางการว่า เพศสัมพันธ์สามารถเกิดขึ้นได้ ภายใต้การแต่งงาน และเพื่อวัตถุประสงค์ของการมีลูกเท่านั้น (Crooks and Baur. 1999 : 7)

ความเชื่อว่าเพศสัมพันธ์เป็นบาป ยังคงฝังแน่นผ่านมาจนถึงยุคกลาง (ช่วงเวลาของการตกต่ำของอาณาจักรโรมันตะวันตก ใน ค.ศ. 476 ถึงช่วงแรกของยุคเรอเนสซองค์ ประมาณ ค.ศ. 1400) และต่อมา เซนต์โทมัส อไควนัส (Thomas Aquinas) (ค.ศ. 1225 – 1274) ได้แก้ไขความคิดและเสนอไว้ ส่วนหนึ่งในงานของเขามีชื่อว่า “ Summa Theologica ” โดย อไควนัสได้ยืนยันว่า อวัยวะเพศของมนุษย์ได้ถูกสร้างมาเพื่อการมีลูก และใช้เพื่อการอื่นด้วย เช่น การกระทำของพวกรักเพศเดียวกัน การให้ปากกับอวัยวะเพศ การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหรือการมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ ซึ่งเท่ากับเป็นการต่อต้านเจตจำนงของพระเจ้า และจากช่วงเวลานี้เอง พวกรักเพศเดียวกันไม่เพียงแต่ได้อาศัยแนวคิดเท่านั้น แต่ยังได้รับการยอมรับในบางพื้นที่ของโลกตะวันตก (Boswell. 1980) เพราะคำอธิบายของอไควนัสเท่ากับเป็นจุดเริ่มต้นของการเปิดพื้นที่ให้กับพวกรักเพศเดียวกัน

ต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 16 ได้มีการแก้ไข ปรับเปลี่ยนหลักศาสนาคริสต์ ซึ่งเป็นเหตุทำให้เกิดนิกายโปรเตสแตนต์ (Protestant) ขึ้นและมีการตอกย้ำว่าเพศสัมพันธ์ที่ไม่สามารถผลิตทายาท ถือว่าเป็นบาป (nonreproduction sex as sinful) ทั้ง มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) (ค.ศ. 1483 – 1546) และ จอห์น คาลวิน (John Calvin) (ค.ศ. 1509 – 1564) ให้การรับรองว่า คุณค่าของความสัมพันธ์ทางเพศอยู่ที่ต้องผ่านการแต่งงาน และพวกที่เคร่งศาสนาบ่อยครั้งจะมองอย่างเจตนาว่าร้ายต่อเรื่องเพศสัมพันธ์ และจะรู้สึกพึงพอใจ ยอมรับกับการแสดงออกทางเพศของคู่ที่มีการแต่งงานเท่านั้น (D’Emilio and Freedman. 1988)

ถึงแม้ว่า ธรรมเนียมประเพณีตะวันตก มีการโต้แย้งกันถึงความเชื่อมโยงของเพศสัมพันธ์กับการมีลูก แต่แนวคิดดังกล่าวก็มิได้ถูกนำมาใช้และยอมรับแพร่หลายในโลก ในสมัยโบราณของจีน ยุคเต๋านิยม (Taoism) (ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาราว 2 ศตวรรษก่อนคริสตกาล) ก็มีการเสนอว่า กิจกรรมทางเพศมิได้เป็นไปเพื่อการมีลูกเท่านั้น แต่เป็นไปเพื่อความสมบูรณ์ของจิตวิญญาณ และความสามัคคี ประองดอง แท้ที่จริงแล้วราว 200 ปีก่อนคริสตกาลก็ทราบกันดีว่า

คู่มือเรื่องเพศ (sex manuals) ก็ได้ถูกผลิตขึ้นในจีนแล้ว แม้ว่าผู้ชายจะได้รับการบอกกล่าวว่าไม่ควรสูญเสียอสุจิด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง การปฏิบัติกิจทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก และการทำรักด้วยปาก (oral – genital stimulation) ก็เป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับในสมัยนั้น เช่นเดียวกันกับวัฒนธรรมฮินดูของอินเดียโบราณ ซึ่งอยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 3 ถึง 5 ที่ได้มีการบันทึกคู่มือเรื่องเพศที่ขึ้นชื่อลือนาม ในเรื่องการหาความสุข ความพึงพอใจทางเพศว่าเป็นทางหนึ่งของการเข้าถึงความสมบูรณ์ทางจิตวิญญาณ ก็ปรากฏอยู่ในคู่มือเรื่องเพศ คือ กามาสูตรา (Kama Sutra) (Danilou, 1994)

อิทธิพลอีกประการหนึ่ง ที่ควรจะได้กล่าวถึง ในการถกเถียงเรื่องมรดกตกทอดของเพศสัมพันธ์เพื่อการมีลูก ก็คือ ณ วันนี้นี้ความสามารถของการคุมกำเนิดสมัยใหม่ที่สามารถป้องกันการใช้ลูกอย่างได้ผลมากกว่าวิธีการเดิม การประดิษฐ์สิ่งที่จะใช้คุมกำเนิดมีมาหลายศตวรรษแล้ว โดยผู้ชายในสมัยโบราณจะใช้ถุงที่ทำมาจากกระเพาะปัสสาวะแพะ ในกรุงโรมช่วง 1,000 ปี ก่อนคริสตกาล ผู้หญิงจะใช้เครื่องราง เวทมนต์คาถา หรือสอดใส่แผ่นขนสัตว์นุ่ม ๆ เพื่อคลุมปากมดลูก เพื่อป้องกันไม่ให้เชื้ออสุจิเข้าไปปฏิสนธิกับไข่ ด้วยการกระทำดังกล่าวที่เกี่ยวกับการคุมกำเนิด เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์จึงเป็นสิ่งที่บ่งชี้และสนับสนุนได้เป็นอย่างดีว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของชายและหญิงในสมัยโบราณ มิใช่เพื่อการมีลูกอย่างแน่นอน มิฉะนั้นจะพยายามที่จะหาวิธีการป้องกันมิให้ตัวเชื้ออสุจิเข้าไปผสมไข่เพื่ออะไร เพราะการใช้วิธีดังกล่าวก็สามารถป้องกันโรคได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ย่อมหมายความว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของชายและหญิงจึงเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการ อันเป็นความสุขที่จะได้รับจากความสัมพันธ์ดังกล่าว ความพยายามที่จะแสวงหา และคิดค้นวิธีการคุมกำเนิดด้วยวิธีที่กล่าวมาแล้ว เชื่อแน่ว่ามิใช่เป็นไปเพื่อป้องกันเชื้อโรค ดังเช่นวัตถุประสงค์ของการใช้ถุงยางอนามัยเช่นในสมัยปัจจุบันนี้ ที่สามารถป้องกันได้ทั้งการตั้งครรภ์และการป้องกันเชื้อโรค ดังนั้น วิธีการคุมกำเนิดในสมัยนั้นจึงเป็นการสร้างความรู้ และถ่ายทอดความรู้ให้สำหรับผู้ที่ต้องการหาความสุข จากการมีความสัมพันธ์ทางเพศกันอย่างชัดเจน แต่เนื่องด้วยหลักคำสอนทางศาสนาที่เคร่งครัดระบุว่า ความสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกต้องและเหมาะสมมิได้เฉพาะ ความสัมพันธ์ของหญิงกับชายเท่านั้น ความคิดเรื่องการป้องกันการตั้งครรภ์จึงถูกพิจารณาว่า เป็นเรื่องความสัมพันธ์ของหญิงกับชาย ทั้ง ๆ ที่วิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ หรือการควบคุมจำนวนประชากรที่ถูกนำมากำหนดเป็นนโยบายในหลาย ๆ ประเทศ น่าจะมีการบอกกล่าวให้เห็นถึงลักษณะความสัมพันธ์ในการที่จะมีความสุขร่วมกันของ

มนุษย์ได้ ด้วยการให้คนเพศเดียวกันหาความสุขในความสัมพันธ์ได้อย่างเป็นปกติธรรมดา เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ของคนต่างเพศ ซึ่งตามสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในแต่ละสังคมตลอดมา ก็มีหลักฐานบ่งชี้ชัดว่า เรื่องความสัมพันธ์รักของคนเพศเดียวกันมีมาในทุกยุคทุกสมัย แต่เนื่องจากสังคมมีกฎเกณฑ์ ข้อห้าม ข้อบังคับและการลงโทษอย่างรุนแรง จึงทำให้กลุ่มคนที่มีพฤติกรรมในลักษณะดังกล่าว มีความจำเป็นและจำต้อง ปิดบัง ซ่อนเร้นพฤติกรรมที่เป็นเช่นนั้นของพวกเขาจากการรับรู้ของคนส่วนใหญ่ ซึ่งล้วนแต่ถูกสร้างให้มีความรู้สึกรังเกียจและมีอคติต่อกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกัน

ดังนั้น ในยุคทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่ศาสนาอิทธิพลอย่างยิ่งต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ จึงมีการกำหนดพื้นที่ทางความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ว่า มีเพียงความสัมพันธ์ของหญิงและชายเท่านั้น ความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะอย่างอื่น จึงไม่มีการกล่าวถึง และไม่สามารถที่จะแสดงตัวออกมาให้ปรากฏ นั่นก็คือ ในสังคมยุคนั้นไม่มีพื้นที่สำหรับความสัมพันธ์ในลักษณะใด ๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น ไม่ว่าจะพฤติกรรมอะไรก็ตาม ที่นำไปสู่การเกิดกิจกรรมทางเพศ ที่มีได้นำไปสู่การมีลูกเพียงอย่างเดียวแล้ว ย่อมถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง (ธเนศ วงศ์ยานนาวา. 2541 : 183) โดยเฉพาะความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะของ " เกย์ " การปฏิเสธความสัมพันธ์ในลักษณะอื่น ๆ จึงเป็นการสร้างจุดเน้นของการมีคำอธิบาย หรือคำตอบที่แน่นอนตายตัวเพียงหนึ่งเดียว ซึ่งเป็นจุดอ่อนของความคิดในกระแสอารยธรรมตะวันตก ที่นำไปสู่ตรรกะเบื้องต้นแบบของอริสโตเติล นั่นคือ ตรรกะที่แยกขาวกับดำออกจากกันอย่างเด็ดขาด ไม่มีตรงกลาง (either – or logic)

การมีตรรกะเช่นนี้ ย่อมนำไปสู่ความคิดสุดขั้ว ซึ่งแบ่งออกเป็นสองค่ายที่เป็นรากเหง้าทางความคิดที่สืบทอดต่อเนื่องมาจนถึงแนวความคิดต่าง ๆ ในปัจจุบันนี้ นั่นคือ ค่ายหนึ่งที่เชื่อว่ามนุษย์มีเหตุผล ซึ่งประกอบไปด้วยอริสโตเติล เซนต์อควินัส และนักคิดสำนักสกอลาสติกเป็นส่วนใหญ่ อีกค่ายหนึ่ง คือ ค่ายที่เชื่อว่ามนุษย์ไม่มีเหตุผล พระเจ้าเท่านั้นที่มีเหตุผล และถึงแม้ส่วนหนึ่งจะมีความเชื่อร่วมกันว่า โดยธรรมชาติมนุษย์มีเหตุผล เพราะมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นมาให้สภาพสะท้อนของพระเจ้า (image of God) สาเหตุที่มนุษย์ไม่มีเหตุผลก็เนื่องจากปฐุมบาปหรือการตกต่ำของมนุษย์ (the fall of man) ดังนั้น เมื่อเชื่อเหตุผลในมนุษย์ไม่ได้ ก็ต้องกลับไปหาพระเจ้าให้ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ มนุษย์ต้องเพียรทำความดีให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ตามแนวคิดของเซนต์อากุสติน และจอห์น คาลวิน แต่ถ้าหากไม่มีพระเจ้าย่อมจำเป็นต้องให้สถาบันทางสังคมควบคุมพฤติกรรมมนุษย์ เช่น ตามข้อเสนอของเพลโต นครรัฐเป็นผู้

ออกกฎระเบียบควบคุมความประพฤติของมวลสมาชิก ในกรณีของมาร์กซ์ (Marx) ก็จำเป็นที่จะต้องให้รัฐที่รับใช้เจตจำนงของชนชั้นกรรมาชีพเป็นผู้ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ หรือในสังคมประชาธิปไตยก็ต้องให้ชุมชนกำหนดกฎเกณฑ์ กติกา ในสังคมขนาดใหญ่ก็ต้องมีระบบการคานอำนาจกันเอง ทั้งหมดนี้มาจากความเชื่อที่ว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่มีเหตุผล แม้แต่เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ก็ได้หลุดพ้นไปจากวิธีการจัดการดังกล่าว โดยเฉพาะแนวคิดหลักทางศาสนาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็ยังคงได้รับการตอกย้ำอยู่อย่างมิได้เสื่อมคลายไปจากความเชื่อของคนส่วนใหญ่

สิ่งที่น่าจะเป็นคำถามสำหรับความรู้ทางศาสนาที่สร้างขึ้นมามากแล้ว ก็คือ ประเด็นแรก ทำไมมนุษย์จึงมีสองเพศ และประเด็นที่สอง ทำไมความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์สองเพศนั้นจะต้องเป็นไปเพื่อการมีลูกเท่านั้น ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มนุษย์ในสังคมมีแนวโน้มจะสยบยอมต่อข้อกำหนด กฎเกณฑ์โดยไม่ตั้งคำถามต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งแน่นอนว่า หากมีการตั้งคำถามเช่นนี้ก็จะต้องมีการแสวงหาคำตอบ และเชื่อว่าคำตอบน่าจะมีหลากหลาย ทั้งนี้เพราะคำอธิบายเรื่องราว และสรรพสิ่งล้วนแล้วแต่เป็นประดิษฐ์กรรมที่มนุษย์เป็นผู้สร้าง / ผลิตขึ้นมา มนุษย์อาจจะมียามากกว่าสองเพศ ถ้าเราใช้เกณฑ์การจำแนกโดยอาศัยคุณลักษณะอย่างอื่นเป็นตัวกำหนด เช่น การใช้สีผิว หรือสีดวงตา เป็นต้น และเมื่อมนุษย์มีมากกว่าสองเพศ คำอธิบายว่าด้วยความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ก็น่าที่จะแปรผันตามไปด้วย ความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะของ " เกย์ " " เลสเบียน " หรือลักษณะอื่น ๆ ก็จะถูกอธิบายว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็น " ปกติ " เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ทางเพศของหญิงกับชายที่มนุษย์เป็นผู้กำหนด สร้าง และผลิตคำอธิบาย และให้การยอมรับว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่เหมาะสมถูกต้องและเป็นธรรมชาติ

ความรู้ที่มีพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์กับการสร้างความเป็น " เกย์ "

ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศที่อธิบายผ่านทางความเชื่อทางศาสนา โดยผ่านผู้นำทางศาสนา นักคิด และนักวิชาการปรากฏออกมาอย่างต่อเนื่องนับพันปี และภายใต้คำอธิบายเหล่านั้น ก็มีทั้งส่วนที่สนับสนุนและตอกย้ำความคิดดั้งเดิมกับความคิดที่สงสัยและพยายามที่จะศึกษาหา " ความรู้ ความจริง " เพื่อคลี่คลายความสงสัยในประเด็นต่าง ๆ ความเชื่อที่ว่า

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และสรรพสิ่งในโลกเริ่มคลอนแคลน และเริ่มหันมาพิจารณาว่าสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนั้น ล้วนแล้วแต่มีวิวัฒนาการ และเป็นไปตามความสัมพันธ์ตามธรรมชาติ และศาสตร์ที่ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์อธิบายได้

วิทยาศาสตร์ธรรมชาติกับการสร้างความเป็น “ เกย์ ”

ต้นศตวรรษที่ 19 เป็นช่วงของเวลาที่มีการตรวจสอบความเชื่อ ความคิดเดิมที่กระทำผ่านความรู้ทางด้านศาสนาอย่างมาก งานชิ้นสำคัญที่ทำให้มนุษย์เปลี่ยนมุมมองจากความเชื่อในสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ (supernatural) มาสู่ความเป็นธรรมชาติ (natural) คือ Origin of Species ของชาร์ลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) (ค.ศ.1809 – 1882) นักธรรมชาตินิยมคนสำคัญที่ได้ปฏิวัติแนวความคิดของมนุษย์ในเรื่องเกี่ยวกับตัวมนุษย์เอง ด้วยการทำให้มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ทฤษฎีวิวัฒนาการของเขาทำให้มนุษย์เป็นสัตว์ประเภทหนึ่งในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ดังนั้น จึงหมายความว่า การศึกษามนุษย์อาจทำได้ตามแนวทางเชิงธรรมชาตินี้ มนุษย์ก็กลับกลายเป็นเป้าของการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ได้ โดยไม่ต่างอะไรจากชีวิตแบบอื่น ๆ (เจลิเมเกียรติ ผิวนวล. 2528 : 18) ความเชื่อเรื่องธรรมชาติของการกำเนิดมนุษย์นี้ ทำให้นักคิด นักวิชาการต่างสร้างคำอธิบายต่าง ๆ ขึ้นมา แม้แต่การแบ่งแยกมนุษย์เป็นสองเพศว่าเป็น เพศชาย (male) และเพศหญิง (female) ก็ถือว่าเป็นวาทกรรมชุดหนึ่งที่สำคัญ ด้วยการสังเกต และใช้เกณฑ์ของความแตกต่างของลักษณะทางกายวิภาค (anatomy) และทางสรีระวิทยา (physiology) เป็นตัวกำหนด โดยมีการอธิบายและเชื่อมโยงให้เห็นว่า ธรรมชาติได้สร้างร่างกาย โดยเฉพาะอวัยวะเพศชายและอวัยวะเพศหญิงให้มาเป็นที่คู่กัน ความสัมพันธ์ทางเพศของชายและหญิงจะนำไปสู่การมีลูก เพื่อสืบทอดเผ่าพันธุ์ต่อไป นอกจากนี้ยังมีการอธิบายเชื่อมโยงให้เห็นถึง ความสำคัญทางสรีระของผู้หญิงว่า มีลักษณะเฉพาะที่ถูกสร้างให้มีมดลูก เพื่อเป็นที่อยู่ของทารก สร้างเต้านมที่จะผลิตน้ำนม เพื่อใช้เลี้ยงทารกในวัยเยาว์ให้เจริญเติบโตขึ้นมา เป็นต้น นอกจากนี้ ในครอบครัวที่เป็นคริสเตียนยังได้มีการสั่งสอนตลอดมาว่า ผู้ชายนั้นถูกสร้างมาให้คู่กับผู้หญิง และผู้หญิงก็ถูกสร้างมาสำหรับผู้ชาย (นอร์ริส และ ริด. 2539 : 238) และยังให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า ทั้งสองฝ่ายต่างก็เสริมเติมในสิ่งที่แต่ละฝ่ายไม่มี ทำให้ได้รับความสุข ความพึงพอใจที่สมบูรณ์ยิ่งกว่าการมีความสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน คำสั่ง

สอนดังกล่าว จึงมีฐานะเป็นวาทกรรมอีกชุดหนึ่งที่อธิบายถึง ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ ว่ามีอยู่ด้วยกันสองลักษณะ คือ ความสัมพันธ์รักต่างเพศกับความสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน คำอธิบายดังกล่าว นับว่าเป็นคำอธิบายที่เสริมและตอกย้ำให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ที่เหมาะสมและถูกต้อง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น—ทั้งนี้ เพราะนำเอาไปเชื่อมโยงกับสิ่งที่ธรรมชาติให้มา ทั้ง ๆ ที่ความสัมพันธ์ของมนุษย์ไม่ว่าจะมีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ก็ตาม ก็สามารถที่จะมีความสัมพันธ์บนเงื่อนไขหรือมิติอื่น ๆ ก็ได้ อาจจะเป็นความสัมพันธ์เพื่อความรัก ความสุข ความพึงพอใจ หรือแม้แต่การมีความสัมพันธ์ทางเพศของบุคคลเพศเดียวกัน ก็ไม่น่าที่จะเป็นเรื่องของความผิดปกติ หรือผิดธรรมชาติ แต่ประการใด แต่เนื่องจากได้มีการสร้างคำอธิบายว่าผู้ชายจะมีสัมพันธ์รักกับผู้ชายไม่ได้ มิฉะนั้นจะกลายเป็นความรักที่เป็นไปไม่ได้ เพราะจะเป็นความรักเพศเดียวกันที่คนทั่วไปมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ เป็นความวิปริตหรือเบี่ยงเบน ผิดปกติ และโดยเฉพาะในสังคมตะวันตก มองว่า เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจมากกว่าสองพันปี พร้อมทั้งอธิบายเพิ่มเติมว่า หากไม่สามารถกำจัดพวกที่กระทำตนแบบรักเพศเดียวกัน พระเจ้าจะลงโทษให้บ้านเมืองนั้นอดอยาก เกิดแผ่นดินไหว และเกิดโรคระบาด (Bayer. 1981 : 15 – 18) อันเนื่องมาจากการประพฤติ และปฏิบัติตนที่ผิดไปจากเจตจำนงของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้กำหนดธรรมชาติของความเป็นผู้หญิงและผู้ชาย และกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ของหญิงและชายมาแล้วตั้งแต่ต้น ซึ่งก็ทำให้คนในยุคนั้นสมัยนั้นเชื่อถือและเกรงกลัว ทั้งนี้เพราะปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น ไม่สามารถพิสูจน์และบอกอย่างชัดเจนได้ว่าเกิดขึ้นมาได้อย่างไร และมีที่มาจากสาเหตุใด

จิตวิทยาและศาสตร์ทางการแพทย์กับการสร้างความเป็น “ เกย์ ”

ในทางจิตวิทยา จิตเวชศาสตร์และทางการแพทย์ พฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ถูกมองว่าเป็นความผิดปกติทางเพศ เป็นความวิปริตที่เกิดจากจิตใจถือว่าเป็นอาการเจ็บป่วยชนิดหนึ่ง เป็นสิ่งที่ผิดไปจากธรรมชาติที่มนุษย์พึงจะกระทำ และเป็นพฤติกรรมที่ผู้กระทำสมควรที่จะได้รับการตำหนิ ตีเตียน หรือลงโทษจากสังคม ในช่วงก่อนหน้านั้นจนกระทั่งถึงกลางศตวรรษที่ 19 เจตคติของสังคมที่มีต่อพวกรักเพศเดียวกันได้มีการเปลี่ยนแปลงไป โดยความเชื่อที่ว่า คนที่รักเพศเดียวกันเป็นคนบาปนั้นถูกแทนที่ด้วยความเชื่อว่า พวกเขาเหล่านั้นเป็น

“ ผู้ป่วย ” (Esterberg. 1990) กลุ่มวิชาชีพทางจิตเวชศาสตร์และการแพทย์ มีการใช้วิธีการอย่างรุนแรงในความพยายามที่จะรักษา “ อาการป่วย ” ของพวกโรคจิตเดียวกัน มีการผ่าตัด เช่นเดียวกับการตอน ที่เคยปฏิบัติในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 มีการทำโลโบโทมี (lobotomy : การผ่าตัดสมองเพื่อแยกใยประสาทในลอนของสมองส่วนหน้า) เพื่อรักษาพวกโรคจิตเดียวกัน การบำบัดทางจิต การให้ยา ให้ฮอร์โมน การสะกดจิต การรักษาด้วยการช็อค และการบำบัดอย่างรุนแรง (เป็นการใช้ยาให้คลื่นเหียน อาเจียนและการช็อคด้วยไฟฟ้าร่วมกัน) ถูกนำมาใช้ในขณะเดียวกัน (Kaiser. 1994)

จนกระทั่งในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 งานศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมโรคจิตเดียวกันที่เกิดขึ้นได้เปลี่ยนแปลงการมองภาพพฤติกรรมโรคจิตเดียวกันจากแนวทางเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักสังคมวิทยาซึ่งได้ทำการศึกษาความโรคจิตเดียวกันอย่างเป็นระบบ โดยให้ความสำคัญกับอิทธิพลของปรากฏการณ์ทางสังคมมากขึ้น และเห็นว่าพฤติกรรมโรคจิตเดียวกันไม่น่าจะแสดงถึงความเจ็บป่วยทางจิต เช่น กูดี (Goode. 1978) ได้ให้ข้อเสนอว่า การที่นักจิตวิเคราะห์สรุปว่า พฤติกรรมโรคจิตเดียวกันเป็นความผิดปกติทางจิตนั้น ค่อนข้างจะเป็นการด่วนสรุปเกินไป เพราะจากการอ้างว่าคนไข้ที่เข้ามารับการบำบัดเป็นตัวแทนของผู้โรคจิตเดียวกันโดยส่วนใหญ่ นั้น ความจริงแล้ว ผู้ที่ไปรับการรักษาเป็นเพียงผู้โรคจิตเดียวกันส่วนน้อยส่วนหนึ่ง ซึ่งมีปัญหาทางด้านจิตใจ และต้องการความช่วยเหลือ แต่ยังมีกลุ่มผู้โรคจิตเดียวกันคนอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากที่ใช้ชีวิตอย่างปกติสุข สามารถปรับตัวได้ในสังคม และไม่มี ความจำเป็นต้องพบจิตแพทย์แต่อย่างใด ซึ่งจิตแพทย์อาจจะไม่เคยพบกับพวกโรคจิตเดียวกันในกลุ่มนี้เลย และ กูดี ยังได้อ้างถึงการศึกษาของ ฮุกเกอร์ (Hooker) ที่ศึกษาโดยให้กลุ่มบุคคลทั้งโรคจิตเดียวกันและโรคต่างเพศทำแบบทดสอบบุคลิกภาพ ซึ่งนักจิตวิเคราะห์และนักจิตวิทยาคลินิก ได้ทำการตรวจสอบแบบทดสอบนั้น ผลปรากฏว่า ไม่สามารถตรวจพบความแตกต่างของบุคลิกภาพระหว่างบุคคลทั้งสองกลุ่มได้อย่างแน่ชัด (Goode. 1996 : 253) ทั้งนี้เพราะ อาจจะมาจกแบบทดสอบไม่สามารถแยกแยะ ความแตกต่างทางบุคลิกภาพของคนทั้งสองกลุ่มได้ หรืออาจเป็นเพราะ ความจริงแล้วคนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่เด่นชัดก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ การโรคจิตเดียวกัน จึงไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยตัวของมันเองอย่างแท้จริง แต่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคล มีการให้ความหมาย การตีความ ตลอดเวลาภายในบริบทของสังคม และที่สำคัญการมองว่าใครเป็นผู้เบี่ยงเบนนั้น ก็เป็นการจัดกระทำของผู้ที่มีอำนาจ

และมีบทบาทในการจัดจำแนกบุคคล เช่น นักจิตวิทยาหรือนักจิตบำบัด รวมทั้งจิตแพทย์ที่พยายามที่จะจัดบริการ และแก้ไขบุคคลทั่วไป หรือบุคคลที่ใช้ชีวิตอยู่ในสถาบันต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นในสถาบันการศึกษา หรือสถาบันวิชาชีพต่าง ๆ ที่ตนมองว่า เขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่ผิดปกติ หรือเบี่ยงเบนให้มาเป็นผู้ที่เรียกว่า " คนปกติ " ตามเกณฑ์ที่สังคมได้กำหนดเอาไว้

จากที่กล่าวมาแล้ว คนที่รักเพศเดียวกันได้ถูกประเมินจากความรู้ทางด้านจิตวิทยา ว่าเป็นพวกที่มีพัฒนาการทางเพศผิดไปจากปกติ และจากความรู้ทางด้านการแพทย์ว่า พวกเขาเหล่านั้นเป็น " ผู้ป่วย " และภายใต้ความรู้ที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานี้ด้วยนักจิตวิทยาและแพทย์ จึงทำให้พวกเขามีอำนาจที่จะกระทำต่อคนที่รักเพศเดียวกัน โดยอธิบายว่าพวกเขาเหล่านั้น จะต้องได้รับการบำบัด รักษา เพื่อให้กลับกลายมาเป็นเช่นคนจำนวนมากที่ถือว่าเป็น กลุ่มคนปกติ คือ กลุ่มคนที่รักต่างเพศ ซึ่งวิธีการจัดการในลักษณะดังกล่าว ก็ยังคงดำรงอยู่อย่างยากที่จะรู้ อดอนให้หมดสิ้นไป เพราะกลุ่มนักจิตวิทยาและกลุ่มวิชาชีพทางการแพทย์จำนวนไม่น้อยก็ยังมีความเชื่อว่า หากสามารถสืบค้นได้อย่างแท้จริงแล้ว จะสามารถแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าวให้หาย ได้ แม้ว่าจะมีการศึกษาวิจัยจากงานของหลายท่านด้วยกันที่สรุปว่า กลุ่มคนที่รักเพศเดียวกัน และกลุ่มคนที่รักต่างเพศไม่มีอะไรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (Isay. 1989; Wilson.1984; Mannion. 1981) รวมทั้งสมาคมจิตเวชศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาเองก็ยังได้มีการถกเถียงและขัดแย้งภายในกันอย่างมาก แต่ในที่สุดก็ให้คำวินิจฉัยว่า ให้ออนกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกันออกจาก การจัดประเภทว่ามีความบกพร่องทางจิตตั้งแต่ปี ค.ศ. 1973 เป็นต้นมา เพราะการไปมีชื่ออยู่ใน รายการภาวะความเจ็บป่วยทางจิต นับว่าเป็นผลเสียในลักษณะการประณามทางอ้อมต่อผู้ที่มี พฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ซึ่งน่าจะนำมาซึ่งผลร้ายต่อการปรับตัวให้อยู่ในสังคมปกติ อย่างไรก็ตามกลุ่มบุคคลรักต่างเพศที่มีอคติก็ยังคงทำการศึกษาวิจัยในเรื่องสุขภาพจิต และยังคงทำการ บำบัดรักษา โดยใช้ครอบครัวยุติบำบัดกับพวกที่รักเพศเดียวกันอยู่ต่อมา (Clark and Serovich. 1997; Tyler et al. 1997) ✓

จากความเห็นที่แตกต่างกัน ทั้งกลุ่มที่เห็นว่าเป็นอาการของ " ผู้ป่วย " และ กลุ่มที่เห็นว่าเป็น " คนปกติ " แต่ละฝ่ายต่างก็ใช้ความพยายามที่จะศึกษาวิจัย เพื่อหาเหตุผล มาอ้าง เพื่อให้เห็นว่าการศึกษาของใครจะมีน้ำหนักและเหตุผลที่น่าเชื่อถือกว่ากัน ถือว่าเป็น การช่วงชิงอำนาจทางวาทกรรม เพื่อโน้มน้าวให้คนในสังคมเชื่อในคำอธิบายของแต่ละฝ่าย ปฏิบัติการในลักษณะดังกล่าว ฟุโกต์ ชี้ให้เห็นถึงการผูกโยงเรื่องของเหตุผลกับอำนาจ ในการ

ศึกษาความเปลี่ยนแปลงขององค์ความรู้ในวิชาแพทย์ในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ตามความเข้าใจของบุคคลทั่ว ๆ ไป การปฏิบัติของวงการแพทย์เกิดจากการค้นพบสาเหตุของการเกิดโรคว่ามีที่มาจากอะไร ก่อนหน้านี้ สาเหตุของความเจ็บป่วยมีที่มาจากสิ่งที่เราไม่รู้จัก มองไม่เห็น ไสยศาสตร์จึงเชื่อมโยงความเจ็บป่วยเข้ากับสิ่งชั่วร้าย (evil) อำนาจลึกลับ แต่ในยุคสมัยใหม่ ความรู้ทางพยาธิวิทยา (pathology) เติบโตมาพร้อมกับสรีระวิทยา (physiology) ทำให้ศาสตร์เหล่านี้ สามารถระบุได้อย่างแน่ชัดว่า สาเหตุของโรคมาจากความบกพร่องหรือจากเชื้อโรคที่อยู่ตรงส่วนใดของร่างกายกันแน่ สาเหตุของโรคจึงกลายเป็น " สิ่งที่มองเห็นได้ในร่างกาย " นับเป็นการขจัดความมึนงงออกไป และแทนที่ด้วยความรู้ที่เป็นระบบ และมีความเป็นกลาง (Foucault, 1975) อย่างไรก็ตาม ฟูโกต์ชี้ให้เห็นว่าวิธีการศึกษาที่ " เป็นกลาง " นั้นพัฒนาขึ้นมาจากการแอบขโมยศพมา เพื่อศึกษาอวัยวะภายในร่างกายผู้ตายที่ควรจะนอนสงบในหลุมถูกนำมาเปิดให้เปล่าเปลือย และถูกชำแหละภายใต้การจับจ้องมอง (gazing) ของบรรดาแพทย์

✓ความเป็นกลางที่ดูบริสุทธิ์ผุดผ่อง ที่แท้ได้มาจากการกระทำความรุนแรงกับร่างที่ปราศจากวิญญาณ เป็นการทำให้ร่างกายมนุษย์กลายเป็นวัตถุอย่างสมบูรณ์ องค์ความรู้ในแต่ละยุคแต่ละสมัยจึงอยู่ภายใต้กรอบและมุมมองแบบหนึ่ง ซึ่งฟูโกต์เรียกว่า " วาทกรรม " (discourse) วาทกรรม มิได้หมายถึง ภาษาแต่เป็นกรอบของการนิยามความเป็นจริงที่วางอยู่บนมุมมองหนึ่ง ๆ และประกอบไปด้วย กระบวนการและปฏิบัติการทางสังคมที่มารองรับชุดของความจริงนั้น ๆ ในแง่นี้วาทกรรมก็คล้ายกับอุดมการณ์ (ideology) ที่ผูกโยงกับอำนาจ แต่เหตุที่ ฟูโกต์ไม่ใช้คำว่า อุดมการณ์อาจเป็นเพราะ คำว่าอุดมการณ์ยังคงแฝงนัยยะแบบมาร์กซิสต์ (Marxist) บางสายที่เห็นว่า อุดมการณ์เป็นเรื่องจิตสำนึกที่ผิดพลาด (false consciousness) ซึ่งจะแก้ไขได้ก็ด้วยความรู้ที่เป็นวิทยาศาสตร์ สำหรับ ฟูโกต์ " ความรู้ " ทุกชนิดสามารถแปรมาเป็น เครื่องมือของอำนาจได้ทั้งสิ้น

ความรู้ทางสังคมศาสตร์กับการสร้างความเป็น " เกย์ "

ความรู้ทางสังคมศาสตร์ประกอบด้วยแนวคิดต่าง ๆ มากมายโดยมีนักสังคมวิทยาและนักจิตวิทยา และอื่น ๆ ได้สร้าง / ผลิตขึ้นมา เพื่อทำการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคม เพื่อให้บุคคลในสังคมเชื่อถือ ยอมรับในคำอธิบายเหล่านั้น เพื่อคลี่คลายให้เห็นว่าความ

เป็น " เกย์ " ถูกสร้างด้วยความรู้ ทางสังคมศาสตร์ได้อย่างไร ในที่นี้ใครขอเสนอเพียงสองแนว
คิดได้แก่ แนวคิดเชิงโครงสร้าง - หน้าที่ (structural - functional approach) และแนวคิด
ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์สัญลักษณ์ (symbolic interaction theory)

แนวคิดเชิงโครงสร้าง - หน้าที่

ฐานคติ (assumption) ใหญ่ของนักคิดกลุ่มโครงสร้าง - หน้าที่ มีอยู่ว่า ภายในสังคมนั้นมีการทำหน้าที่ (functions) ต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ (system) เพื่อความดำรงอยู่ของแต่ละสังคม ในการนี้ ส่วนย่อยต่าง ๆ (parts) หรือระบบย่อยต่าง ๆ (sub systems) ภายในสังคมจะปฏิบัติงานต่อเนื่องประสานสัมพันธ์กัน เพื่อมุ่งไปสู่ความมุ่งหมายสุดท้าย (goal) ของแต่ละสังคม คือ ความอยู่รอด ซึ่งย่อมหมายรวมถึง ความสามารถที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงภาวะต่าง ๆ ภายในสังคมให้เหมาะสมกับกาลเวลาที่ผ่านไปด้วย ด้วยฐานคติดังกล่าว นักคิดกลุ่มนี้จึงถือว่า สังคมเป็นระบบกระทำการชนิดหนึ่ง ซึ่งประกอบไปด้วยระบบย่อยต่าง ๆ ระบบย่อยเหล่านี้ จะทำหน้าที่ในส่วนของตัวเองให้สอดคล้องกันไปกับการทำหน้าที่ของระบบย่อยอื่น ๆ อันเป็นผลให้สังคมดำรงอยู่ได้ (สนิท สมักรการ. 2540 : 28 - 40)

โครงสร้างทางสังคม จะกำหนดความหมายทางสังคมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์อันได้แก่ การจัดระบบ ระเบียบแบบแผนของความสัมพันธ์ในด้านต่าง ๆ ของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการผลิต อำนาจ การจัดการเรื่องต่าง ๆ ตลอดถึงความสัมพันธ์ทางเพศ ค่านิยม ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ โดยส่วนหนึ่งของโครงสร้างสังคมนี้ ประกอบด้วยสถาบันสังคม อันได้แก่ สถาบันครอบครัว การศึกษา ศาสนา การเมือง ฯลฯ โดยจะทำหน้าที่ชี้ดวงให้สมาชิกในสังคม ดำเนินกิจกรรมให้เป็นไปตามการคาดหมายของโครงสร้างสังคมนั้น ๆ อันเป็นข้อกำหนดตามบรรทัดฐานของสังคม วัฒนธรรมว่าหญิงและชายจะต้องปฏิบัติตามความคาดหวังของสังคม ตามบทบาทที่สังคม วัฒนธรรมจัดสรรไว้แล้ว ซึ่งทุกสังคมมักจะมี ความเชื่อเข้าข้างตนเองว่า วิธีการปฏิบัติที่สังคมของตนกำหนดไว้นั้นเหมาะสม ถูกต้อง ตามศีลธรรมจรรยาที่สุด โดยมีการควบคุมทางสังคมในรูปแบบต่าง ๆ 'และที่สำคัญจะมีการผลิตซ้ำทางสังคมที่สร้างบรรทัดฐานความเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ด้วยกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (socialization) ที่ให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ บรรทัดฐานของพฤติกรรมทางสังคม

✓แนวคิดเชิงโครงสร้าง – หน้าที่ จึงมีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิต และการปฏิบัติตนของมนุษย์ในสังคม หากบุคคลใดไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ บรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ บุคคลนั้นจะถูกประเมินว่าเป็นคนผิดปกติไม่ได้รับการยอมรับในสังคม และอาจจะได้รับโทษทางสังคมหรือในบางกรณี ถือว่าเป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย เป็นต้น สำหรับการให้ความหมาย กฎเกณฑ์ บรรทัดฐานเหล่านี้ โซซูร์ (Saussure) ซึ่งเป็นนักคิดในกลุ่มโครงสร้างนิยมได้วิพากษ์แนวคิดเชิงโครงสร้าง – หน้าที่ และชี้ให้เห็นว่า ความหมายของสรรพสิ่งมิได้ดำรงอยู่ในตัวของสิ่งนั้น แต่อยู่ที่ความสัมพันธ์ของสิ่งนั้นกับสิ่งอื่น ๆ ภายใต้ระบบเดียวกัน ซึ่งโซซูร์ ฟรอยด์ และเดอริคีม์ (Saussure, Freud and Durkheim) ได้ร่วมกันปฏิบัติการศึกษาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ด้วยการสร้างญาณวิทยา (epistemology) ขึ้นมาที่เป็นญาณวิทยาที่กลับหัวกลับหางกับบรรดาความคิดที่มีมาก่อนหน้าที่เชื่อว่า มนุษย์หรือปัจเจกบุคคลสร้างสังคมสู่ความคิดที่ว่าระบบสังคมต่างหากที่สร้างมนุษย์ สร้างปัจเจกบุคคลขึ้นมาด้วยการตอกย้ำระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์ และจารีตปฏิบัติต่าง ๆ ของสังคมไว้ในระดับจิตไร้สำนึก (the unconscious) ของมนุษย์ ดังนั้น ถ้าจะเข้าใจพฤติกรรมและการกระทำของมนุษย์ก็ต้องทำความเข้าใจกับระบบ ระเบียบ กฎเกณฑ์ และจารีตปฏิบัติต่าง ๆ ของสังคมนั้นที่เป็นตัวกำหนด สร้างความหมายให้กับพฤติกรรม และการกระทำนั้น ๆ มิใช่ดูที่ตัวพฤติกรรมหรือการกระทำตรง ๆ อย่างที่นิยมยึดถือปฏิบัติกัน (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. 2544 : 39) หากจะกล่าวไปแล้ว ความสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน ถูกมองว่าเป็นความเบี่ยงเบนก็ถูกสร้างขึ้นมาจากสังคม นั่นคือ กลุ่มทางสังคมสร้างความเบี่ยงเบนโดยจะพิจารณาว่า หากใครละเมิดกฎที่สร้างขึ้นมาก็จะมีความเบี่ยงเบนโดยใช้กฎเหล่านั้นกับเฉพาะบางกลุ่มและตีตราพวกเขาในฐานะคนนอก

คำว่า “คนนอก” (outsiders) จะหมายถึง คนหรือกลุ่มคนที่ถูกตัดสินโดยคนอื่นว่ามีความเบี่ยงเบนและเป็นผู้ที่อยู่นอกวงของกลุ่มสมาชิก “ปกติ” แต่สิ่งที่มีความหมายและน่าสนใจ ก็คือ ใครเป็นผู้กำหนดเรื่องดังกล่าว และมีวัตถุประสงค์ในการกำหนดเพื่ออะไร ดังเช่น เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ ในทัศนะของนักวิทยาศาสตร์ และบุคคลธรรมดาทั่วไป มักจะสรุปว่า โลกของเรามีคนสองประเภท คือ พวกที่มีความสัมพันธ์รักเพศเดียวกันกับพวกที่มีความสัมพันธ์รักต่างเพศ และความสัมพันธ์รักในสองลักษณะดังกล่าว นักจิตวิทยาและจิตแพทย์ รวมทั้ง คนทั่ว ๆ ไป จะมองว่าพวกที่มีความสัมพันธ์รักต่างเพศเป็นพวกที่มีความปกติ และพวกที่มีความสัมพันธ์รักเพศเดียวกัน เป็นพวกที่มีความผิดปกติหรือเบี่ยงเบน ซึ่งการ

มองในลักษณะที่ว่า เป็นผลมาจากการที่เขาได้รับความรู้ และได้รับการปลูกฝังให้มีความเชื่ออันมาจากวาทกรรมที่ได้ถูกสร้างขึ้นมา

ทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์

นักทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์เห็นว่า การอธิบายด้วยแนวคิดโครงสร้างทางสังคมที่กล่าวถึง บรรทัดฐาน กฎหมาย จารีตประเพณี ค่านิยม ชนชั้น ฯลฯ นั้นเป็นเพียงนามธรรม โครงสร้างเหล่านี้มิได้มีอยู่เป็นอิสระโดยตัวของมันเอง แต่สิ่งที่ปรากฏเป็นจริง ก็คือบุคคลและการกระทำของบุคคล หรือสมาชิกแต่ละคนเป็นปรากฏการณ์ที่ทำให้เกิดสังคม และทำให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง ✓

นักคิดกลุ่มทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์ ถือว่าสาระสำคัญของวิชาสังคมวิทยา คือ การศึกษาถึงการกระทำทางสังคมของบุคคลและพฤติกรรมของคนในกลุ่มขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่กำหนดการปฏิสังสรรค์ของบุคคล คือ ตัวตนหรือตัวบุคคลแต่ละคน อันได้แก่ ความคาดหวังหรือความเข้าใจของบุคคลต่อสถานการณ์เฉพาะหน้า บุคลิกภาพของบุคคล แรงกดดันหรือปฏิภพที่บุคคลในกลุ่มมีต่อกัน เป็นต้น ความสัมพันธ์ต่อกันของคนในสังคม เป็นกระบวนการของการปฏิสังสรรค์ที่มีความผันแปรอยู่เสมอตามสถานการณ์ บุคคลเป็นผู้สร้างและกำหนดการกระทำไม่ใช่ถูกกำหนดโดยโครงสร้างทางสังคม (จ้านงค์ อติวัฒน์สิทธิ์ และคนอื่น ๆ. 2540 : 9)

ในการศึกษาบุคคล ที่เรียกกันว่า " เกย์ " บงกชมาศ เอกเยี่ยม (2532) ได้ทำการศึกษา " เกย์ : กระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ " ด้วยแนวคิดเชิงปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์และอธิบายว่า ในกระบวนการสร้างและพัฒนาอัตลักษณ์แบบรักร่วมเพศเดียวกันของบุคคลนั้น อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลสร้างความหมาย และให้ความหมายความเป็นรักร่วมเพศเดียวกันให้กับตนเอง ซึ่งในทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์นั้น ความหมายแห่งเพศจะถูกสร้างขึ้นภายในบริบทแห่งการปฏิสังสรรค์ทางสังคม โดยที่อัตลักษณ์แบบรักร่วมเพศเดียวกันนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่เป็นผลผลิตทางสังคมมากกว่า (Plummer. 1981 : 94)

แนวคิดทางทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์ จะมองว่ามนุษย์มีลักษณะที่ตื่นตัวอยู่เสมอ (active) การกระทำและตัวตนของมนุษย์จะเกิดขึ้นจากกระบวนการที่ต่อเนื่องทาง

สังคม โดยมีการกระทำระหว่างกันของบุคคล ผ่านการให้ความหมาย (meanings) ในเชิงสัญลักษณ์ (symbol) แก่สิ่งต่าง ๆ หรือการนิยามสถานการณ์ (definition of situation) สำหรับลักษณะที่สำคัญของการกระทำระหว่างกันของมนุษย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการให้ความหมายนั้น การกระทำของบุคคลขึ้นอยู่กับความหมายที่บุคคลมีต่อวัตถุ ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้มาจากการปฏิสังสรรค์ทางสังคม และความหมายนั้นมีระดับของความเฉพาะตัว เนื่องมาจากการตีความของแต่ละบุคคล (Blumer. 1969)

✓ เช่นเดียวกัน การนิยามความหมายของความเป็นรักเพศเดียวกันที่บุคคลให้กับตนเองนั้นจะเกิดขึ้นจากการที่บุคคลมีการปฏิสังสรรค์กับบุคคลอื่น ๆ ในบริบททางสังคมโดยอาจจะรับทราบถึง ความหมายของพฤติกรรม หรือความปรารถนาทางเพศกับเพศเดียวกันว่าคือ รักเพศเดียวกันจากการติดต่อเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ ไม่ว่าจะจาก " เกย์ " โดยตรง จากเพื่อน จากสถาบันการศึกษาหรือจากการรับทราบเรื่องราวของ " เกย์ " ทางสื่อมวลชน และรับคำนิยามนั้น ๆ มาเป็นอัตลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการตีความพฤติกรรม และความรู้สึกนึกคิดของตนเองแล้ว ก็หมายความว่า การที่คนเราจะรับเอาความหมายใดความหมายหนึ่งให้กับตนเองก็ต้องผ่านการเลือกอย่างมีเหตุผล (rational choice) ต่อประเภททางสังคมต่าง ๆ โดยเลือกในสิ่งที่เขาคิดว่าสอดคล้อง และเหมาะสมกับตัวของเขามากที่สุดมาเป็นอัตลักษณ์

ในการอธิบายด้วยทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์ ดูจะเป็นการมองที่ตัวของบุคคลนั้น ๆ เข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ แล้วก่อให้เกิดกระบวนการสร้างความหมายแห่งตน (self - construct) และกระบวนการประทับตราทางสัญลักษณ์แก่ตนเอง (symbolic self - labelling) ว่าเขาคือ พวกรักเพศเดียวกัน (homosexual) หรือคือ " เกย์ " โดยยึดหลักที่ว่าอัตลักษณ์เป็นความหมายทางสังคมที่ถูกสร้างขึ้น และถูกรับรู้ภายในการปฏิสังสรรค์เช่นเดียวกับความหมายอื่น ๆ หรือเรียกได้ว่าเป็นการสร้างคำ นิยามทางสังคมให้กับตนเองของบุคคลจากการรับความหมายทางวัฒนธรรมโดยผ่านกระบวนการปฏิสังสรรค์ทางสังคม ซึ่งดูจะเป็นการมองที่ออกจะจำกัดและคับแคบ เพราะ การที่บุคคลจะมีอัตลักษณ์เป็นเช่นใด นำที่จะมีผลมาจากการที่ตัวเขาเอง และบุคคลอื่นเข้ามาจัดกระทำ แยกแยะประเภท และประทับตรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประทับตราอย่างเป็นทางการ หรือการควบคุมอย่างเป็นทางการ เช่น จากกฎเกณฑ์ทางศาสนา จากกฎหมาย จากศาสตร์แขนงต่าง ๆ โดยผ่านมาในลักษณะของกลไกของรัฐ ผู้มีอำนาจหรือผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชำนาญการ ได้แก่ ตำรวจ แพทย์ นักจิตวิทยาที่ประทับตรา

ต่อบุคคลที่เขาสงสัยว่ามีพฤติกรรม หรือเป็นบุคคลที่รักเพศเดียวกัน เป็นต้น

การสร้างความเป็นอื่นให้กับ “ เกย์ ”

เพื่อคลี่คลายและตอบปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ทางเพศ ได้มีผู้ศึกษา และอธิบายแนวคิดต่าง ๆ ไขว่มาหลายท่านด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดแบบโครงสร้างนิยม (structuralism) แนวคิดยุคความทันสมัย (modernization) และแนวคิดยุคหลังความทันสมัย (post - modernism) แต่ผู้ที่นับว่าเป็นผู้สร้างกระบวนทัศน์เกี่ยวกับเรื่องเพศไว้อย่างน่าสนใจยิ่ง ก็คือ มิเชล ฟูโกต์ ปรัชญาเมธีชาวฝรั่งเศส โดยท่านได้เสนอว่า สังคมได้เป็นผู้สร้างวาทกรรมให้กับสรรพสิ่ง จนทำให้คนในสังคมให้การยอมรับ เชื่อถือและยึดถือโดยนำมาใช้เป็นแนวทางในการอธิบาย และก่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติตนภายในสังคม การควบคุมตนเองและควบคุมผู้อื่นให้ เป็นไปตามวาทกรรมนั้น ๆ

แนวคิดในแบบโครงสร้างนิยม มีส่วนสำคัญอย่างมากที่ทำให้มนุษย์หลุดจากความเชื่อที่ว่า มนุษย์เป็นองค์ประธานของสรรพสิ่ง หรือเป็นศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ เพราะว่า แม้กระทั่งภาษาหรือวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ของมนุษย์ อาทิ ดนตรี นิยายปรัมปรา อันแสดงถึงความเป็นมนุษย์ ผู้มีความสามารถในการสร้างสรรค์ และการสื่อสารกันด้วยระบบสัญลักษณ์ อันทำให้มนุษย์แตกต่างไปจากสัตว์อื่น ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นผลกำหนดมาจากโครงสร้างทั้งสิ้น โครงสร้างจึงเป็นสิ่งที่กำหนดการแสดงออกทางความหมาย โครงสร้างจึงได้กลายเป็นสารัตถะของความจริง เพราะฉะนั้นการเข้าถึงความจริงอันเป็นสากลได้นั้น จึงต้องกระทำผ่านโครงสร้างนี้ โดยการหารูปแบบความสัมพันธ์ที่อยู่ภายใต้โครงสร้างนั่นเอง โครงสร้างจึงกลายเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของอำนาจในการแสวงหาความจริงตามแนวคิดดังกล่าว

การแสวงหาความจริงตามแนวโครงสร้างนิยมนี้ ถูกวิจารณ์จากนักคิดในยุคหลัง โดยเฉพาะในกระแสของหลังโครงสร้างนิยม (post - structuralism) ที่ว่า โครงสร้างนี้ได้กลายเป็นเครื่องมืออันเดียวที่จะเข้าไปถึงความจริงแท้ที่ซ่อนอยู่ภายใน และเราเองก็สามารถที่จะตรวจสอบ พิสูจน์ ค้นหา ความจริง แต่นักคิดในกระแสหลังโครงสร้างนิยมกลับมองว่า โครงสร้างนี้ เป็นเพียงแค่รูปแบบหนึ่งของการแสวงหาความจริงหรือความรู้เท่านั้น และความจริงหรือความรู้ที่ได้นั้นก็เป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของความรู้เช่นกัน ดังนั้น เบื้องหลังโครงสร้างนี้จึงมิได้มี

ความจริงที่เป็นสาระัตถะอันใดรองรับอยู่ ฟูโกต์ หนึ่งในนักคิดกระแสนี้ กล่าวว่า ความจริงที่เรารับรู้กันอยู่นี้ เป็นเพียงแค่ผลที่มาจากการปฏิบัติการของอำนาจเท่านั้น (Foucault. 1980 : 131)

นอกเหนือไปจากการปฏิเสธโครงสร้างดังกล่าวนี้แล้ว ฟูโกต์ ยังปฏิเสธอีกด้วยว่า มนุษย์ไม่ใช่องค์ประธานที่จะกำหนดบงการสรรพสิ่ง หากแต่ตรงกันข้าม มนุษย์กลับกลายเป็นองค์ประธานที่ถูกกระทำโดยอำนาจที่ผ่านมาจากวาทกรรม เพราะฉะนั้น วาทกรรมในทัศนะของฟูโกต์ จึงแยกไม่ออกจากอำนาจ เพราะเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์เริ่มยอมรับว่าตนเองเป็นองค์ประธานของความรู้ นั้น มนุษย์ก็เริ่มที่จะรู้สึกว่สิ่งที่ตนเองครอบครองอยู่นั้น คือ อำนาจ โดยที่อำนาจชนิดนี้เป็นอำนาจที่รู้สึกได้ สัมผัสได้ โดยที่เราไม่จำเป็นต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์กลางของมัน อำนาจชนิดนี้จึงไม่จำเป็นต้องมีศูนย์กลาง หากแต่มันจะกระจัดกระจายไปอยู่ทุกหนทุกแห่ง เข้าไปกระทำต่อร่างกายมนุษย์ จากระบบกฎเกณฑ์ที่ควบคุมภายนอกไปสู่การสร้างวินัย ควบคุมภายในจิตใจ ด้วยเหตุนี้ ฟูโกต์ จึงสนใจที่จะศึกษากระบวนการที่มนุษย์ถูกกระทำให้เป็นเพียงองค์ประธานผู้พูดของภาษา โดยอำนาจของวาทกรรมในเรื่อง " การจัดระเบียบทางวาทกรรม " (the order of discourse) ฟูโกต์ จึงหันมาสนใจกระบวนการของภาษา หรือปฏิบัติการทางวาทกรรมที่มาเป็นตัวกำหนด และสร้างความรู้ขึ้นมา และให้ความชอบธรรมหรืออำนาจกับมัน สำหรับ " เกย์ " เองก็ตกอยู่ภายใต้ปฏิบัติทางวาทกรรมของความสัมพันธ์ทางความรู้ / อำนาจ และความจริงที่สังคมกำหนดขึ้นมา โดยมีปฏิบัติการสำคัญ ๆ ที่กระทำผ่านสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมที่มีทั้งกฎเกณฑ์ กฎระเบียบหรือวินัย ขนบธรรมเนียม ประเพณี และการจับจ้อง เป็นตัวตรวจสอบ กำกับ ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสังคม การประเมินหรือบังคับ / ควบคุม การกระทำ ความคิดของคนโดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน หรือบรรทัดฐาน การตัดสินใจในลักษณะนี้จึงปรากฏอยู่ในสถาบันและส่วนต่าง ๆ ของสังคม วาทกรรมในงานของฟูโกต์นำมาซึ่งการทำความเข้าใจปฏิบัติการของสถาบัน โดยนิยามสถาบันในฐานะความสัมพันธ์ที่คงทนและมั่นคงของสัมพันธ์ภาพระหว่างความแตกต่างของคนเรา และระหว่างคนเรากับสิ่งที่หมาย (Danaher, Schirato and Webb. 2000 : 36)

การสร้างความเป็น " เกย์ " ผ่านสถาบัน

สังคมจะทำหน้าที่ในการจัดประเภทสถาบันออกมาอย่างหลากหลายในพื้นที่ต่าง ๆ ได้

แก่ ในทางการศึกษา ทางกฎหมาย ทางการลงโทษ ทางธุรกิจ ทางการปกครอง ทางครอบครัว ทางศาสนา ทางการกีฬา ทางนันทนาการ ทางการแพทย์ และทางวัฒนธรรม สถาบันทั้งหลาย เหล่านี้ มีคุณลักษณะในการครอบครองทั้งพื้นที่ส่วนบุคคล (ของครอบครัวและเรื่องส่วนบุคคล) หรือพื้นที่สาธารณะ (ในการทำงาน ในทางเศรษฐกิจ ทางการปกครอง ทางการศึกษา และอื่น ๆ) โดยทั่วไป ในพื้นที่สาธารณะจะถูกทำให้มีความเป็นสถาบัน และถูกจัดกระทำมากกว่าในพื้นที่ส่วนบุคคล

สำหรับฟูโกต์ความแตกต่างระหว่างสถาบันสาธารณะและสถาบันส่วนบุคคล (public and private institutions) จะผูกติดกับคำอธิบายเรื่องของความจริง (truth) และผลของความจริง (truth effects) ความแตกต่างระหว่างความจริงของสถาบันส่วนบุคคล และสถาบันสาธารณะ ก็คือ ความจริงสาธารณะจะมีผลผ่านเข้าไปในสังคมอย่างกว้างไกลกว่า (Danaher, Schirato and Webb. 2000 : 37 – 38) และมีผลต่อวิถีทางและการดำรงชีวิตของผู้คนในสังคม

เมื่อพิจารณาชีวิตของ “ เกย์ ” ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่ใช้ชีวิตและมีความสัมพันธ์กับผู้คนต่าง ๆ ในสังคมก็ย่อมตกอยู่ภายใต้เงื่อนไข และปฏิบัติการทางสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น และมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวกับสถาบันต่าง ๆ ไม่ต่างจากกลุ่มบุคคลลักษณะอื่น ๆ แต่ประการใด โดยเริ่มตั้งแต่ การเป็นสมาชิกของครอบครัวตั้งแต่แรกเกิด และจะถูกตีกรอบให้เข้าสู่สถาบันต่าง ๆ ที่สังคมได้กำหนดไว้ในช่วงของชีวิตแต่ละวัย จนกระทั่งสิ้นสุดของชีวิตก็ยังถูกจัดการโดยผู้อยู่ข้างหลังให้เป็นไปตามที่กำหนด เช่น กฎเกณฑ์ของสถาบันที่รองรับเมื่อวายเป็นต้น เพื่อความเข้าใจถึงกลไกการทำงานภายในสถาบัน จึงใคร่ขอเสนอรายละเอียดในบางสถาบันที่สำคัญ ดังต่อไปนี้ ✓

การสร้างความเป็น “ เกย์ ” ผ่านสถาบันครอบครัว

นัยยะของข้อความที่กล่าวถึง สถาบันครอบครัวถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของปฏิบัติการทางวาทกรรมที่ผูกโยงให้เห็นว่า ในปรากฏการณ์จริงที่เห็นอยู่ทุกวันและทุกสังคม ครอบครัวจะต้องประกอบไปด้วยผู้หญิง ผู้ชาย และอาจจะมีสมาชิกเพิ่มเข้ามาอีกหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ของพ่อ แม่ ลูก ซึ่งแน่นอนว่าความสัมพันธ์อื่นใดที่แตกต่างจากนี้ จะตกอยู่ในสายตาของคนในสังคมไม่ต่างจากการสอดส่องพฤติกรรมของอาชญากรหรือนักโทษ ตาม

ทศนะที่ฟูโกต์ได้อธิบายไว้ในงานเขียนเรื่อง วินัยและการลงโทษ (discipline and punish) (Sheridan. 1979) โดย ฟูโกต์ ได้เรียก การสอดส่องนี้ว่า การเฝ้าสังเกตตามลำดับช่วงชั้นควบคู่ไปกับการสอดส่อง และยังมี การสร้างมาตรการที่จะร้อยเรียงรายละเอียดของการดำเนินการของคุณและการลงโทษเข้าด้วยกัน มาตรการนี้ ฟูโกต์เรียกว่า " การชี้ขาดความปกติ " (normalizing judgement) มาตรการชี้ขาดความปกตินำไปสู่การจัดประเภทบุคคลที่เกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ทางเพศต่อไปอีกว่า เป็นคน " ปกติ " หรือคน " ผิดปกติ " โดยระหว่างสองขั้วนี้ จะมาจากการจัดประเภทบุคคลโดยการสร้างชุดของคำอธิบาย โดยการนิยามและให้ความหมายบนสมมติฐานพื้นฐานว่า " บุคคลปกติ " ควรมีลักษณะและพฤติกรรมอย่างไร ผลประการหนึ่งของการชี้ขาดความปกติ หรือไม่ปกติ คือ การสร้างบรรทัดฐานของการยอมรับความเหมือน (norm of conformity)

ในอดีตสถาบันครอบครัว อาจทำหน้าที่ต่าง ๆ มากมาย นอกเหนือจากหน้าที่ที่ได้กล่าวมาแล้ว เช่น ครอบครัวยังทำหน้าที่ในเรื่องการผลิต การบริโภค การให้การศึกษา และฝึกฝนให้สมาชิกใหม่ของสังคมรู้จักทำมาหาเลี้ยงชีพ การดูแลสมาชิกเมื่อเจ็บป่วยและการดูแลสมาชิกที่แก่ชราไม่สามารถทำงานได้แล้ว เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เมื่อสังคมมีความซับซ้อนมากขึ้น ได้มีสถาบันอื่น ๆ เกิดขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่หลาย ๆ ประการที่เคยเป็นหน้าที่ของสถาบันครอบครัว ดังนั้น ในสังคมสมัยใหม่จำนวนมาก สถาบันครอบครัว จึงมักมีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเข้ามามีความสัมพันธ์กันอย่างถาวรของผู้ชายและผู้หญิง การผลิตสมาชิกใหม่ การอบรมดูแลสมาชิกใหม่ให้รู้ระเบียบ กฎเกณฑ์ กติกาต่าง ๆ ของสังคม การดูแลให้สมาชิกใหม่ได้สร้างครอบครัวของตนเอง โดยทั่วไป สถาบันครอบครัวในแต่ละสังคมจะมีหน้าที่แตกต่างกันออกไป นอกจากครอบครัวในแต่ละสังคมจะทำหน้าที่ที่แตกต่างกันแล้ว ครอบครัวในแต่ละสังคมยังมีการจัดระเบียบสังคมแตกต่างกัน ด้วยการจัดระเบียบสังคมของครอบครัวอาจพิจารณาได้จาก กฎเกณฑ์ กติกา ระเบียบที่แต่ละสังคมกำหนดไว้ สำหรับผู้ที่เข้ามาเป็นสมาชิกของครอบครัว นอกจากนี้ ครอบครัวยังมีการจัดระเบียบความแตกต่าง โดยทั่วไปแล้วสมาชิกแต่ละคนของครอบครัวจะมีสถานภาพต่าง ๆ กัน บุคคลที่อยู่ในสถานภาพต่างกันจะมีสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ กัน (นภาพรณ์ หะวานนท์. 2540 : 25)

ภายใต้สถาบันครอบครัวนี้ จะมีกฎเกณฑ์ กติกาและระเบียบมากมายที่เป็นตัวกำหนดให้บุคคลที่เกิดมาในครอบครัวต้องประพฤติ ปฏิบัติตามสิ่งที่เป็นกฎเกณฑ์ กติกา

ระเบียบที่แต่ละสังคมกำหนดไว้ ตามทัศนะของฟูโกต์ถือว่าเป็นเครื่องมือที่เรียกว่า เทคโนโลยีการสร้างวินัย (disciplinary technology) ซึ่งก็ได้ใช้เฉพาะในสถาบันครอบครัวเท่านั้น แต่ยังคงนำไปใช้ในสถาบันอื่น ๆ เช่น ในโรงเรียน ในวัด โรงพยาบาล เป็นต้น เทคโนโลยีการสร้างวินัยเมื่อเกิดขึ้นหรือถูกสร้างขึ้นมาแล้ว ก็ได้เข้าไปแทนที่กลไกเชิงอำนาจชนิดใด สิ่งที่มีนัยสำคัญคือ เข้าไปช่วยใช้ ครอบครอง และเชื่อมโยงกลไกอำนาจเดิมเข้าด้วยกัน เพื่อขยายขอบเขตของปฏิบัติการเชิงอำนาจ เพิ่มประสิทธิผล และที่สำคัญที่สุดคือ ทำให้อำนาจครอบงำ แผ่ขยาย ครอบคลุมกระทำต่อหน่วยทางสังคมเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ห่างไกลจากศูนย์กลางของอำนาจมากได้อย่างทั่วถึงและเบ็ดเสร็จยิ่งขึ้น (Dreyfus and Rabinow. 1982 : 153) อำนาจที่เกิดจากกลไกการสร้างวินัยนี้จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการครอบงำชีวิตของคนเรา

✓ จากคำอธิบายที่เกี่ยวกับสถาบันครอบครัวข้างต้น การอยู่ร่วมกันของ " เกย์ " จึงไม่จัดอยู่ในข่ายของการเป็นสถาบันครอบครัวตามที่สังคมได้นิยามไว้ เพราะ " ครอบครัวของเกย์ " เป็นการอยู่ร่วมกันของชายสองคน และที่สำคัญไม่สามารถที่จะมีลูกได้ นอกจากนี้ การใช้ชีวิตร่วมกันของชายสองคนก็ไม่สามารถปฏิบัติตนให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ กติกา และระเบียบต่าง ๆ ที่เป็นบรรทัดฐานของสังคมได้ และยังคงอยู่ในวิธีการจัดแยกประเภทบุคคลบนการสร้างบรรทัดฐานของการยอมรับความเหมือนที่ว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของหญิงกับชายถูกจัดว่าเป็น " ปกติ " ส่วนความสัมพันธ์ของชายกับชาย หรือหญิงกับหญิงถูกจัดแยกประเภทว่า " ผิดปกติ " และจะตกอยู่ในเป้าสายตาของคนในสังคม ถูกวิพากษ์ วิจารณ์อย่างรุนแรงว่าเป็นพวกวิปริต ลัทธิเพศ ฯลฯ และจะส่งผลต่อการใช้ชีวิตของพวกเขาในสังคม โดยจะไม่สามารถเข้าไปมีบทบาท หน้าที่ และแสดงออกได้เท่าเทียมเช่นเดียวกับชีวิตคู่ของหญิงกับชาย ✓

การสร้างความเป็น " เกย์ " ผ่านสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษา ในความหมายทางสังคมวิทยา ไม่ได้หมายถึง โรงเรียนหรือสถาบันที่ทำหน้าที่ให้การศึกษา แต่หมายถึง แบบแผนบรรทัดฐานหรือระบบความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การสอน การถ่ายทอดวัฒนธรรมความรู้ ความคิดต่าง ๆ การศึกษาเป็นกระบวนการการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมาชิกให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการ ถือเป็นกระบวนการพื้นฐานที่พบเห็นได้ในทุกสังคม (จ่านงค์ อติวัฒน์สิทธิ์ และคนอื่น ๆ. 2540 : 111)

หรืออาจจะกล่าวว่าสถาบันการศึกษา มีบทบาท และทำหน้าที่ในการกล่อมเกลாதองสังคมและการควบคุมทางสังคม โดยกระบวนการกล่อมเกล่าและการควบคุมนี้ จะได้ผลมากหรือน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับให้การให้การศึกษาหรือการให้ความรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐาน ค่านิยม มาตรฐานทางสังคมที่สมาชิกในสังคมร่วมกันสร้างขึ้นมา ในทัศนะของเดอริคเคม (Durkheim) ความรู้เหล่านี้จะถูกส่งผ่านทางการศึกษา และเข้าไปกำหนดจิตสำนึกที่เป็นส่วนสำคัญ ในการไปกำหนดพฤติกรรมและการกระทำของมนุษย์ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในสังคม (Ritzer. 1996 : 78)

ทัศนะของฟูโกต์ที่เสนอไว้ใน “ การขุดคุ้ยที่มาของความรู้ ” (the archaeology of knowledge) จะเสนอว่า “ ญาณวิทยา ” (episteme) ในแต่ละช่วงของประวัติศาสตร์ถูกจัดขึ้นตามทัศนะพื้นฐานในการมองโลกและวาทกรรม โดยในแต่ละช่วงของเวลาจะมีสถาบัน (institutions) “ สาขาวิชา ” (discipline) ความรู้ กฎ กิจกรรม ซึ่งสอดคล้องหรือไปกันได้กับทัศนะพื้นฐานที่ถูกสร้างขึ้นในแต่ละช่วง และในกระบวนการขุดคุ้ย / สืบเสาะ สิ่งที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของสังคมต่าง ๆ จะเผยให้เห็นการก่อรูปของปฏิบัติการและเหตุการณ์ที่ได้สร้าง / ผลิตความรู้ขึ้นมาในช่วงเวลาต่าง ๆ กันของประวัติศาสตร์ (Foucault. 1972)

การทำความเข้าใจเรื่องเพศ ฟูโกต์ มองว่าในแต่ละช่วงของเวลาตั้งแต่ยุคกรีกโบราณจนถึงปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงของปฏิบัติการทางวาทกรรมมาโดยตลอด ความเข้าใจเรื่องเพศปัจจุบันเป็นความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นในยุคแสงสว่างทางปัญญา (enlightenment) ที่เชิดชูหรือให้คุณค่ากับการใช้เหตุผล ความยุติธรรม ความเท่าเทียมกันและความก้าวหน้า ความรู้เรื่องเพศถูกจัดแยกและจัดประเภท โดยมีได้พิจารณาตัวตนเป็นหลัก แต่จะพิจารณาผลของความรู้ที่มากกระทำ หมายความว่า เรื่องเพศได้ถูกปรับเปลี่ยนจากบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเรื่องของสรีระมาสู่บางสิ่งบางอย่างที่เป็นเรื่องของวาทกรรม และบางสิ่งต้องทำความเข้าใจด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ความหมายเรื่องเพศจึงถูกเปลี่ยนผ่านจากพื้นที่ของความสำคัญของครอบครัว (family matters) มาสู่พื้นที่ภายในสถาบันอย่างมั่นคงในฐานะที่เป็นเรื่องสาธารณะ มันถูกทำให้เป็นเรื่องที่ต้องศึกษา เข้าใจและปรับแต่งในแนวทางที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์เพื่อผลประโยชน์ของสังคม (Foucault. 1978)

การเปลี่ยนผ่านความรู้ในแต่ละช่วงของประวัติศาสตร์ โดยใช้เทคนิควิธี และการอธิบายที่เน้นความเป็นเหตุเป็นผล มีความแยบยล สามารถพิสูจน์ ตรวจสอบ มีความน่าเชื่อถือ และมีการจัดกระทำอย่างเป็นระบบภายใต้ความเป็นสถาบัน ล้วนแล้วแต่เป็นวาทกรรมเพื่อ

ให้คนทั่วไปในสังคมเชื่อเห็นคล้อยตาม และยอมรับในสิ่งที่วาทกรรมได้สร้าง / ผลิตขึ้นมา ผลจากการสร้าง / ผลิต และตอกย้ำด้วยความรู้ในศาสตร์แขนงต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน จึงเป็นการยากที่คนทั่วไปในสังคมจะเปิดใจ เข้าใจและยอมรับว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์นั้น สามารถมีได้อย่างหลากหลายรูปแบบ มิใช่มีเพียงความสัมพันธ์รักของคนต่างเพศ ที่ถือว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศ ที่เป็นกระแสหลักของสังคมเพียงรูปแบบเดียว เพื่อเป็นการคลี่คลาย และตีแผ่ให้เห็นปฏิบัติทางวาทกรรมที่กระทำต่อความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะอื่น ๆ เช่น ความสัมพันธ์รักของคนเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะจะเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะของ " เกย์ " " เลสเบียน " (lesbian) หรือความสัมพันธ์รักแบบสองเพศ (bisexual) ซึ่งแต่ละลักษณะก็เป็นทางเลือกหนึ่งในความหลากหลายทางเลือก จึงจำเป็นที่บุคคลที่มีวิถีชีวิต และมีความสัมพันธ์ทางเพศที่แตกต่างออกไปจากที่สังคมได้กำหนดไว้ จะต้องออกมาตั้งคำถาม ได้แย้งและสร้าง / ผลิตความรู้ในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศชุดใหม่เข้ามาให้สังคมได้พิจารณา มิใช่อยู่อย่างสยบยอมและจำนนต่อความรู้ที่สังคมได้สร้าง / ผลิตออกมา

การสร้างความเป็น " เกย์ " ผ่านกฎระเบียบหรือวินัย

กฎระเบียบหรือวินัย (disciplines) เป็นผลผลิตทางความคิดที่มนุษย์ในสังคมเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่ง ฟูโกต์ได้ทำความเข้าใจเรื่องของกฎระเบียบหรือวินัย ผ่านความคิดในงานว่าด้วยอำนาจและความรู้ของเขา โดยเขาชี้ว่า ความหมายแรกของกฎระเบียบ หรือวินัยที่เป็นพลังทางลบจะผูกติดกับพฤติกรรมของการลงโทษ และการบังคับควบคุม (punishment and coercive behaviour) และคุณค่าประการที่สองที่เป็นพลังทางบวก บางสิ่งบางอย่างจะผูกติดกับการพัฒนาตนเอง และความสำเร็จ (self - empowerment and achievement) (Danaher, Schirato and Webb, 2000 : 50) และกฎระเบียบหรือวินัยจะถูกใช้ในลักษณะของการบังคับแบบสงบเงียบ (quiet coercion) โดยเข้าควบคุมร่างกายมนุษย์สามารถทำให้มนุษย์คิดและปฏิบัติ / กระทำตามที่ต้องการ ซึ่งการบังคับนี้จะออกมาในรูปของการคิดที่ทำให้คนคิดว่าอะไรคือรูปร่าง / ร่างกาย พฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งต่างจากการบังคับด้วยกำลัง ทั้งนี้ โดยมีความรู้เป็นฐานรองรับหรือสร้างความชอบธรรม การประณามหรือบังคับ / ควบคุมการกระทำ ความคิดของคนโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานหรือบรรทัดฐาน การตัดสินในลักษณะนี้ ปรากฏอยู่ในสถาบัน

และส่วนต่าง ๆ ของสังคม เช่น คุก โรงเรียน โรงพยาบาล และสังคมโดยทั่วไป โดยมีการตัดสิน
 สิ่งต่าง ๆ อยู่ในเทอมของความปกติ หรือความผิดปกติ (Danaher, Schirato and Webb. 2000
 : 60 – 61) กรอบ / กฎเกณฑ์ กติกาของสังคมที่กลายเป็นส่วนหนึ่งของกฎระเบียบหรือวินัยของ
 คนในสังคม ก็คือ กฎหมาย (law) ระเบียบ แบบแผนปฏิบัติต่าง ๆ ในสังคมที่ทุกคนปฏิบัติตาม
 เพราะเกรงจะถูกลงโทษ เป็นการมองกฎระเบียบหรือวินัยในด้านลบ แต่กฎระเบียบหรือวินัยก็
 ยังมีแนวปฏิบัติที่เป็นด้านบวก นั่นคือ จารีตปฏิบัติต่าง ๆ (mores) ที่ถูกปลูกฝังให้กับคนใน
 สังคม . โดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (socialization) ซึ่งถูกนำมาใช้และอ้างให้คน
 เคารพ เชื่อฟังและปฏิบัติตามในสิ่งที่ถูกอบรมสั่งสอนมา รวมไปถึงความรู้ที่เป็นสิ่งที่เสริมให้กฎ
 ระเบียบหรือวินัยเป็นสิ่งที่ถูกยอมรับอย่างชอบธรรม ประเด็นนี้เองที่ทำให้กฎระเบียบ หรือวินัยมี
 ความแตกต่างจากการควบคุมทางสังคม (social control) ทั้งนี้เพราะ วัตถุประสงค์ของการ
 ควบคุมทางสังคมกระทำเพื่อผลประโยชน์ของทุกฝ่ายในสังคม แต่กฎระเบียบหรือวินัยจะถูก
 กำหนดโดยผู้ที่ช่วงชิงอำนาจได้ เพื่อผลประโยชน์ของผู้มีอำนาจ โดยการสร้างองค์ความรู้ เพื่อ
 รองรับการใช้อำนาจตามกฎระเบียบหรือวินัยนั้น ในการศึกษากฎระเบียบหรือวินัยของฟูโกต์ มิ
 ได้ศึกษาว่ากฎระเบียบหรือวินัยในสังคมมีอะไรบ้าง แต่จะเป็นการศึกษาเพื่อสืบสาวเรื่องราวให้
 เห็นที่มาของกฎระเบียบ หรือวินัยว่าเป็นมาอย่างไร เกิดขึ้นโดยใคร สถาปนาโดยใคร และเพื่อ
 ประโยชน์ของใคร

การสร้างความเป็น “ เกย์ ” ผ่านกฎหมาย

กฎหมาย คือ กฎเกณฑ์ กติกาที่สังคมสร้างขึ้นมาเพื่อรองรับอุดมการณ์
 (ideology) ซึ่งเป็นชุดของความคิด ความเชื่อของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยอุดมการณ์นี้จะสะท้อน
 ผลประโยชน์และการกระทำของกลุ่มนั้น ๆ โดยที่กลุ่มดังกล่าวจะพยายามทำให้ความคิด ความ
 หมาย คุณค่าที่กลุ่มมีอยู่นี้ กลายเป็นเรื่องธรรมชาติ หรือเป็นสิ่งปกติธรรมดา โดยอ้างความเป็น
 สากलของอุดมการณ์ของกลุ่มตน หรืออ้างว่าอุดมการณ์นั้นเป็นสามัญสำนึกของมนุษย์ เช่น
 อุดมการณ์เรื่องเพศก็จะสร้างให้คนในสังคมคิดและเชื่อว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์เป็น
 ความสัมพันธ์ของหญิงกับชาย โดยมีการอธิบายและสร้างกฎเกณฑ์ กติกาต่าง ๆ ขึ้นมารองรับ
 หากใครไม่ปฏิบัติตามก็จะมีกฎเกณฑ์ในการประพฤติดปฏิบัติ ที่มีบทลงโทษอย่างเป็นทางการ

โดยสังคมจะมีองค์การที่ทำหน้าที่ควบคุมให้สมาชิกทำตามข้อกำหนดที่วางไว้ หากผู้ใดฝ่าฝืนก็จะต้องถูกลงโทษตามข้อกำหนดที่วางไว้ ตัวอย่างเช่น ในกฎหมายของประเทศอังกฤษ สมัยพระราชินีวิกตอเรีย มีกฎหมายห้ามการมีความสัมพันธ์รักเพศเดียวกันระหว่างผู้ชายในที่สาธารณะ (Taylor. 1965) และในประเทศไทย สมัยรัชกาลที่ 5 มีกฎหมายที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันว่ามีโทษทั้งจำทั้งปรับ แต่ในปี พ.ศ. 2499 กฎหมายนี้ได้ยกเลิกไป (กิตติศักดิ์ ปกติ. 2526 : 97 – 149) กฎหมายจำนวนมากพัฒนามาจากจารีต ทั้งนี้ เพราะในสังคมที่ซับซ้อน การใช้องค์การที่เป็นทางการเข้ามาทำหน้าที่ควบคุมสมาชิกของสังคมให้ประพฤติ และปฏิบัติตามจารีตของสังคม ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น (นภาพรณธ์ หะวานนท์. 2540 : 12)

✓ กฎเกณฑ์ กติกาที่เป็นกฎหมายจึงถูกสร้างขึ้นมาเป็นกฎหมายลักษณะต่าง ๆ เช่น กฎหมายว่าด้วยครอบครัว กฎหมายว่าด้วยมรดกและทรัพย์สิน ฯลฯ รวมทั้งรายละเอียดที่ประกอบภายในตัวบทกฎหมายเหล่านั้น ถูกสร้างขึ้นมารองรับและต่อยอดความสัมพันธ์ของหญิงกับชายทั้งสิ้น ดังนั้น ความสัมพันธ์ที่ต่างจากนี้ เช่น การมีความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ของ “ เกย์ ” จึงเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่อยู่ในข่ายของการควบคุมและบังคับใช้ตามกฎหมาย ถึงแม้ว่าในขณะนี้หลายประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงกฎหมาย เพื่อรองรับความสัมพันธ์ทางเพศของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันบ้างแล้วก็ตาม แต่แง่มุมและการปฏิบัติตามหลักกฎหมายในหลาย ๆ ประเด็นก็ยังไม่สอดคล้องกัน และยังคงเป็นปัญหาที่จะต้องได้รับการพิจารณาปรับปรุง แก้ไขกันอีกมาก และที่สำคัญยิ่งกว่าแง่มุมทางกฎหมาย ก็คือ การยอมรับของบุคคลส่วนใหญ่ทั่ว ๆ ไป ซึ่งยังมีเจตคติทางลบไม่ยอมรับ และต่อต้านบุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบรักเพศเดียวกันไม่ให้นำเข้ามามีส่วนร่วม มีสิทธิ และใช้พื้นที่ที่บุคคลที่มีพฤติกรรมแบบรักต่างเพศครอบครองได้อย่างอิสระเสรี ก็ยังคงมีการปฏิบัติการที่เข้มข้นอยู่อย่างต่อเนื่อง ✓

การสร้างความเป็น “ เกย์ ” ผ่านจารีตปฏิบัติต่าง ๆ

จารีตปฏิบัติต่าง ๆ ที่ยึดถือกันอยู่ในสังคมก็เป็นสิ่งที่สังคมเป็นผู้สร้าง และกำหนดขึ้นมาเช่นเดียวกับกฎหมาย และเป็นสิ่งที่มีความเข้มแข็งไม่ต่างจากกฎหมายเท่าใดนัก เพียงแต่การประพฤติ ปฏิบัติและการกระทำใดที่ผิดจารีตต่าง ๆ จะไม่มีบทลงโทษอย่างเป็นทางการ แต่เนื่องจากจารีตปฏิบัติต่าง ๆ มีความต่อเนื่องและสืบทอดกันมายาวนาน จารีตปฏิบัติ

ต่าง ๆ มักจะใช้และอธิบายคู่กับศีลธรรม (moral) เสมอ เพราะศีลธรรม คือ ระบบความถูกต้องชั่วดีที่รู้อยู่ในจิตใจของคนแล้วค่อย ๆ ปรากฏชัดเป็นจารีต ขนบธรรมเนียม และประเพณี โดยการกระทำ และความประพฤติที่สม่ำเสมอในจารีต ขนบธรรมเนียม และประเพณีนั้นอย่างน้อย ๆ ก็มีสวนหนึ่งที่เป็นเรื่องของความถูกต้อง คือ ศีลธรรมที่ปฏิบัติกันมาอย่างสม่ำเสมอ จนคนในสังคมต่างรับรู้และยอมรับเช่นนั้น (สมยศ เชื้อไทย. 2544 : 195-197)

คติความเชื่อเกี่ยวกับจารีตปฏิบัติต่าง ๆ มีผลต่อการประพฤติ ปฏิบัติตนของมนุษย์ในสังคมอย่างมาก จารีต ขนบธรรมเนียม และประเพณีอาจจะไม่มีผลอย่างรุนแรงต่อการควบคุม บังคับพฤติกรรมของมนุษย์เท่ากับกฎหมาย แต่มนุษย์เราก็มักจะไม่ฝ่าฝืน จารีต ขนบธรรมเนียม และประเพณีของสังคม เพราะมนุษย์ก็ไม่ต้องการที่จะถูกประณามว่า ทำตนผิดแผกแตกต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคม และดูเหมือนว่า การบังคับทางสังคม (social sanction) ที่เป็นบทลงโทษ หรือรางวัลที่สังคมหรือกลุ่มกำหนดไว้สำหรับสมาชิก เพื่อชักนำให้สมาชิกกระทำตามข้อบังคับและกฎเกณฑ์ของกลุ่มจะเป็นการควบคุมทางสังคม (social control) ที่มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตของมนุษย์ในสังคมอย่างมาก โดยเฉพาะเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ ภายใต้จารีตปฏิบัติ ขนบธรรมเนียมและประเพณี มีข้อกำหนด กฎเกณฑ์ต่าง ๆ มากมาย สิ่ง que ทุกชาติทุกภาษาที่ยึดมั่นตรงกันในกลุ่มคนส่วนใหญ่ ก็คือ ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์จะตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ทางเพศของหญิงกับชาย และหลักปฏิบัติตามจารีต ขนบธรรมเนียม และประเพณี เพื่อรองรับตัวความสัมพันธ์ดังกล่าว จะถูกผลิตผ่านเงื่อนไข กฎเกณฑ์ว่าด้วยระเบียบ พิธีการแต่งงาน ซึ่งมีรายละเอียดแตกต่างกันไปตามแต่ละวัฒนธรรม เริ่มตั้งแต่ การสู่ขอ การหมั้น การแต่งงาน การแสดงความรักต่อกัน การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ฯลฯ ทั้งหมดนี้จะอยู่บนเงื่อนไขของความสัมพันธ์ของหญิงกับชาย หากผิดแผกไปจากนี้ จะถือว่าเป็นเรื่อง que ผิดจารีต ขนบธรรมเนียมและประเพณี โดยเฉพาะความสัมพันธ์ในลักษณะของความสัมพันธ์รักรักเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะ เป็นในลักษณะของชายรักชาย หรือหญิงรักหญิง จะถูกคนในสังคมวิพากษ์ วิจาร์ณความสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าว ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ผิดธรรมชาติและผิดปกติ ซึ่งในสมัยโบราณจะมีการอธิบายเชื่อมโยงกับเรื่องเหตุอาเพศที่เกิดขึ้นในสังคมและบ้านเมือง นอกจากนี้ ในบางสังคมยังมีบทลงโทษบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันอย่างรุนแรง ด้วยการเผาหรือฝังทั้งเป็น และจับผูกโยงข้อเท้าแล้วให้ศิระห้อยลงมา จนกระทั่งเสียชีวิต นับว่าเป็นโทษที่กระทำต่อผู้ประพฤติดจารีตอย่างรุนแรง ตามที่สังคมในสมัยนั้นกำหนดเอาไว้

การสร้างความเป็น “ เกย์ ” ผ่านการจับจ้อง (Gazing)

การจับจ้อง เป็นภาคปฏิบัติทางวาทกรรมที่สำคัญมาก มีลักษณะคล้ายกับกฎระเบียบหรือวินัยที่ถูกดำเนินการผ่านพื้นที่ของสถาบันต่าง ๆ ในสังคม สังคม / สถาบัน จะมีการจัดวางพื้นที่หรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้มีอำนาจสามารถจับจ้อง หรือสำรวจร่างกาย / ความเคลื่อนไหว / พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลอื่นด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยที่ผู้ที่ถูกจับจ้องนี้ ไม่สามารถทราบได้ว่า การจับจ้องนั้นมาจากจุดใด ณ เวลาใด หรือด้วยวิธีการใด ทำให้ผู้ถูกจับจ้องต้องคอยระวังที่จะทำตามวินัยหรือกฎเกณฑ์ที่วางไว้อยู่ตลอดเวลา การจับจ้องไม่เพียงแต่เป็นการกระทำต่อเราโดยตรงอย่างง่าย ๆ จากผู้อื่น แต่ยังเป็นการมองดูพฤติกรรมของตัวเองอีกด้วย ส่วนหนึ่งของการขัดเกลาทางสังคมจะมีอิทธิพลต่อเรา ทำให้ตัวเรากลายเป็นวัตถุของการจับจ้องตัวเอง และเราก็จะควบคุมร่างกาย ความรู้สึกและการกระทำ มิติเรื่องเพศสภาพ และหลาย ๆ เรื่องก็อยู่ในอำนาจของการจับจ้องด้วย (Danaher, Schirato and Webb. 2000 : 53 – 57)

เบ็คเกอร์ (Becker) ได้เสนอว่าพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามที่มนุษย์กระทำขึ้นนั้น ไม่ได้มีความเบี่ยงเบน หรือผิดปกติโดยการกระทำ หรือตัวผู้กระทำเอง แต่จะถูกให้ความหมายโดยกลุ่มคนที่ผู้กระทำเป็นสมาชิกอยู่ พฤติกรรมรักเพศเดียวกันก็เช่นกัน ในบางสังคมอาจเห็นว่าพฤติกรรมนี้เป็นเรื่องธรรมดาหรือเป็นทางเลือกหนึ่งของบุคคลในการดำเนินชีวิต แต่ในหลาย ๆ สังคมอาจเห็นว่าเป็นสิ่งผิดปกติร้ายแรงที่ต้องแก้ไข ดังนั้น ผู้ชมทางสังคม (social audiences) จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญในการกำหนดความหมายของความเบี่ยงเบนให้กับพฤติกรรม และต่อตัวบุคคล (Schur. 1984)

ผู้ชมทางสังคม จะหมายถึง บุคคลทั่วไปที่จะเป็นผู้ที่จะคอยเฝ้าดูพฤติกรรมของบุคคลอื่น ๆ ว่ามีการประพฤติ ปฏิบัติตนเป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมหรือไม่ ซึ่งแน่นอนว่าแต่ละบุคคลก็จะมีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันออกไป และมีความเป็นลักษณะเฉพาะตัวแต่ละบุคคลก็จะถูกประเมินและถูกจัดจำแนกประเภท

ฟูโกต์เป็นผู้หนึ่งที่ส่งเสริมการรื้อถอนสารัตถะของปัจเจกภาพ มโนทัศน์เรื่องอำนาจและความรู้ของเขามีลักษณะที่ช่วยทะลายมายาคติ (myth) เรื่องปัจเจกภาพ ประการแรกเขาทำให้เห็นว่า ความเป็นปัจเจกเป็นผลของวาทกรรม และปฏิบัติการทางวาทกรรม คำว่า

วาทกรรม หมายถึง การผลิตความหมายเกี่ยวกับความจริงในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งหมายรวมถึง การผลิตชุดของความรู้ กฎเกณฑ์และข้อปฏิบัติทางสังคม การมีสถาบันทางสังคมและปฏิบัติการทางสังคมที่ต่อเนื่องมาจากความรู้นั้น ที่สำคัญก็คือ การเปลี่ยนแปลงให้คนนิยามตนเองตามความรู้ที่ผลิตออกมา ดังนั้น อำนาจ จึงหมายถึง กระบวนการทางประวัติศาสตร์สังคมที่สถาปนา " ระบอบของความจริง " ชุดใดชุดหนึ่งขึ้นมา เช่น อาการที่ถูกจัดเป็น " ความผิดปกติทางเพศ " " ความจริง " นี้จะนำไปสู่ปฏิบัติการทางสังคมมากมายทั้งในระดับมหภาคและจุลภาค ตั้งแต่ สถาบันจิตเวช วิธีการบำบัดรักษา " ผู้ป่วย " การมีโครงการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในโรงเรียน การจับจ้องและความกังวลของพ่อแม่ต่อพฤติกรรมทางเพศของลูก การที่เด็กหญิงชายเติบโตขึ้นมาพร้อมกับมีความรู้สึกว่าเป็น " คนปกติ " หรือ " ผิดปกติ " ทางเพศนั้น เป็นผลของการจัดวางตำแหน่งแห่งที่ของเขาภายในระบอบของความจริงนั้น ๆ (อภิญา เพ็ญฟูสกุล. 2543 : 43)

เทคนิคอำนาจในการจัดวางตำแหน่งแห่งที่ปัจเจกภาพภายในวาทกรรม มีดังนี้ ประการแรก คือ การทำให้ปัจเจกนั้นกลายเป็นวัตถุของความรู้และการศึกษา (objectification process) การเติบโตขององค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ จิตเวชศาสตร์ หรือแม้แต่วิชาในแขนงสังคมศาสตร์ เช่น จิตวิทยา เศรษฐศาสตร์ ล้วนมี " มนุษย์ " เป็นศูนย์กลางของการศึกษา วิทยาศาสตร์ต้องการรู้จักมนุษย์ทุกซอกทุกมุมในทุกด้าน ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ มนุษย์ถูกจับจ้องมองในฐานะวัตถุและเป้าหมายของการศึกษา ร่างกายของมนุษย์ทั้งเป็นและตายถูกนำมาเปิดออกเพื่อค้นคว้า เทคนิคอำนาจนี้ ทำงานควบคู่พร้อมกันกับเทคนิคที่เป็นเสมือนด้านตรงข้ามของมัน นั่นก็คือ ทำให้ปัจเจกรู้สึกว่าเป็นองค์ประธานของการกระทำ (subjectification process) ฟูกูตซึชี้ให้เห็นว่าเทคนิคดังกล่าว มีพลังมากในจารีตอย่างหนึ่งที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมเฉพาะของยุโรปตะวันตก นั่นก็คือ เทคนิคการสารภาพ (confession) จารีตนี้มีมาในประเพณีสารภาพบาปของคริสเตียน (Foucault. 1980 : 59) สิ่งที่ถูกเก็บกด หรือการกระทำอันน่าละอายจะถูกเล่าออกมาให้ผู้มีอำนาจ (ทางศีลธรรม) สูงกว่าได้รับฟัง การจัดวางตำแหน่งแห่งที่ระหว่างผู้เล่าและผู้ฟังก็อยู่ในกรอบของวาทกรรมแล้ว คนที่จะสารภาพต้องยอมรับ " กติกา " ตั้งแต่ต้นซึ่งก็คือการยอมรับตำแหน่งแห่งที่ของตนภายในกรอบอุดมการณ์นั้น " ฉัน " ทำบางสิ่งที่ผิด " ฉัน " จึงเกิดความละอาย " ฉัน " โลงใจหลังจากได้ระบายออก " ฉัน " รู้สึกว่าไม่เป็นคนบาปอีกเมื่อเดินออกมาจากห้องสารภาพ เทคนิคอำนาจที่เข้มลึกที่สุด คือ การ

ที่ผู้ตกเป็นเป้าของอำนาจกลับไม่รู้สึกรู้ว่าถูกกระทำ มีหน้าซ้ำยังกระตือรือร้นที่จะสวมบทบาทนั้นด้วยตนเอง ฟูโกต์ชี้ให้เห็นว่า จารีตการสารภาพสืบทอดมาถึงยุคสมัยใหม่ในหลายลักษณะ เช่น ในความสัมพันธ์ระหว่างหมोजิตเวชกับคนไข้ หรือครูกับนักเรียน “ เสี่ยง ” ของผู้มีความรู้ หรืออำนาจ ทำให้เราสยบยอมและปั้นแต่งจัดวางตัวเราเองภายในกติกาของวาทกรรม การจัดแจงตนเองยังเห็นได้ชัดจากวาทกรรมว่าด้วย ความสัมพันธ์ทางเพศที่ปรากฏผ่านทางสถาบันต่าง ๆ เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันทางศาสนา สถาบันการศึกษา สถาบันทางด้านทางการแพทย์ ฯลฯ ก็จะถูกสร้างและผลิตออกมาในแนวเดียวกัน คือ ตอกย้ำให้เห็นว่าจะต้องเป็นความสัมพันธ์ของบุคคลต่างเพศเท่านั้น

ความเป็นอื่นของ “ เกย์ ”

จากที่กล่าวมาแล้วในส่วนแรก จะพบว่า แต่ละช่วงของเวลา สิ่งที่สังคมได้สร้าง / ผลิตความรู้ ขึ้นมาอย่างมากมาย ซึ่งฟูโกต์ได้กล่าวถึงความรู้นั้นว่า เป็นความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นจากวิถีการมองโลก ความคิด การสร้างภาพ การวิจารณ์ กฎเกณฑ์ กฎหมาย การจัดประเภท นิยาม คำอธิบายของแต่ละศาสตร์ สาขาวิชา สถาบัน โดยอาศัยหลักการของศาสตร์ที่ศาสตร์ต่าง ๆ ได้สร้างขึ้นมา ความรู้ใหม่ หรือความรู้ที่แตกต่างออกไปเกิดขึ้นจากการต่อสู้ระหว่างกลุ่มที่แตกต่างกัน (Danaher, Schirato and Webb. 2000 : xiii) และความรู้ในลักษณะดังกล่าวนี้ ฟูโกต์อธิบายว่า เป็นรูปแบบของความรู้กระแสหลัก หรือความรู้ที่ถือกันว่าเป็นความรู้ที่เป็นทางการ (official knowledge) เช่น วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ฯลฯ ซึ่งความรู้ทั้งหลายนั้น ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลและมีอำนาจต่อผู้คนในสังคม ทำให้คนในสังคมต้องยอมรับ และปฏิบัติตามกลไกอำนาจของกระบวนการวาทกรรม ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นมานี้ จะถูกนำไปใช้ในการจัดการกับสิ่งที่ถูกกระทำโดยวาทกรรม และทำให้การกระทำต่าง ๆ ที่เป็นไปตามความรู้เหล่านั้นเป็นสิ่งที่ชอบธรรม เหมาะสม ถูกต้องและยอมรับได้โดยปราศจากข้อสงสัย เมื่อความรู้ถูกสถาปนาจนเกิดยอมรับในสังคมแล้ว ความรู้ก็จะกระทำหน้าที่ในการจัดระเบียบให้กับสังคมโดยมีการสร้างสถาบันต่าง ๆ ขึ้นมารองรับ การจัดรูปแบบการกระทำต่าง ๆ ให้เป็นไปตามวาทกรรมของความรู้นั้น รวมทั้งการสร้างกฎเกณฑ์ วินัยต่าง ๆ ขึ้นมาเป็นกฎ (rules) กติกาของการจัดระเบียบใหม่ ทั้งในรูปแบบของการลงโทษและการครอบงำการดำเนินการต่าง ๆ ให้เป็น

ไปตามความรู้ที่กำหนดไว้. ความรู้ที่แตกต่างจากนี้ก็จะถูกกดทับไว้ (subjugated knowledge) (Danaher, Schirato and Webb. 2000 : 103 - 104) ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า กระบวนการของการสร้างวาทกรรม เป็นความแยบยล นุ่มนวล และจัดกระทำต่อสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และรุนแรง จนทำให้คนอื่นที่อยู่นอกเหนือวาทกรรมนี้ มีความเป็นอื่น (the otherness)

สำหรับวาทกรรมเรื่อง “ เกย์ ” สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน จากการสร้าง / ผลิตความรู้ ผ่านความเชื่อ ความคิดทางศาสนา และทำการต่อยอดผ่านกระบวนการของการสร้างองค์ความรู้ในเรื่องเพศที่เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ จิตวิทยาและศาสตร์ทางการแพทย์ รวมทั้งศาสตร์ทางด้านสังคมศาสตร์ที่เป็นแนวความคิดทางสังคม วิทยาและกฎหมาย องค์ความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้ ได้ถูกกระทำผ่านสถาบันต่าง ๆ คือ สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันทางการแพทย์ สถาบันกฎหมาย ฯลฯ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีระเบียบ วินัย กฎเกณฑ์ ในการกำกับและควบคุม หากผู้ใดไม่ประพฤติ ปฏิบัติตามก็จะถูกจับจ้อง ถูกประเมินด้วยเกณฑ์ของบรรทัดฐาน (normative judgement) ที่มีการกำหนดไว้แล้วว่า ความสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน เป็นพฤติกรรมของกลุ่มบุคคลผิดปกติ และความสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคลรักต่างเพศ เป็นพฤติกรรมของกลุ่มบุคคลปกติ หรือในแง่มุมของตัวบทกฎหมายก็เป็นปัญหาและอุปสรรคกับกลุ่ม “ เกย์ ” เนื่องจากกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาทั้งหมดเป็นกฎหมายที่ออกมา เพื่อใช้สำหรับกลุ่มบุคคลที่มีความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ เพราะฉะนั้น สิทธิ ประโยชน์ และผลบังคับใช้ตามกฎหมาย จึงไม่มีกฎหมายใดใดที่ตราขึ้นมารองรับความสัมพันธ์ในลักษณะของ “ เกย์ ” เลย

ดังนั้น “ เกย์ ” จึงมีความเป็นอื่น เพราะ การเป็น “ เกย์ ” ชีวิตของ “ เกย์ ” และความสัมพันธ์ทางเพศของ “ เกย์ ” ไม่สอดคล้องกับองค์ความรู้ที่กระทำผ่านศาสตร์สาขาต่าง ๆ ที่ได้ผลิตและสร้างวาทกรรมเรื่องเพศขึ้นมาว่า มนุษย์มีเพียงสองเพศ และความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ที่เหมาะสม ถูกต้อง จะมีเพียงความสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคลต่างเพศ เท่านั้น และองค์ความรู้ดังกล่าว ได้ถูกพัฒนา ผลิตซ้ำ และถ่ายทอดจนกลายเป็นองค์ความรู้หลักที่สำคัญ จนเกือบ / ปิดบังองค์ความรู้อื่นที่แตกต่างออกไป ซึ่งฟูโกต์ เรียกว่า ความรู้ที่ถูกกดทับ หรืออาจกล่าวได้ว่า เมื่ออัตลักษณ์หนึ่งถูกทำให้เป็นที่ยอมรับขึ้นมา กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ก็จะถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับอัตลักษณ์นั้น ทำให้อัตลักษณ์นั้นกลายเป็นอัตลักษณ์ที่สำคัญในสังคม และถูกยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ในทางตรงกันข้ามอัตลักษณ์อื่น ๆ ก็จะถูกทำให้เป็นอื่น คือ กลาย

เป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน หรือมีตัวตนแต่ไม่สามารถแสดงความเป็นอัตลักษณ์ของตนได้ เพราะไม่มีพื้นที่ของตัวเอง ไม่มีสถาบัน ไม่มีศาสตร์ ไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีกฎหมาย ฯลฯ มารองรับ ความรู้เกี่ยวกับ “ เกย์ ” จึงเป็นความรู้ที่ถูกกดทับ ไม่มีความรู้ใดใดที่จะออกมารองรับการดำรงอยู่ของ “ เกย์ ”

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับ “ เกย์ ” เป็นการศึกษาที่จะทำการเผย คลี่คลาย และรื้อถอน (deconstruct) ความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับ “ เกย์ ” เพื่อชี้ให้เห็นว่าสังคมได้สร้าง / ผลิตความรู้ และสร้างความจริงเกี่ยวกับ “ เกย์ ” ออกมาโดยผ่านศาสตร์ต่าง ๆ และมีภาคปฏิบัติการต่าง ๆ อย่างสลับซับซ้อน และความรู้ ความจริงที่กล่าวอ้างนั้น มีผลให้ “ เกย์ ” มีความเป็นอื่นต่างจากบุคคลที่เรียกว่า “ ชายจริงหญิงแท้ ” ดังนั้น กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยนี้ จึงกำหนดแนวทางในการวิเคราะห์ไว้ ดังนี้

ความเป็น “ เกย์ ” ในสังคมไทยถูกสร้าง โดยบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่สถาปนาตัวเองว่า เป็นผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญสร้าง / ผลิตความรู้ผ่านศาสตร์และสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม และภายใต้ศาสตร์และสถาบันต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ สถาบันทางศาสนา สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา ฯลฯ โดยมีการสร้างข้อกำหนด กฎเกณฑ์ กติกา กฎระเบียบหรือวินัย เพื่อเป็นปฏิบัติทางวาทกรรมขึ้นมารองรับและตอกย้ำให้เห็นว่าสิ่งที่สร้าง / ผลิตขึ้นมาเป็นจริง จนสามารถกำกับควบคุม ครอบงำคนในสังคมให้ประพฤติ ปฏิบัติ และกระทำตนตามที่สังคมกำหนดได้ โดยเฉพาะ ความรู้เรื่องเพศที่ว่า ความสัมพันธ์ของบุคคลต่างเพศเท่านั้น เป็นความสัมพันธ์ที่เป็น “ ปกติ ” จากการสร้าง / ผลิตและปฏิบัติการทางวาทกรรมในหลากหลายรูปแบบ ทำให้ความสัมพันธ์ของกลุ่ม “ เกย์ ” ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ของบุคคลเพศเดียวกัน กลายเป็นความสัมพันธ์ที่ “ ผิดปกติ ” “ เกย์ ” จึงถูกปิดกั้น เบียดขับให้อยู่บริเวณพื้นที่ชายขอบของสังคม ถูกเหยียดหยามและถูกดูแคลน จน “ เกย์ ” มีความเป็นอื่น อันเนื่องมาจากความรู้ที่ถูกสร้าง / ผลิตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคลในสังคม โดยมีปฏิบัติการทางวาทกรรมผ่านสถาบันต่าง ๆ ผ่านกฎเกณฑ์ ระเบียบหรือวินัย ผ่านจารีตปฏิบัติต่าง ๆ และผ่านการจับจ้องอย่างเข้มแข็งและต่อเนื่องยาวนาน ดังนั้น ความรู้ที่ถูกสร้าง / ผลิตขึ้นมาจึงมีสถานะเป็นความรู้ที่ไปกดทับ

(subjugated knowledge) จนทำให้ " เกย์ " ซึ่งถูกกระทำอย่างมีอคติทางเพศอย่างไม่เป็นธรรม และไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตเหมือนกับบุคคลทั่วไปในสังคม

การที่จะคลี่คลายและเผยให้เห็นถึงการสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ได้นั้นจำเป็นที่จะต้องทำการรื้อถอนความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " วิเคราะห์เอกสารที่กล่าวถึง " เกย์ " และวิเคราะห์ประวัติชีวิตจากคำบอกเล่า (oral history) ของ " เกย์ " อย่างชัดเจน พร้อมทั้งเผย คลี่คลาย และนำเสนอให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ไม่ว่าในลักษณะใด ๆ ล้วนแต่เป็น วาทกรรมที่สังคมเป็นผู้สร้าง / ผลิตขึ้นมาทั้งสิ้น

บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ในสังคมไทยนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อคลี่คลายให้เห็นถึงกระบวนการสร้างความหมาย ความรู้ ความจริงให้กับความเป็น " เกย์ " โดยศาสตร์และสถาบัน ภายใต้ข้อกำหนด กฎเกณฑ์ กติกา และการจัดระเบียบทางสังคมขึ้นมารองรับ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มีผลต่ออัตลักษณ์ความเป็น " เกย์ " และทำให้ " เกย์ " มีความแตกต่างจากเพศชายและเพศหญิงตามที่สังคมกำหนด การศึกษาวิจัยจึงต้องทำการรื้อถอนความรู้ที่สร้างขึ้นมา เพื่อทำให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ถูกสร้าง แต่มีผลต่ออัตลักษณ์ / ความเป็นอื่นของ " เกย์ " และศึกษาเอกสารที่มีการกล่าวถึง " เกย์ " พร้อมทั้งวิเคราะห์ถึงรายละเอียดของปรากฏการณ์ที่ผ่านเข้ามาในประสบการณ์ชีวิต (life experiences) ของ " เกย์ " จากคำบอกเล่าประวัติ (oral history) ในเชิงชีวประวัติ (biography) ตลอดช่วงของเวลา ตั้งแต่ผู้ถูกศึกษาสามารถจัดจำความในชีวิตของตนเองได้ จนถึงเวลาปัจจุบัน เพราะการใช้การสัมภาษณ์ เพื่อทำความเข้าใจแต่เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะทำความเข้าใจถึงเรื่องราวชีวิตของเขาในแต่ละช่วงเวลาว่า ตัวเขาได้รับผลใดบ้างจากสิ่งที่เป็นความเชื่อ ความรู้ที่สังคมได้สร้างและผลิตขึ้นมา

การสืบค้นที่จะสามารถคลี่คลาย และรื้อถอนให้เห็นถึงการสร้างความเป็น " เกย์ " ผู้วิจัยเลือกวิธีวิทยา (methodology) ที่ใช้วิธีดำเนินการวิจัยแบบการศึกษาประวัติจากคำบอกเล่า (oral history) ซึ่งเป็นการศึกษาประสบการณ์เชิงประวัติชีวิต (life history) ของผู้ถูกศึกษา การศึกษาในลักษณะนี้ จะเป็นการประสานช่องว่างระหว่างความเป็นอิสระของอัตลักษณ์และตัวตนที่เป็นอยู่จริงภายในกับอัตลักษณ์และตัวตนที่ถูกสร้าง จากการที่ผู้ถูกศึกษาตกอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ กติกา และบรรทัดฐานทางสังคม เรื่องราวจากคำบอกเล่าชีวิตของ " เกย์ " จะเป็นการนำเสนอประสบการณ์ชีวิตออกมาภายใต้การครอบงำทางวัฒนธรรมรูปแบบเดิม คือ ระบบของความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นความสัมพันธ์ของบุคคลต่างเพศ ดังนั้น สิ่งที่เกิดจากการบอกเล่าบางอย่างอาจจะเกิดข้อโต้แย้งภายในตน ถ้าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นการละเมิดกฎเกณฑ์ที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม วิธีผลการศึกษาวิจัย โดยใช้การศึกษาประวัติจากคำบอกเล่าจะทำให้ได้ข้อมูลที่คมชัดขึ้น ซึ่งจะต่างจากการสัมภาษณ์โดยการซักถามตามแนวคำถามในแบบอัตชีว

ประวัติ (autobiography) ซึ่งอาจจะทำให้ได้คำตอบที่ฉาบไว้ด้วยเงื่อนงำทางศีลธรรมที่เป็นตัวควบคุมควบคุม- จนไม่สามารถแสดงรายละเอียดอย่างอิสระจากตัวตนที่แท้จริง

วิธีการสัมภาษณ์โดยให้ " เกย์ " บอกเล่าในสิ่งที่อยากเล่า โดยเปิดเวทีให้ " เกย์ " สามารถเล่าเรื่องที่อยู่ในส่วนลึกของความคิดและความเชื่อที่มีต่อประสบการณ์ของตนเอง โดยผู้วิจัยรับฟังคำบอกเล่าที่เป็นประสบการณ์ของชีวิต ซึ่งดำรงอยู่ภายใต้การครอบงำของสังคมที่กำหนดและสร้างตัวตนของ " เกย์ " ให้กลายเป็นผู้เบี่ยงเบน ผิดปกติ มีความแตกต่างจากคนทั่วไป ผู้วิจัยให้ความสนใจในเรื่องที่ซ่อนเร้นอยู่ในการสร้างความเป็น " เกย์ " ผ่านทางวาทกรรมและวิเคราะห์เอกสารที่กล่าวถึง " เกย์ " และการสัมภาษณ์เชิงประวัติจากคำบอกเล่า ในรูปแบบประวัติของชีวิต อันเป็นวิธีการให้ได้มาซึ่งเรื่องเล่า (narrative) ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวตน (a self story) โดยเรื่องราวจะถูกสร้างและตีความประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา โดยเชื่อมโยงกับการเกิดตัวตน (self) ของ " เกย์ " ตัวตนของ " เกย์ " เป็นศูนย์กลางของเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นเรื่องทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต จากแนวคิดเชิงทฤษฎีที่มีมุมมองในมิติต่าง ๆ ของเรื่องราว และข้อมูลที่ได้รับจากคำบอกเล่าของ " เกย์ " ที่ผ่านมาทางการพูดคุยกับผู้วิจัย (transparency) จะทำให้สามารถเข้าใจเรื่องเล่าที่เป็นประวัติของประสบการณ์ในประวัติชีวิตที่ " เกย์ " ต้องการถ่ายทอดได้อย่างลึกซึ้ง และตรงตามที่ " เกย์ " ถ่ายทอดและแปลความเสนอออกมา

แนวทางศึกษาประวัติจากคำบอกเล่า

ประวัติจากคำบอกเล่า ถูกผูกมัดโดยอิทธิพลของประวัติศาสตร์เชิงวิชาการ โดยทั่วไปวิธีปฏิบัติของการสัมภาษณ์ ได้พัฒนามาจากบริบทของระบบการสื่อสารทางสังคมของผู้ชาย และมีวัตถุประสงค์ที่จะดึงความทรงจำของประสบการณ์ออกมารวบรวมไว้ การสื่อสารในรูปแบบของผู้ชายนั้น มักถูกสมมติให้เป็นบรรทัดฐานสำหรับการสัมภาษณ์ ถ้าผู้วิจัยปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับโดยนักประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่า (oral historian) ก็จะต้องเรียนรู้การควบคุมหัวข้อ เลือกคำถาม สร้างความชัดเจนว่า ใครจะเป็นผู้พูดในเวลาใด และสนับสนุนผู้เล่าโดยเปิดพื้นที่ให้เป็นของผู้เล่า (take the floor) ด้วยการอ้างอิงภาษาที่ถูกเก็บไว้ ภายในเขตแดนของหัวข้อที่เลือกแล้ว ดังนั้น ทักษะในการพูดและท่าทางของ " เกย์ " ที่เป็นผู้เล่าจะอ้างอิงไปยังความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งเป็นความสัมพันธ์อันเสียเปรียบในกรอบของประวัติจากคำ

บอกเล่า เพราะฉะนั้นสิ่งที่ควรจะต้องเปลี่ยนแปลง ก็คือ กรอบแห่งการสื่อสารที่แสดงถึงตัวตนที่แท้จริงของผู้เล่าซึ่งเป็น " เกย์ " เพื่อที่จะมองว่า เราควรมองอย่างไรในบทบาททางสังคมของ " เกย์ " ที่สร้างโดยความคิด และความเชื่อที่ควบคุมการรับรู้ ในเรื่องของปฏิสัมพันธ์และทางเลือกซึ่งกระบวนการในการจัดสรร และวิพากษ์ในการสัมภาษณ์ในรูปแบบของประวัติชีวิต จะช่วยให้เกิดทักษะของการรับฟังที่คมชัดขึ้น และสามารถปรับปรุงวิธีการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยให้รู้สึกว่ามีอิสระที่จะเปิดให้เห็นถึง ความสลับซับซ้อนของประสบการณ์ที่ขัดแย้งในชีวิตผู้เล่า ประวัติชีวิต คือ การเข้าไปสู่ชีวิต ๆ หนึ่งโดยผ่านเข้าไปในความแตกต่างทางวัฒนธรรมจากผู้อ่านตัวบท และกลายเป็นเครื่องมือสำหรับทำความเข้าใจชีวิตที่ได้เชื่อมโยงจากความทรงจำ และประวัติซึ่งสะท้อนไปสู่ตัวตนของตนเอง อีกทั้งยังเป็นการสร้างสรรค์พื้นที่จากเสียงของคน ๆ หนึ่งซึ่งถูกบังคับให้สงบเงียบ (quiet coercion) ในการเผชิญต่อปัญหาทางสังคมมาตลอด ก่อนหน้านี้ โดยผู้วิจัยใช้ลักษณะของคำให้การ (testimonio) ซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่สำคัญของการศึกษาประวัติชีวิต โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวที่บรรยายบอกเล่าจาก " เกย์ " ในฐานะผู้เล่า (narrator) ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องหรือเป็นพยานในเหตุการณ์ที่ได้บอกเล่าออกมา และการบอกเล่านั้นจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนความทุกข์ทรมาน ที่ตัว " เกย์ " ไม่สามารถเปิดเผยและแสดงตัวได้ ตามที่ใจตนเองปรารถนา ต้องเก็บกด ปิดบัง ซ่อนเร้น จนทำให้ " เกย์ " รู้สึกอึดอัดและลำบากใจ ภายใต้การถูกคุมขังด้วยอำนาจของกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผนทางสังคมที่กำหนดและสร้างขึ้นมาจาก " ชายหรือหญิง " เท่านั้น อีกทั้งกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรุนแรงที่มีต่อกลุ่ม " เกย์ " ของบุคคลทั่วไปในสังคมที่ผ่านมา ล้วนแล้วแต่ทำให้ " เกย์ " ถูกประณามและถูกจำกัดพื้นที่ให้อยู่ในฐานะของผู้ต่ำต้อย ต้อยค่า และไร้ศักดิ์ศรีเช่นเดียวกับกลุ่มที่เรียกว่า " ชายจริงหญิงแท้ " ตลอดระยะเวลาของชีวิต " เกย์ " จะต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อดำรงตนและเอาชีวิตรอดในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตในครอบครัว ในโรงเรียน ในสถานที่ทำงาน หรือในที่อื่น ๆ ที่ " เกย์ " ต้องเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ทางสังคม เหล่านั้น ซึ่งความจริงเหล่านี้ ถูกบรรจุอยู่ในการเล่าของเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกและวิเคราะห์โดยผู้วิจัย

วิธีศึกษาจากประวัติคำบอกเล่าในรูปแบบประวัติชีวิตนี้ เริ่มต้นด้วยการพูดเหมือนกับนักประวัติศาสตร์สังคมที่ทำการตั้งจุดความสนใจ โดยการเผยให้เห็นถึงเสียงจากกลุ่มที่ถูกกดขี่ แต่มิได้เพิกเฉยในมิติของปัญหาเชิงภาษาที่เป็นรากฐานในประวัติของคำบอกเล่า ความสนใจในข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของ " เกย์ " มักจะเริ่มด้วยการทำให้เกิดการผ่อนคลาย และให้

ความสนใจส่งผ่านมายังสื่อ และกระบวนการที่จะนำไปสู่ข้อมูลในลักษณะที่หลากหลาย เน้นไปยังภาษาและการสื่อสารบนแนวทางที่ " เกย์ " ได้ถูกขัดเกลาโดยบทบาททางเพศ จากกระบวนการสร้างความแตกต่างทางเพศ ในระบบการสื่อสารที่เป็นพื้นฐานในบทบาทระหว่างเพศนั้น เป็นการก่อรูปแห่งอำนาจโดยใช้ภาษาพูด (verbal) และไม่ใช่ภาษาพูด (non-verbal) ทั้งผู้ใช้อำนาจและผู้ยินยอมต่อกลไกของมัน โดยปราศจากความรู้สึกในสำนึกว่าสิ่งนั้นเป็นวาทกรรมที่สังคมเป็นผู้สร้าง

✓ กรอบของการสัมภาษณ์ ก็คือ การนำเสนอและการยอมรับ โดยที่ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงมิติทางศีลธรรม และคุณงามความดีอยู่เสมอ ในการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ไม่ก้าวล้ำเข้าไปในพื้นที่ที่ผู้เล่าเห็นชอบอย่างแน่ชัดที่จะละทิ้งไว้เบื้องหลัง ให้อิสระในความเป็นเจ้าของความคิดและประสบการณ์ โดยการรับฟังว่าเขาพูดและแสดงออกอย่างไรที่จะนำไปสู่แนวคิดที่มีอยู่ทั่วไป เพราะว่าผู้วิจัยไม่สามารถได้ยินและแปลความว่าอะไรคือคุณค่าของผู้เล่า ถ้าไม่รู้ว่าต้องสังเกตอย่างไร ฟังอย่างไร และพูดอย่างไรกับผู้เล่าที่เป็น " เกย์ " ก่อนอื่นผู้วิจัยต้องรู้ถึงการรับรู้ของผู้เล่าว่าเป็นอย่างไร เมื่อทำการสื่อสารในช่วงเวลาที่เป็นส่วนตัว และเมื่อสื่อสารกับผู้อื่น ผู้วิจัยให้ความสนใจในจุดเด่นของการพูด น้ำเสียง การเคลื่อนไหวของผู้เล่า เน้นการฟังที่ระมัดระวัง หลีกเลี่ยงการควบคุมการพูด และความสามารถในการให้อารมณ์ร่วม ✓

ในการศึกษาประวัติคำบอกเล่า ผู้วิจัยได้ติดต่อด้านหมายทางโทรศัพท์ โดยมีการแนะนำตัวผู้วิจัย และบอกถึงรายละเอียดของงานที่จะทำการวิจัย ก่อนที่จะพบพูดคุยกับผู้เล่าประวัติชีวิต ดังนั้น วัตถุประสงค์ในการติดต่อดังกล่าวจึงมิใช่เป็นการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง แต่เป็นการพูดคุยกัน เพื่อทำความรู้จัก และเป็นการให้ข้อมูลส่วนตัว และข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะงานวิจัยของผู้วิจัย เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคย และช่วยให้เกิดความรู้สึกใกล้ชิดซึ่งกันและกัน พร้อมทั้งบอกถึงการวิจัยให้ทราบ ว่า งานวิจัยนี้ตัว " เกย์ " จะมีส่วนร่วมในงานวิจัย โดยคำบอกเล่าของ " เกย์ " จะเป็นตัวเดินเรื่องให้เห็นว่า ชีวิตของ " เกย์ " ถูกกระทำโดยสังคมผ่านบุคคล กลุ่มบุคคลที่กำหนดและสร้างกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผน จนกลายเป็นบรรทัดฐานสังคมมาควบคุม บังคับ " เกย์ " อย่างไร และในกระบวนการของการพบพูดคุยบอกเล่าประวัติชีวิตนั้น คำถามจะสามารถไหลออกมาได้ทั้งสองทาง โดยตัว " เกย์ " มีโอกาสในการซักถามผู้วิจัยในด้านที่เกี่ยวกับงานวิจัย และด้านที่เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการให้ " เกย์ " บอกเล่าประวัติชีวิต

ภายหลังจากมีการนัดหมายทางโทรศัพท์แล้ว ผู้วิจัยได้เดินทางไปพบผู้บอกเล่าประวัติชีวิต ตามสถานที่ที่ "เกย์" กำหนด ทั้งนี้เพื่อให้ "เกย์" มีความสบายใจที่จะพูดคุยเล่าเรื่องส่วนตัวของ "เกย์" ได้อย่างสบายใจและอย่างมีอิสระ ซึ่งพื้นที่ที่กำหนดจะช่วยในการวิเคราะห์ถึงระบบของการแบ่งลำดับชั้น ซึ่งจะนำไปสู่การสัมภาษณ์ที่มีลักษณะเฉพาะ จนกระทั่งเรียนรู้ถึงสังคม และประวัติศาสตร์ที่เป็นบริบทของชีวิต "เกย์" (Gluck and Patai, 1991) โดยแต่ละรายมีการนัดพบตามสถานที่ต่าง ๆ ได้แก่ การพบกันที่ทำงาน สถานที่ศึกษา หรือสถานที่ที่เป็นสาธารณะ แต่มีความเป็นส่วนตัวพอสมควร สำหรับการเล่าประวัติชีวิตของแต่ละคน ในแต่ละรายจะให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน เช่น ในรายที่นัดพบที่ทำงานซึ่งเป็น คาเฟ่ แถวสีลม ครั้งแรกผู้วิจัยรู้สึกกังวล และค่อนข้างเกร็ง เนื่องจากเป็นครั้งแรกของการนัดหมายเพื่อฟังการเล่าประวัติชีวิตของ "เกย์" ในงานวิจัยนี้ และผู้วิจัยได้สร้างภาพลวงหน้าว่า บรรยากาศของสถานที่คงเป็นที่ที่ "เกย์" มาชุมนุมกัน คงแต่งกายแปลก ๆ และคงมีการแสดงออกเหมือนภาพหรือเรื่องราวที่ มีการสื่อออกมาทางสื่อสารมวลชน ซึ่งเป็นภาพที่ค่อนข้างลบในทัศนะของผู้วิจัยที่ได้รับรู้มาก่อน แต่เมื่อไปถึงร้านก็พบการต้อนรับของพนักงานของร้านที่เป็นผู้ชาย แต่งกายเรียบร้อย สะอาดและสุภาพ มาเสิร์ฟน้ำ พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบว่า คุณดอน (ชื่อสมมติ) โทร. มาบอกว่า หากแขกที่ นัดไว้มาถึงให้นั่งรอสักครู่ แล้วจะออกมาพบ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ภายในร้านตกแต่งธรรมดา ๆ ไม่ได้แตกต่างจากร้านทั่ว ๆ ไป บริเวณผนังของร้านมีภาพวาดที่เป็นภาพศิลปะ เป็นภาพผู้ชายโชว์ส่วนสัด และกล้ามเนื้อ แต่ก็มีได้เป็นภาพโป๊หรือเปลือยแต่อย่างใด ตามโต๊ะต่าง ๆ ใต้โต๊ะจะมีนิตยสารที่เกี่ยวกับ "เกย์" ไว้ให้อ่าน และผู้ที่เข้ามาใช้บริการก็แต่งกายและมีการแสดงออกเหมือนคนทั่ว ๆ ไปที่เข้ามาพักผ่อน มาดื่มกิน มิได้มีภาพที่แตกต่างตามที่ผู้วิจัยคาดคิดมาลวงหน้า ผู้วิจัยจึงมิได้มีความรู้สึกแปลกแยกและอึดอัดใจแต่ประการใด และแต่ละโต๊ะที่ เข้ามารับประทานอาหารก็นั่งพูดคุยกันตาม "ปกติ" มิได้มีอะไรเป็นพิเศษแตกต่างออกไป แต่ ละโต๊ะก็มิได้สนใจกันและกัน ต่างคนก็ต่างดื่มกินและพูดคุยกันในกลุ่มของตนเอง ประมาณ 20 นาที ดอนจึงมาถึงและพาไปที่มุมหนึ่งของร้าน เริ่มเล่าประวัติชีวิตให้ฟังตั้งแต่วัยเด็กภายในครอบครัว จนกระทั่งถึงช่วงวัยเข้าเรียน

เนื่องจากตัวดอนก็มีการะงานประจำ การพบปะพูดคุยจึงใช้เวลาครั้งละประมาณ 2 - 3 ชั่วโมง และก่อนลากลับได้นัดวัน เวลา เพื่อพูดคุยประวัติชีวิตในแต่ละช่วงของชีวิตต่อ โดยดอนจะเป็นผู้ให้วันและเวลา หลังจากการพบพูดคุยกันในครั้งแรกผ่านไป ความรู้สึกคุ้นเคยและ

การเล่าเรื่องต่าง ๆ เริ่มสั่นไหว ทั้งตัวผู้วิจัยและผู้บอกเล่าประวัติชีวิต รู้สึกสบายใจที่จะพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดและความรู้มากขึ้น ผู้วิจัยไปพบผู้เล่าเรื่องจนพนักงานในร้านเริ่มรู้จักคุ้นเคย และพูดคุยกันในหลาย ๆ เรื่อง ในช่วงเวลาก่อนที่ตอนจะมาพบ การพบพูดคุยกันผ่านไป 5 ครั้ง จนกระทั่งผู้วิจัยพิจารณาแล้วเห็นว่า ได้ทราบประวัติชีวิตของผู้เล่าครอบคลุมในประเด็นต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงยุติการพบพูดคุยกัน ก่อนที่จะจากกันในวันสุดท้าย ก็ได้รับการบอกกล่าวจากตอนว่า หากผู้วิจัยต้องการพบพูดคุยเพิ่มเติมอีกก็ให้ติดต่อ และนัดหมายมาได้ตลอดเวลา และตัวตนเองมองว่า ในอนาคต คงจะได้มีโอกาสเสนองาน หรือเผยแพร่ความคิด ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " ร่วมกับผู้วิจัยให้สังคมได้รับทราบ

จากวันแรกจนถึงวันสุดท้ายที่ได้ฟังประวัติชีวิตของตอน ทำให้ผู้วิจัยลดความวิตกกังวล ประหมาและเกร็งที่จะไปพบพูดคุยกับ " เกย์ " ที่ได้นัดหมายไว้รายอื่น ๆ อีก 4 คนลงไปเป็นอันมาก เพราะในสวนลี้กตัวผู้วิจัยก็ถูกทำให้รับรู้และถูกสร้างให้มองว่า " เกย์ " เป็นบุคคลที่เวลาพบกับผู้ชายแปลกหน้าและรู้สึกพึงพอใจใคร " เกย์ " จะพยายามหาโอกาสที่จะสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลนั้น เพื่อให้ได้มาซึ่งความสัมพันธ์ที่เขาปรารถนา โดยเฉพาะความต้องการในด้านความสัมพันธ์ทางเพศ แต่ความรู้สึกดังกล่าว ลบเลือนไปสิ้น หลังจากที่ผู้วิจัยได้พบกับตอน

หลังจากที่ได้พบพูดคุยฟังการเล่าประวัติชีวิตของตอนครั้งแรกผ่านไป 2 วัน ผู้วิจัยจึงได้ไปพบกับปอง (ชื่อสมมติ) การพบกับปองจึงเป็นการพบที่ไม่มี ความกังวล เพราะภาพที่วาดไว้มิได้เป็นไปตามที่คาดคิด ประกอบกับตัวปองเองก็เป็นคนเปิดเผยและคุยสนุก ให้ความร่วมมือ และแลกเปลี่ยนความคิด ความเห็นและความรู้ ปองได้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตและลักษณะงานต่าง ๆ ที่ผ่านมา ทำให้ทราบว่า ชีวิตของ " เกย์ " เป็นชีวิตที่ต้องต่อสู้และฟันฝ่า กฎเกณฑ์ กติกา ระเบียบ แบบแผนของสังคมมากมายกว่าจะมายืนอยู่ ณ จุดปัจจุบันที่ " เกย์ " เป็นอยู่ได้ ผู้วิจัยมีโอกาสและเวลาในการพูดคุยกับปองหลายครั้ง ทำให้บรรยากาศในการพบพูดคุยเล่าเรื่องมีประเด็นและสาระครอบคลุมในสิ่งที่ต้องการ ผู้วิจัยจึงยุติการพูดคุยกับปอง และได้รับการบอกกล่าวเช่นเดียวกับตอน หากผู้วิจัยยังมีเรื่องใดที่ต้องการจะทราบจากปองอีก

สำหรับ กรณีของ เอ็น (ชื่อสมมติ) ทราญ (ชื่อสมมติ) และ นิด (ชื่อสมมติ) ผู้วิจัยได้ติดต่อ นัดหมายพูดคุยกันทางโทรศัพท์กับเอ็นเพียงลำพังคนเดียวก่อน และเอ็นได้เล่าชีวิตของเขา ให้ผู้วิจัยฟัง และบอกว่า เอ็น มีกลุ่มเพื่อนที่สนิทอยู่อีก 2 คน หลังจากได้พูดคุยกันครั้งแรก เอ็นได้เสนอและถามว่า ผู้วิจัยต้องการที่จะพูดคุยกับเพื่อนของเอ็นด้วยหรือไม่ ผู้วิจัยเห็นว่า การได้

พบพูดคุย และได้ฟังเรื่องราว ของ " เกย์ " หลาย ๆ คน ย่อมทำให้เห็นประสบการณ์ชีวิตและ ทราบว่าชีวิตของแต่ละคนที่ดำรงอยู่ในสังคม ภายใต้กฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผนที่กระทำผ่าน ความรู้และศาสตร์ต่าง ๆ นั้นเป็นเช่นไร ในการพบพูดคุยกับ เอิน ครั้งแรกที่ได้พบกับ เอิน ผู้วิจัย รู้สึกประทับใจในบุคลิกของ เอิน ที่มีความเรียบร้อย สุภาพและดูดี รูปร่างหน้าตาออกมากทาง ผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย มีการแต่งหน้าและทาปากเล็กน้อย และเวลาสื่อความและพูดถึงตัวเองจะ ใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า " หนู " หลังจากการพูดคุยผ่านไปประมาณ 30 นาที ทราญและนิต มาถึง และเข้ามาร่วมในการสนทนาด้วย แต่ละคนได้ผลัดเปลี่ยนกันเล่าประวัติชีวิตของตนเอง และมีการพูดคุยเพิ่มเติม เสริมข้อมูลที่เป็นประสบการณ์ที่ได้รับมาในชีวิต มีทั้งส่วนคล้ายคลึง เหมือนกัน หรือแตกต่างกันออกมา ในการพูดคุยเล่าเรื่องของทั้ง 3 คน ทำให้ผู้วิจัยได้รับทราบชีวิตของ " เกย์ " มากขึ้น และทำให้เห็นการสร้างความเป็น " เกย์ " ที่สังคมได้กำหนดและสร้างขึ้นมา

การพูดคุยและฟังเรื่องเล่าของ " เกย์ " ที่เป็นผู้ใหญ่ และมีประสบการณ์หลาย ๆ ปี ทั้ง ในครอบครัว โรงเรียน และในสถานที่ทำงาน ทำให้ผู้วิจัยเกิดความรู้สึกลึกลับ สงสัยและตั้งคำถามต่อว่า ในยุคสมัยปัจจุบัน เด็กวัยรุ่นที่เป็น " เกย์ " มีวิถีชีวิตแตกต่างจากชีวิตของ " เกย์ " ที่เป็นผู้ใหญ่หรือไม่ จึงทำให้ผู้วิจัยตัดสินใจว่า ผู้วิจัยควรศึกษาและรับฟังเรื่องราวประวัติชีวิตของ " เกย์ " ที่ยังอยู่ในช่วงวัยรุ่นและกำลังเรียนรู้อิทธิพล " เกย์ " ว่าเป็นอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นความสัมพันธ์ต่อเนื่องของ " เกย์ " แต่ละวัยได้อย่างคมชัดมากขึ้น ผู้วิจัยจึงเข้าไปศึกษาและเดินทางไปติดต่อขอพูดคุยกับนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เป็นโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้พบนักเรียนกลุ่มหนึ่งที่เป็น " เกย์ " ผู้วิจัยได้ติดต่อผ่านทางอาจารย์ประจำชั้นและได้ทราบว่า มีนักเรียน 2 ราย ที่กล้าแสดงออกและเปิดเผยตัวเอง ผู้วิจัยจึงได้มีโอกาสเข้าไปพบ และพูดคุยกับนักเรียน 2 รายนั้น ด้วยความที่ผู้วิจัยมีความคุ้นเคยกับนักเรียนในฐานะของ ความเป็นครู และเรียนมาทางด้านการศึกษา จึงทำให้สามารถเข้าไปสัมผัสและเรียนรู้ พูดคุยกับนักเรียน 2 คนนั้นง่ายและสะดวกมากขึ้น หลังจากที่ได้เล่าเรื่องราวของตัวผู้วิจัยและงานวิจัยให้นักเรียน 2 คนนั้นฟัง นักเรียน 2 คนให้ความสนใจและอยากที่จะเล่า ระบายชีวิตที่ต้องประสบทั้งภายในบ้านและในโรงเรียนที่มีพ่อ แม่ พี่น้อง และครู อาจารย์ที่ถูกสร้างและหล่อหลอมให้มีความเชื่อและเห็นว่า " เกย์ " เป็นผู้ที่มีความผิดปกติและเป็นผู้ที่เปี่ยงเบน รวมทั้งจากการจับจ้องมองดูของคนในสังคมที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมที่เป็นอยู่ ประกอบตัวนักเรียนเอง ต้องการที่จะหาความรู้และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากบุคคลอื่น และบุคคลนั้นพร้อมที่จะมา

รับฟังคำบอกเล่าประวัติชีวิต ดังนั้น การพบกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน 2 คนนั้น จึงเป็นบรรยากาศของการเรียนรู้ร่วมกัน หลังจากที่นักเรียนทั้ง 2 คนได้พบพูดคุยกับผู้วิจัยครั้งแรกผ่านไป ทั้งสองคนได้มี การสื่อความไปยังเพื่อนคนอื่น ๆ ทำให้คนอื่น ๆ ที่ระยะแรกหลายคนสงวนท่าที เพราะ ไม่แน่ใจและมั่นใจว่า เรื่องราวต่าง ๆ ที่เล่าออกมาจะเกิดผลเสียหายและกระทบต่อชีวิตการเป็น " เกย์ " หรือไม่ ในการนัดพูดคุยครั้งต่อมา กลุ่มเพื่อนของนักเรียนทั้งสองคนให้ความสนใจและต้องการที่จะศึกษา เรียนรู้ เกี่ยวกับชีวิตในฐานะของการเป็น " เกย์ " ดังนั้น การพบพูดคุยกับนักเรียนจึงมีจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้น โดยมีการนัดพูดคุยกันหลังโรงเรียนเลิก ภายในห้องเรียนที่มีแต่เฉพาะนักเรียนที่มาถ่ายทอดบอกเล่าประวัติชีวิตกับผู้วิจัยเท่านั้น บรรยากาศของการพูดคุยจึงมีความเป็นกันเอง ในฐานะที่ศิษย์ต้องการบอกเล่าเรื่องราวที่ตนต้องการจะถ่ายทอดให้ครู หรืออาจารย์ที่นักเรียนเชื่อว่าจะรับฟังเรื่องราว โดยไม่มีการประเมินผลพฤติกรรมและมีอคติต่อตัว " เกย์ " ทำให้ผู้วิจัยได้รับทราบประวัติชีวิตของ " เกย์ " ครอบคลุมและครบถ้วนตามประเด็นที่ต้องการศึกษาวิจัย

การเลือกผู้ให้สัมภาษณ์ประวัติชีวิต

ผู้ให้สัมภาษณ์ประวัติชีวิต สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คือ " เกย์ " จำนวนทั้งสิ้น 12 คน ซึ่งแต่ละรายที่มาเล่าประวัติชีวิตมีความแตกต่างหลากหลายกันไปตามวัย สถานภาพทางอาชีพ และประสบการณ์ชีวิต แต่ละรายผู้วิจัยได้นัดหมาย พบพูดคุยและรับฟังเรื่องราวประวัติชีวิตด้วยตัวผู้วิจัยเองทั้งหมด โดยมีรายละเอียดในการติดต่อสัมพันธ์เพื่อฟังประวัติชีวิต ดังนี้

เนื่องจากผู้วิจัยสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ จึงได้ติดตามข่าวและศึกษางานที่เสนอและเขียนถึง " เกย์ " และได้เข้าร่วมในการเสวนา เรื่อง " เกย์ : ชีวิตคนชายขอบ " ที่ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร และได้พบกับ ดอน (ชื่อสมมติ) อายุ 38 ปี สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญา เป็นหุ้นส่วนคาเฟ่ และนักแสดง ซึ่งมาเล่าชีวิตของเขาให้กับผู้เข้าร่วมเสวนาฟัง หลังจบการเสวนาผู้วิจัยจึงได้เข้าไปทำความรู้จักและแนะนำตัว พร้อมทั้งแลกเปลี่ยนนามบัตรกัน ต่อมาผู้วิจัยได้จัดทำเค้าโครงปริญญานิพนธ์ และทำการติดต่อทางโทรศัพท์เพื่อนัดหมายพูดคุย ต่อมาประมาณ 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้นำรายละเอียดของเค้าโครง ฯ ไปอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย เมื่อคุยกันและเข้าใจในรายละเอียดแล้ว ดอนยินดีและให้

ความร่วมมือเป็นอย่างดีที่จะเล่าประวัติชีวิต สำหรับตัวดอน เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ชีวิตและใช้ชีวิตสัมพันธ์กับกลุ่ม " เกย์ " ทั้งที่เป็นคนไทยและคนต่างชาติ และยังเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งในการจัดงาน " เกย์ " ที่สีลม มาแล้ว 3 ครั้ง และทำงานเพื่อกลุ่ม " เกย์ " ในสังคมไทยมาโดยตลอด นอกจาก ดอนจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองแล้ว ดอนยังเชื่อมโยงให้เห็นภาพ " เกย์ " โดยรวมได้ชัดเจนพอสมควร ในฐานะที่ดอนเข้าไปสัมผัสเกี่ยวข้องกับ " เกย์ " ค่อนข้างมาก ดอนจึงเป็นผู้เล่าประวัติชีวิตรายแรกของงานวิจัยนี้ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นัดหมายเพื่อฟังเรื่องราวประวัติชีวิตของดอน ที่ร้านของดอนที่สีลม จนได้รายละเอียดประวัติชีวิตของดอน ครอบคลุมประเด็นที่ต้องการวิจัย

รายที่สอง ชื่อ ปอง (ชื่อสมมติ) อายุ 33 ปี จบการศึกษาระดับอนุปริญญา เป็นนักออกแบบและแต่งหน้า โดยผู้วิจัยได้รับการแนะนำและให้เบอร์โทร. จากเพื่อนของผู้วิจัย ผู้วิจัยได้โทรศัพท์เข้าไปพูดคุยด้วย และได้มีการนัดหมาย เพื่อพบและหารือในรายละเอียด การพบกันครั้งแรกได้มีการอธิบายให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ประกอบกับการพูดคุยกันครั้งนี้ ต่างรู้สึกถูกอัธยาศัยกันดี ผู้วิจัยจึงได้รับความร่วมมือด้วยดีเช่นกัน จึงได้มีการนัดหมายพบกันที่ห้องอาหารแถวจรัลสนิทวงศ์ ทำให้ได้ข้อมูลประวัติชีวิตของปอง ครอบคลุมตั้งแต่ปองจำความได้ในวัยเด็ก จนถึงปัจจุบัน และพิจารณาเห็นว่า เรื่องราวจากคำบอกเล่าของปองมีความครบถ้วนและสามารถที่จะมาทำการวิเคราะห์ และตีความให้เห็นถึงการสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ "

รายที่สาม ชื่อ เอิน (ชื่อสมมติ) อายุ 33 ปี จบการศึกษาระดับอนุปริญญา อาชีพพนักงานบัญชีบริษัท เพื่อนของน้องผู้วิจัยทราบว่า ผู้วิจัยทำปริญญาโท ระดับปริญญาเอกเกี่ยวกับชีวิต " เกย์ " จึงช่วยเป็นธุระในการประสานและได้ติดต่อกับเอิน เพื่อเป็นผู้เล่าประวัติชีวิต ในการติดต่อครั้งแรก เอินปฏิเสธ เพราะเกรงว่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเอินและกลุ่มของเอินจะถูกนำมาพูดในเชิงลบ แต่ต่อมาเพื่อนของน้องผู้วิจัยได้พบกับเอินและได้เล่าเกี่ยวกับตัวผู้วิจัยให้เอินฟัง เอินเริ่มสนใจและได้ให้เบอร์โทรศัพท์กับเพื่อนน้องผู้วิจัย เพื่อให้ผู้วิจัยได้ติดต่อพูดคุยกับเอินโดยตรงก่อน เมื่อผู้วิจัยได้เบอร์โทรศัพท์มา อีกวันหนึ่งต่อมา ประมาณ 19.00 น. ผู้วิจัยได้โทรศัพท์พูดคุยกับเอินและได้แนะนำตัวเอง พร้อมทั้งให้รายละเอียดงานวิจัยที่จะศึกษา ผู้วิจัยได้พูดคุยกับเอินทางโทรศัพท์อีก 2 ครั้ง และนัดหมายเพื่อพบพูดคุยกัน เอินบอกว่า เอินมีเพื่อนสนิทอีกสองคน คือ ทราย (ชื่อสมมติ) อายุ 35 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทำงานเป็น

พนักงานจัดซื้อบริษัทต่างชาติ กับนิด (ชื่อสมมติ) อายุ 25 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นนักวิจัยตลาด ผู้วิจัยสนใจที่จะพูดคุยด้วยหรือไม่ ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า การทราบประวัติชีวิตของ " เกย์ " หลายคน จะช่วยทำให้ทราบความหลากหลายของชีวิต และสามารถนำประวัติชีวิตมาเรียบเรียง เพื่อตอบคำถามการวิจัยได้ครอบคลุม ครบถ้วน ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงขอให้ เอ็นพาเพื่อนมาพบด้วย และนัดหมายพบกันที่ห้องอาหารแถววงศ์สว่าง ในช่วงเดือนธันวาคม ซึ่งการพบพูดคุยทำให้ได้ทราบประวัติชีวิตของทั้งสามคน ประวัติชีวิตของทั้งสามคนมีความครอบคลุมและสามารถตอบคำถามการวิจัยที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้มีการติดต่อกับ เอ็นเพื่อขอทราบละเอียดบางอย่าง หลังจากที่ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ด้วยบทที่ได้จากการบอกเล่าประวัติชีวิตมาแล้ว และเอ็นยังได้ถามถึงงานวิจัยว่าจะเสร็จเมื่อไร เอ็นและเพื่อนอยากอ่านงานที่ผู้วิจัยศึกษา

นอกจากบุคคลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้ไปพบและพูดคุยกับนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาชายล้วนแห่งหนึ่ง ผังธนบุรี ส่วนมากเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 คน อยู่ในวัย 17 - 18 ปี ส่วนใหญ่ยังคงประพฤติ ปฏิบัติและแสดงออกในรูปลักษณะ ของความเป็นชาย ทั้งนี้เพราะ กฎเกณฑ์และระเบียบของโรงเรียนควบคุมและบังคับไว้ มิให้กระทำตนตามใจปรารถนาได้ แต่มีบ้างบางคนที่แต่งหน้า และใช้ลิปมันในการแต่งริมฝีปาก ซึ่งในจำนวนนี้บอกว่า รู้สึกมีความสุขที่ได้แต่งแบบนี้ แต่แสดงออกหรือแต่งมากไม่ได้ หากแต่งมากเกินไปจะถูกล้อและอาจารย์ฝ่ายปกครองจะทำโทษ โดยการแจ้งไปยังผู้ปกครองให้ว่ากล่าวตักเตือน

ดังนั้น ในการวิจัย เพื่อให้ได้ข้อมูลจากคำบอกเล่าประวัติชีวิตของ " เกย์ " อย่างมีความหลากหลายในมิติต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงได้ติดต่อประสานไปยัง " เกย์ " หลายคนด้วยกัน ปรากฏว่า มีทั้งผู้ที่ให้ความร่วมมือที่จะเล่าประวัติชีวิต และปฏิเสธที่จะมาเล่าประวัติชีวิตให้ฟังหลายรายเช่นกัน ทั้งนี้เพราะ สังคมยังไม่ยอมรับในพฤติกรรมกรรมการเป็น " เกย์ " อย่างแท้จริง บางรายเกรงว่าจะมีผลกระทบต่อสถานภาพส่วนตัวและอาชีพ นอกจากกลุ่มบุคคลที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่และมีงานทำแล้ว ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่า กลุ่ม " เกย์ " ที่เป็นนักเรียนวัยรุ่นมีความน่าสนใจและน่าจะสะท้อนให้เห็นถึงผลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเป็น " เกย์ " ของนักเรียนเหล่านั้น ผู้วิจัยจึงได้ไปติดต่อพูดคุยกับนักเรียนโรงเรียนมัธยมชายล้วนแห่งหนึ่ง ผังธนบุรี และทราบจากอาจารย์แนะแนวว่าที่โรงเรียนแห่งนี้มีนักเรียนที่มีบุคลิกลักษณะเป็น " เกย์ " ที่จะนำมาศึกษากับงานวิจัยนี้ ได้

และทราบด้วยว่า ที่โรงเรียนแห่งนี้มีอาจารย์บางคน มีบุคลิกลักษณะเป็น " เกย์ " ด้วย ในตอนแรก ผู้ประสานงานได้ติดต่อเพื่อที่จะให้อาจารย์ท่านหนึ่งได้เล่าประวัติชีวิต ซึ่งท่านรับปากที่จะให้ข้อมูล และได้มีการนัดหมายไปพบพูดคุยกัน โดยท่านได้สอบถามลักษณะงานวิจัยที่ท่านทำว่าเป็นอย่างไร และรับปากว่าจะเล่าประวัติชีวิต แต่ขอให้นักเรียนสอบเสร็จก่อน นักเรียนหยุดเรียนแล้ว ท่านจะนัดวัน เวลามาพูดคุยด้วย แต่หลังจากวัน เวลาผ่านไปประมาณ 1 สัปดาห์ ท่านก็มิได้ประสานและติดต่อกลับมา และจากการบอกเล่าของผู้ประสานงานแจ้งว่า ท่านหลีกเลี่ยงที่จะพบ ซึ่งสันนิษฐานว่า น่าจะเป็นเพราะท่านคงพิจารณาเห็นว่า ข้อมูลส่วนตัวของท่าน อาจจะถูกสื่อความไปยังภรรยาของผู้วิจัยที่เป็นอาจารย์อยู่ที่โรงเรียนนี้ แล้วอาจจะทำให้ข้อมูลบางอย่างจากการเล่ารู้ไหลหรือถูกเปิดเผย ทำให้ท่านอับอายหรือโดนล้อหรือจับจ้องมองดูได้ในส่วนของนักเรียนผู้วิจัยได้ประสานดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ประมาณต้นเดือนมกราคม ผู้วิจัยจึงได้นัดหมายและไปพบกับนักเรียน 2 คนนั้น หลังจากที่ได้พูดคุยกันครั้งแรกผ่านไป นักเรียนทั้ง 2 คนได้ไปสื่อความกับ " เกย์ " คนอื่น ๆ ต่อมาจึงมีนักเรียนมาเล่าเรื่องราวประวัติชีวิตเพิ่มมากขึ้น ทำให้ได้ประวัติชีวิตจากคำบอกเล่าของ " เกย์ " ที่มีความหลากหลายและมีจำนวนมากพอ และครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากการบอกเล่าประวัติชีวิตของบุคคลที่เลือกมาอย่างหลากหลาย เพื่อมาบอกเล่าประวัติชีวิตของแต่ละคนที่มีวิถีชีวิต ความเป็นอยู่และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน และผู้บอกเล่าประวัติชีวิตสามารถให้ข้อเท็จจริงที่เป็นคำบอกเล่า และสะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ในเชิงประวัติชีวิตของตนออกมา ในแนวประวัติจากคำบอกเล่าในรูปของประวัติชีวิต โดยผู้วิจัยไม่ยึดติดอยู่กับแนวคำถามในการสัมภาษณ์แต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นการศึกษาโดยให้เล่าเรื่องราวประวัติชีวิตของ " เกย์ " ที่มีตัวตนในฐานะที่ตัว " เกย์ " เป็นศูนย์กลาง ดังนั้น คำบอกเล่าของ " เกย์ " จึงเป็นภาพสะท้อนชีวิต เพื่อให้สังคมได้รับรู้ว่าสังคมได้สร้างภาพพจน์เกี่ยวกับ " เกย์ " อย่างไร ทำให้เขาได้รับแรงกดดันใดจากสังคม และตัวเขาเองมีความต้องการอะไร คำบอกเล่าที่ได้จาก " เกย์ " ทั้งหมดมีความครอบคลุมในบริบทที่ต้องการศึกษาวิจัยเพียงพอ และเรื่องราวที่ได้จากคำบอกเล่ามีลักษณะของความสอดคล้องตรงกัน (homogeneity) พร้อมทั้งจะนำมาจัดแยกแยะและสร้างใหม่เพื่อตอบคำถามการวิจัย โดยจากการพิจารณาแล้วพบว่า คำบอกเล่าที่ได้จากการพูดคุยประวัติชีวิตตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบันของ " เกย์ " ทุกคน เริ่มมีความเหมือนและเริ่มซ้ำในเรื่องราวที่เล่า ถือว่าคำบอกเล่าที่ได้ถึงจุดอิ่มตัว ไม่จำเป็นที่จะต้องศึกษาคำบอก

เล่ารายอื่น ๆ ต่อไป ผู้วิจัยจึงยุติที่จะทำการหังคำบอกเล่าประวัติชีวิต แล้วนำเรื่องเล่าทั้งหมดมาถอดเทป และทำการวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดและใช้แนวคิดของฟูโกต์มาวิพากษ์

การวิเคราะห์ตัวบท

ในการวิเคราะห์ตัวบท ผู้วิจัยแยกวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตอน ตอนแรก เป็นการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ศาสตร์ต่าง ๆ ที่สร้างอัตลักษณ์ / ความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ทั้งที่เป็นตำราทางวิชาการและงานวิจัย แล้วนำเสนอเป็นบทที่สี่ ส่วนตอนที่สอง เป็นการวิเคราะห์ตัวบท (texts) จากการสัมภาษณ์เชิงลึกที่เป็นการถ่ายทอดตามคำบอกเล่าในเรื่องราวที่เป็นประวัติชีวิต (oral history) ของ " เกย์ " ในลักษณะผู้วิจัยเป็นตัวผ่านประสบการณ์ชีวิตของผู้เล่า แล้วทำการแยกแยะเรื่องราวชีวิตของ " เกย์ " ที่ได้ศึกษา (text / document / transcript) ออกตามหัวข้อสำคัญ ๆ เพื่อการศึกษาอย่างพินิจพิเคราะห์ โดยการดึงเรื่องราวต่าง ๆ ออกจากโลก หรือสังคมที่ปรากฏการณ์เกิดขึ้น องค์ประกอบ และโครงสร้างได้ถูกนำมาเปิดฉีก แยกแยะ นิยามวิเคราะห์ โดยไม่ตีความตามความหมายแบบเดิมที่มีอยู่ในองค์ความรู้เดิม แต่ตีความตามนัย / ความหมายที่เป็นอยู่ในปรากฏการณ์จริง และมีการจัดทำรายการของส่วนประกอบ / มโนทัศน์ต่าง ๆ ของปรากฏการณ์ที่ได้แยกแยะออกมาทั้งหมด มีการจัดเรียงลำดับตามกระบวนการเกิดขึ้นในประสบการณ์ชีวิต และพิจารณาว่าในแต่ละส่วนประกอบ / มโนทัศน์ มีความเกี่ยวข้องโยงหรือส่งผลกระทบต่อถึงกันอย่างไร ในกระบวนการเกิดขึ้นของปรากฏการณ์ที่ศึกษา สุดท้ายก็คือการเขียน / สร้างข้อความที่ชัดเจนว่า ส่วนต่าง ๆ ของปรากฏการณ์สามารถนำมาเชื่อมโยงให้เกิดเป็นภาพรวมได้อย่างไร และปรากฏการณ์จริงที่ได้วิเคราะห์หรือแยก / คลี่คลายให้เห็นโดยการแยกแยะ (bracketing) และสร้างขึ้นมาใหม่ (construct) ถูกนำกลับไปสู่บริบทที่ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้น ทำให้สามารถตีความสิ่งที่ได้จากการวิเคราะห์ว่ามีความหมายอย่างไร ในสภาพแวดล้อมทางสังคมและประสบการณ์ชีวิต โดยเป็นการนำเสนอสิ่งต่าง ๆ จากภาษา อารมณ์ ความรู้สึกของ " เกย์ " ซึ่งเป็นการนำเสนอว่า ปรากฏการณ์นั้น ๆ มีความหมายต่อคนทั่วไปอย่างไร และเป็นการแสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์ชีวิตของ " เกย์ " ได้สร้างหรือมีส่วนกำหนดปรากฏการณ์ที่ศึกษาอย่างไร แล้วนำมาเสนอเป็นบทที่ห้า

บทที่ 4

ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ "

ในสังคมไทย ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " มีการกล่าวถึงน้อยมาก และในสวนน้อยนี้ยังเป็นการมองและกล่าวถึงในทางลบแทบทั้งสิ้น เริ่มตั้งแต่การเห็นว่าเป็นสิ่งประหลาด ตลกขบขัน และถูกนำมาล้อเลียน และที่ร้ายแรง ก็คือ การกำหนดและสร้างให้เห็นว่า " เกย์ " เป็นผู้มีจิตใจแปรปรวน รุนแรง ก้าวร้าว เป็นพวกวิปริต วิตถาร เบี่ยงเบนทางเพศ สำสอนทางเพศ และเป็นตัวแพร่เชื้อเอดส์ ฯลฯ รวมทั้งยังจัดว่า " เกย์ " เป็นผู้ปวยอีกด้วย ลักษณะทั้งหลายที่กล่าวนี้ มิใช่เป็นการกล่าวถึงแล้วผ่านไปเหมือนเรื่องเล่าสู่กันฟัง แต่ยังมี การปฏิบัติ การเพื่อสืบทอดและตอกย้ำให้เห็นว่า " เกย์ " มีลักษณะที่เป็น " ความจริง " ตามที่กล่าวถึงนั้น โดยกระทำผ่านตัวกลางที่มีพลังในรูปของความเป็นผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ฯลฯ อย่างน่าเชื่อถือ นุ่มนวลและแบบบถภายใต้สิ่งที่เรียกว่า " ความรู้ " ซึ่ง " ความรู้ " นี้ก็มีอย่างมากมายหลากหลาย ล้วนแล้วแต่เป็นไปในทิศทางเดียวกันเกือบทั้งสิ้น และการปฏิบัติของ " ความรู้ " ชุดต่าง ๆ ได้ถูกทำให้กลายเป็น " ความจริง " โดยผ่านทางตัวบุคคลและกลุ่มบุคคลในนามของสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมอย่างมีระบบและเป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นพลัง " อำนาจ " ที่กำกับควบคุมและครอบงำสรรพสิ่งทั้งหลายที่ถูกกำหนด ถูกสร้างและถูกกระทำให้ " ถูก " หรือ " ผิด " เทคนิคและวิธีการดังกล่าวนี้ ตามทัศนะของฟูโกต์ เรียกว่า การปฏิบัติทางวาทกรรม (discursive practices) โดยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง " ความรู้ ความจริง " จนกลายเป็น " อำนาจ " ที่ไปประทับตราให้กับ " เกย์ " มีความเป็นอื่น แยกแอกจากคนทั่วไปในสังคม

ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ "

จากที่กล่าวมาแล้วว่า ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " มีค่อนข้างน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นความรู้เกี่ยวกับหญิงชาย แต่โดยนัยและองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับหญิงชายมีผลเกี่ยวเนื่องกับการดำรงอยู่ของ " เกย์ " ด้วยเช่นกันเพราะ " เกย์ " ก็คือ มนุษย์ที่มีตัวตนและมีวิถีชีวิตร่วมกับคนอื่นในสังคม และมีมาอย่างยาวนานตั้งแต่โบราณกาล แต่ " เกย์ " ไม่สามารถที่จะเบียดแทรกเข้ามาอยู่ในสังคมและให้สังคมยอมรับได้ เพราะถูกเบียดขับจากคนที่เรียกตัวเองว่า " คนปกติ " อยู่ตลอด

เวลา และอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ดังนั้น ความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " จึงมิได้ถูกสร้างขึ้นมาเป็นความรู้ในรูปของศาสตร์หรือสาขาวิชา จะปรากฏอยู่บ้างก็เป็นเพียงบางแง่มุมของคนส่วนน้อย อีกกลุ่มหนึ่ง ที่ถูกกดขี่ กดทับ และปิดกั้นจากคนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีจำนวนมากว่าสอดแทรกอยู่ในคำอธิบายที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายเท่านั้น ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าจะมีความพยายามที่จะสร้างความรู้เกี่ยวกับ " เกย์ " และพยายามที่จะหาพื้นที่ให้กับตัวเองของ " เกย์ " ขึ้นมา แต่ก็ยังคงถูกกีดกันและกดทับด้วยความรู้ที่มีความเข้มแข็งกว่า จนทำให้ " เกย์ " ถูกมองในฐานะของคนชายขอบ ที่มี " ความเป็นอื่น "

ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศในสังคม

สังคมได้กำหนดและสร้างความรู้เรื่องเพศ (sex) เพศสภาพ (gender) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเพศ (sexuality) และความสัมพันธ์ทางเพศ (gender relations) ออกมาในแนวคิดของหญิงชายเสมอมา และอธิบายอย่างชัดเจนว่า แท้ที่จริงแล้วการมีเพศสัมพันธ์เป็นพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งทั้งชายและหญิงต่างได้รับการขัดเกลา (socialized) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเพศ (sexuality) ของตนเองและของเพศตรงข้าม สาระของการขัดเกลาในเรื่องเพศ อาจมีตั้งแต่เรื่องของความแตกต่างทางสรีระของหญิงและชาย อารมณ์ ความรู้สึก การแสดงออก ความเชื่อ เจตคติที่หญิงและชายมีต่อเพศของตนเองและต่อเพศตรงข้าม ซึ่งล้วนแต่มีส่วนหล่อหลอมให้หญิงและชายรับรู้ถึงบท (script) ที่สังคมกำหนดไว้ให้คนแต่ละเพศแสดงบทบาท โดยในการแสดงบทบาทจริงทั้งหญิงและชายจะแสดงบทบาทของตนบนความคาดหวังว่า ฝ่ายตรงข้ามจะแสดงบทบาทอย่างไร ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า หญิงและชายจะถูกขัดเกลาในสิ่งที่เกี่ยวกับความเป็นเพศของตนเอง ผลจากการขัดเกลา นี้ จะทำให้หญิงและชายทราบถึงบทบาทของตนเองในฐานะที่เป็นเพศหญิงและเพศชาย (gender) โดยที่บทบาทดังกล่าวไม่อาจจะกำหนดโดยปราศจากการอ้างอิงถึงบทบาทของเพศตรงข้ามได้ ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงจึงมิใช่สิ่งที่เกิดขึ้นลอย ๆ หากแต่ได้ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทั้งจากครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ตลอดจนสื่อต่าง ๆ พฤติกรรมทางเพศซึ่งรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ จึงเป็นผลผลิตของกระบวนการดังกล่าวด้วยเช่นกัน (นภาพรณี หะวานนท์, 2542 : 78)

ปัจจุบัน ความรู้เรื่องเพศในสังคมมีการนำเสนอในมิติต่าง ๆ มากมาย ขึ้นอยู่กับว่าการ

นำเสนอความรู้ นั้น ๆ ใครเป็นนำเสนอ ผู้นำเสนอคนนั้น ๆ มีความคิด ความเชื่อและต้องการที่จะให้สังคมได้เรียนรู้ และรับทราบอะไร ในลักษณะใด ก็จะมีความคิด ความเชื่อและถ่ายทอดตามสิ่งที่ตนต้องการที่จะให้คนในสังคมได้รับทราบ แต่ส่วนใหญ่ความรู้เรื่องเพศที่เป็นความรู้ที่ถูกนำเสนอและถ่ายทอดมาอย่างยาวนาน และยังมีพลังเข้มแข็งอย่างมาก ก็คือ ความรู้เรื่องเพศที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่างเพศ (แบลลา ตัน. ม.ป.ป. ; ภัสสร ลิมานนท์. 2542 ; ปรานี วงษ์เทศ. 2544) พร้อมทั้งอธิบายขยายความรู้ที่เขากล่าวนั้น กำหนดและสร้างขึ้นมา ดูเป็น " ความจริง " ยิ่งกว่าความรู้ที่บุคคลอื่น ๆ กำหนดหรือสร้างขึ้นมา หากผู้ใดสามารถโน้มน้าวและแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่นำเสนอเป็น " ความจริง " ก็จะเป็นผู้ที่ครอบครองการนำ และครอบงำความคิดของบุคคลในสังคมในเรื่องนั้น ๆ โดยไม่รู้ตัวและกลายเป็นเคยชินและให้การยอมรับไปในที่สุด

การขยายทัศนะในเรื่องเพศ

การมองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ดูออกจะเป็นความคิดที่คับแคบ และขัดแย้งกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ทั้งนี้เพราะปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เราจะพบว่า ความสัมพันธ์ทางเพศมีมากกว่าความสัมพันธ์ที่กล่าวอ้างกันมาตลอด เช่น ความสัมพันธ์ในรูปของชายรักชาย (gay relations) หรือ ความสัมพันธ์ในรูปของหญิงรักหญิง (lesbian relations) เป็นต้น ประเด็นของพฤติกรรมทางเพศ จึงไม่อาจทำได้อย่างชัดเจน หากไม่เริ่มต้นจากการทำความเข้าใจ และมองเรื่องเพศในความหมายที่กว้าง รวมทั้งเผยและคลี่คลายให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็ความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะใด ล้วนแล้วแต่ตกอยู่ภายใต้ความคิด ความเชื่อ ทัศนะ ค่านิยมของคนต่อเรื่องนั้น ๆ ที่เกี่ยวกับความรู้สึกทางเพศ การตอบสนองความต้องการทางเพศ และรวมถึงพฤติกรรม และความสัมพันธ์ทางเพศด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนถูกกำหนดโดยสังคมและวัฒนธรรม การมองและการกระทำในเรื่องเพศของบุคคลในสังคม จึงเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนเกี่ยวข้องกับการกำหนด และสร้างความรู้ในเรื่องเพศ ว่าเราทั้งหลายจะมีทัศนะในการมองอย่างไร ดังเช่นที่ได้เสนอไว้แล้วในบทที่ 2 เพื่อความเข้าใจเรื่องเพศในสังคมไทย โดยเฉพาะความรู้ที่เกี่ยวกับ " เกย์ " จึงใคร่ขอนำเสนอให้เห็นการกำหนด การสร้าง และปฏิบัติการทางวาทกรรมที่กระทำต่อ " เกย์ " ที่เป็น " ความรู้ " ทางเอกสารและตำราทาง

วิชาการและเอกสารการศึกษาวิจัยในสังคมไทย ดังต่อไปนี้

1. สรีระ “ เกย์ ”

การที่จะบอกว่าบุคคลใดเป็นเพศไหนนั้นจะอาศัยหลัก 2 ประการ คือ (เอนก อารีพรอค และสุวัทนา อารีพรอค. 2525 : 29 – 36)

1. ลักษณะทางร่างกาย ได้แก่ ลักษณะของอวัยวะสืบพันธุ์ทั้งภายใน และภายนอก ตลอดจนรูปร่างของคน ๆ นั้น

2. การรับรู้ว่าเป็นเพศใด และความประพฤติดังเพศ

ในทางสรีระวิทยามีการอธิบายและสืบทอดความคิดโดยชี้ให้เห็นว่า มนุษย์มีความแตกต่างทางสรีระ 2 ลักษณะ เริ่มจากการสังเกตรูปลักษณ์และกำหนดเพศขึ้นมาว่า เป็นเพศชายหรือเพศหญิง พร้อมทั้งมีการหาเหตุผลอธิบายเชื่อมโยงความสัมพันธ์เกี่ยวกับมนุษย์แต่ละเพศนี้ว่า มีความแตกต่างกันทาง “ ฮอร์โมน ” (hormone) โดยในเพศชายจะมีฮอร์โมน ที่เรียกว่า “ แอนโดรเจน ” (androgen) และ “ เทสโตสเตอโรน ” (testosterone) และเพศหญิงจะมีฮอร์โมนที่เรียกว่า “ เอสโตรเจน ” (estrogen) และ “ โปรเจสเทอโรน ” (progesterone) และฮอร์โมนที่มีอยู่จะมีผลต่อลักษณะและพฤติกรรมของมนุษย์แต่ละเพศ ทำให้เพศชายมีความแข็งแรง ก้าวร้าว ฯลฯ ส่วนเพศหญิงมีความอ่อนแอ นุ่มนวล ฯลฯ นอกจากนี้ เมื่อเติบโตเจริญวัยขึ้นฮอร์โมนดังกล่าว ในเพศชายจะผลิตเชื้ออสุจิ (sperm) ในหญิงก็จะสร้างไข่ (ovum) และยังไม่มีส่วนกระตุ้นให้มนุษย์มีความต้องการทางเพศ หากมนุษย์เพศชายและหญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศในภาวะพร้อมเช่นนี้ เชื้ออสุจิก็คจะผสมกับไข่เกิดการปฏิสนธิกลายเป็นทารก เพื่อสืบทอดดำรงเผ่าพันธุ์ต่อไป การกำหนดและสร้างเรื่องราวที่ดูเป็น “ ความจริง ” อย่างสอดคล้องลงตัว จึงมีพลังในการสร้างความเชื่อและการยอมรับในสิ่งที่สังคมได้ผลิตขึ้นมาว่า มนุษย์มีเพียง 2 เพศ คือ ชายกับหญิง และความสัมพันธ์ทางเพศที่เหมาะสม ถูกต้อง ปกติ คือ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงกับชาย และเพื่อการมีลูกสืบทอดเผ่าพันธุ์เท่านั้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ พฤติกรรมทางเพศของ “ เกย์ ” ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพศเดียวกัน จึงไม่เป็นไปตามการกำหนดและการสร้างกฎเกณฑ์ดังที่กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้เพราะ

ความสัมพันธ์ทางเพศของ “ เกย์ ” ไม่สามารถที่จะเป็นไปตามที่ว่ามันได้ ในทำนองกลับกันถ้ามีการกำหนดและสร้างว่า การแบ่งแยกมนุษย์อาจใช้เกณฑ์สีผิว มนุษย์ก็น่าจะมีมากกว่า 2 เพศ หรือความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายกับชาย หญิงกับหญิง เป็นความสัมพันธ์ที่เหมาะสม ถูกต้อง ปกติ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงกับชาย ก็จะถูกประเมินในทางตรงกันข้ามเช่นกัน และประเด็นที่น่าสนใจในคำอธิบายเรื่อง ฮอริโมนว่ามีผลต่อมนุษย์อย่างแท้จริง ก็น่าที่จะนำฮอริโมนมาใช้ เพื่อปรับพฤติกรรมที่เรียกว่า ผิดปกติในมนุษย์อย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน แต่ก็มีได้เป็นไปเช่นนั้น เพราะทั้งหลายทั้งปวงที่กล่าวถึงนั้นเป็นเพียง “ ความจริง ” ที่ถูกกำหนดหรือสร้างขึ้นมารองรับเหตุ ปัจจัยใดบางประการเท่านั้น

2. “ เกย์ ” กับความรู้ด้านเพศศึกษา

เรื่องเพศ หรือกามารมณ์ที่ครู หรือผู้ปกครองจะนำไปใช้เป็นเนื้อหาสำหรับสอนเพศศึกษาควรมีลักษณะ หรือขอบเขตให้กว้างขวางมากพอที่จะช่วยให้เด็กได้รับประสบการณ์อย่างสมบูรณ์ และสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตได้อย่างแท้จริง โดยไม่ใช่เป็นเพียงความรู้ในเรื่องของระบบสืบพันธุ์และเพศสัมพันธ์เท่านั้น ความรู้เรื่องเพศโดยทั่วไปแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะ (สุชาติ โสภประยูร. 2530 : 3 – 4) ดังนี้

1. ลักษณะความรู้เรื่องเพศทางด้านชีววิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับกายวิภาค และสรีระวิทยาเป็นส่วนใหญ่ เช่น อวัยวะในระบบสืบพันธุ์ของเพศชาย – หญิง พัฒนาการทางเพศด้านร่างกาย (bio – sexual development หรือ psycho – sexual development) การฝันเปียก การมีประจำเดือน การปฏิสนธิ การตั้งครรภ์ การคลอดบุตร

2. ลักษณะความรู้เรื่องเพศทางด้านสุขวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับสุขภาพหรือการระวังรักษาร่างกายให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บทางเพศ เช่น สุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ข้อควรปฏิบัติในขณะมีประจำเดือน การตรวจเลือดก่อนแต่งงาน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3. ลักษณะความรู้เรื่องเพศทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับจิตใจและอารมณ์ เช่น พัฒนาการทางเพศด้านจิตใจ (psycho – sexual development) การเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจและอารมณ์เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น แรงขับทางเพศ การระบายอารมณ์ทางเพศ ทักษะต่อเพศตรงข้าม ความรู้สึกทางเพศ

4. ลักษณะความรู้เรื่องเพศทางด้านสังคมวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคม การปรับตัว ความประพฤติกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม เช่น พัฒนาการทางเพศ ด้านสังคม (socio – sexual development) ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การเกี่ยวพาราสี เพศสัมพันธ์ การเลือกคู่ครอง ชีวิตสมรสหรือชีวิตครอบครัว ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ

ความรู้ทางด้านเพศศึกษา ดูจะเป็นความรู้ที่ถูกกำหนด และสร้างขึ้นมา เพื่อตอกย้ำและครอบงำให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ มีขอบเขตที่จำกัดอยู่ภายในความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงกับชายอย่างหนักหน่วงเสริมกับความรู้ในด้านและสาขาอื่น ๆ อย่างมีพลัง เพราะมีการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาในทุกระดับการศึกษา จนคนส่วนมากรับรู้กันว่า เพศศึกษาเป็นกระบวนการการศึกษา (educational process) เป็นการศึกษาทั้งระบบในโรงเรียนและนอกโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ ตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นการเตรียมบุคคลแต่ละคนในการเรียนรู้ความจริงของชีวิต สามารถปรับตัวได้ตามขั้นตอนของชีวิตได้อย่างไม่ลำบาก และจะต้องประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ คือ การมีความรู้ มีทัศนคติ และมีพฤติกรรมที่ถูกต้องในเรื่องเพศ (วันทนีย์ วาสิกะสินและคนอื่น ๆ. 2537 : 2)

✓ แต่ทั้งหมดที่เป็นกระบวนการศึกษาเกี่ยวกับเพศศึกษา จะเป็นการศึกษาและถูกนำเสนอตามแนวคิดที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ทางเพศของหญิงกับชายเกือบทั้งสิ้น (กัญญา รักชาติ และพิมพ์พรณ มิตรวัฒนากุล. 2517 ; ชัยวัฒน์ ปัญจพงศ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี มะสิโรจน์. 2523 ; เอนก อารีพรรคและสุวัทนา อารีพรรค. 2525 ; สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย. 2525 ; วันทนีย์ วาสิกะสิน. 2526 ; มยุรี ภูงามทอง. 2534 ; นางลักษณ์ เอมประดิษฐ์. 2535 ; ระวีวรรณ แสงฉาย. 2538 ; นภาพร มัธยมมางกูร. 2539 ; กองพัฒนาการศึกษาออกโรงเรียน. 2543) นอกจากนี้ ยังนำเสนอและมองว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของคนเพศเดียวกันเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ สมควรได้รับการป้องกัน ให้คำปรึกษา แก้ไขและบำบัดรักษา รวมทั้งมีการปฏิบัติการต่าง ๆ ทางสังคม จนทำให้ " เกย์ " มีสภาพกลายเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ถูกกำหนดให้อยู่ในพื้นที่ที่จำกัด และมีความเป็นอื่นในสังคม

ดังนั้น เพศศึกษา จึงเป็นสาขาวิชาที่ผลิต และสร้างความรู้ขึ้นมา เพื่อตอกย้ำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกว่า ความสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกต้อง เหมาะสม จะต้องเป็นความสัมพันธ์ของคนต่างเพศเท่านั้น

3. “ เกย์ ” กับความสับสนในศาสตร์ทางการแพทย์

เอกสารในวงการแพทย์ที่เขียนขึ้นมา อธิบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศของกลุ่มที่เรียกว่า “ พวกรักร่วมเพศ ” ส่วนมากค่อนข้างสร้างความสับสนให้กับผู้ศึกษา เริ่มตั้งแต่การให้นิยามความหมาย “ รักร่วมเพศ ” ว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน พบมากที่สุด ในจำนวนพฤติกรรมทางเพศที่ผิดไปจากลักษณะที่คนทั่วไปประพฤติ ปฏิบัติ (สุวทนา อารีพรพรค. 2528 : 9) การให้นิยามความหมายเช่นนี้ จึงเป็นการมองว่าความสัมพันธ์ทางเพศที่คนทั่วไปประพฤติ ปฏิบัติ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับชาย เป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกต้อง และความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิด และความสับสนต่อมา ก็คือ การอธิบายที่บอกว่า พฤติกรรมทางเพศระหว่างเพศเดียวกันพบในสัตว์เกือบทุกชนิด และในมนุษย์ทุกระดับสังคมทั่วโลก ในขณะที่พฤติกรรมรักร่วมเพศ สำหรับมนุษย์ก็มีบันทึกการพบมาตั้งแต่สมัยโบราณเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงไม่น่าจะเป็นเครื่องแสดงว่า สังคมเสื่อมเลย พร้อมทั้งยังขยายความว่า ทักษะคติต่อความประพฤติเช่นนี้ต่างกันตามยุคสมัย และยังคงตัวอย่างว่า ในยุโรปยุคโรมันความประพฤติแบบนี้ทำกันอย่างเปิดเผย และในยุคกรีกไม่เพียงแต่ถือว่าเป็นของธรรมดาเท่านั้น ยังถือเป็นการแสดงความรักที่สูงส่งกว่าธรรมดาอีกด้วย แต่ในยุคต่อมาซึ่งเป็นยุคของคริสต์ศาสนาทัศนคติกลับเปลี่ยนแปลงไป รักร่วมเพศถือว่าผิดปกติ เป็นความชั่วและเป็นบาป ในปัจจุบันความคิดเห็นของสังคมมีต่าง ๆ กัน จิตแพทย์มีความโน้มเอียงจะคิดว่า ความประพฤติเช่นนี้ เป็นความพอใจส่วนตัวของแต่ละคนไม่ใช่ความผิดปกติทางจิตใจ ตัวอย่างที่ยกขึ้นมาดูเหมือนจะพยายามเข้าใจว่า ทุกอย่างไม่มีอะไรถูก อะไรผิด อยู่ที่การให้ความหมายและการตีความ ดังเช่น การพยายามจำแนกความปกติกับความผิดปกติ โดยใช้หลักเกณฑ์ 3 ประการต่อไปนี้มาเป็นเครื่องบอกว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศปกติ ได้แก่ 1) ถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นอันตรายแก่อีกฝ่ายหนึ่ง 2) ถ้าอีกฝ่ายซึ่งสามารถรับผิดชอบการกระทำของตนเอง ยินยอมให้กระทำโดยปราศจากการถูกบังคับ และ 3) ถ้ากระทำในที่ที่โหลฐาน ไกลจากการรู้เห็นของผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมทางเพศชนิดที่ตนกระทำ ถ้าใช้หลักเกณฑ์ที่กล่าวมาทั้ง 3 ประการพิจารณา “ เกย์ ” ก็จะไม่ถือว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ แต่ท้ายที่สุด วงการแพทย์อีกจำนวนไม่น้อยก็ยังคงมีการปฏิบัติต่อกลุ่มคนเหล่านี้ เช่น ผู้มีอาการป่วย ด้วยการให้คำปรึกษาและบำบัดรักษา เพื่อให้มีพฤติกรรมทางเพศเหมือนเช่น “ คนปกติ ” ทั่วไป จากตัว

อย่างหากวิเคราะห์ตามแนวคิดทางวาทกรรมก็เป็นการให้ความหมาย และการสร้างกฎเกณฑ์ของแต่ละสังคมขึ้นมา เพื่อสื่อและกำกับ ควบคุมให้คนในสังคมประพฤติปฏิบัติตามคน หรือกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า โดยการสร้าง / ผลิตวาทกรรมทางเพศขึ้นมา

สรุปก็คือ ตราบใดที่ยังคงมีการสร้างวาทกรรมที่มีความลับสนเช่นนี้ “ เกย์ ” ในสังคมไทยหรือทุกสังคมทั่วโลกก็คงจะต้องอยู่อย่างลับสนต่อไป และความลับสนนี้เองต่างหากที่เป็นบ่อเกิดที่ทำให้ “ เกย์ ” ถูกประเมินว่า “ ผิดปกติ ” ทั้งนี้เพราะทุกคนในสังคมล้วนตกอยู่ภายใต้อิทธิพล อำนาจของคนหรือกลุ่มบุคคลที่ถูกสถาปนาตัวเองว่า “ แพทย์ ” ซึ่งเป็นผู้กำหนดและสร้างวาทกรรมทางความรู้ผ่าน “ ศาสตร์ทางการแพทย์ ” เพื่อที่จะจัดการ กำกับและควบคุมมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ

4. ความรู้เกี่ยวกับ “ เกย์ ” ที่ได้จากการศึกษาวิจัย

ความรู้เกี่ยวกับ “ เกย์ ” ในสังคมไทย เพิ่งได้รับการหยิบยกขึ้นมาพูดถึงและศึกษากันมาไม่นานมานี้ ส่วนมากจะเป็นการกล่าวรวม ๆ ถึงบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ผ่านทางเอกสาร บทความ ตำรา การเสวนา และที่ผ่านมาก็จะมีการทำการศึกษาวิจัยในนามของ “ รักร่วมเพศ ” แต่เดิมสังคมไทยไม่คุ้นเคยกับคำว่า “ เกย์ ” แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ก็ยังคงลับสนกับเส้นแบ่งของ “ เกย์ ” ว่าเป็นพวกเดียวกับ กะเทย แดว ตุ๊ด หรือไม่ นอกจากนี้ ยังคงมีความสงสัยกับการกล่าวและอธิบายถึงรายละเอียดของ “ เกย์ ” ที่ว่า คนนี้เป็น “ เกย์คิง ” คนนั้นเป็น “ เกย์ควีน ” ซึ่งในบทที่ 5 จะทำการนำเสนอและวิเคราะห์ให้พอเข้าใจเป็นเบื้องต้น แต่ในที่นี้ ใครขอนำเสนอเพื่อให้เห็นว่า งานวิจัยในสังคมไทยที่เกี่ยวกับบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ว่ามีทิศทางและเสนอออกมาสู่สังคมอย่างไร

จากการศึกษางานวิจัย พบว่า งานวิจัยที่กล่าวถึง “ เกย์ ” มีค่อนข้างน้อย ส่วนมากจะเป็นงานวิจัยที่กล่าวถึง พฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ครอบคลุมทั้ง “ เกย์และเลสเบี้ยน ” และเมื่อพิจารณาถึงแนวคิดที่นำมาใช้อธิบาย ทำความเข้าใจ ส่วนมากจะอธิบายด้วยแนวคิดทางด้านจิตวิทยา ที่อธิบายเชื่อมโยงให้เห็นว่า “ เกย์ ” เป็นกลุ่มบุคคลที่มีพัฒนาการผิดปกติ และแนวคิดทฤษฎีปฏิบัติสังสรรค์สัญลักษณ์ ที่อธิบายว่า “ เกย์ ” เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 แนวคิดทางด้านจิตวิทยา

จากการศึกษางานวิจัยหลายฉบับ ที่อาศัยฐานความรู้ทางด้านจิตวิทยา มาอธิบายจะให้ข้อสรุปที่ใกล้เคียงกัน (ทิส โชติวัฒน์ตระกูล. 2526 ; อริน พินิจวารักษ์. 2527 ; สมศรี เปี่ยมสมบูรณ์. 2529 ; รุ่งกานดา พงศ์ธรรกุลพานิช. 2530 ; นันทิรัตน์ คุณากร. 2532 ; นิภา จีรภัทร์. 2540) โดยผลการศึกษาส่วนมากจะมองว่าเป็นเรื่องของพัฒนาที่ไม่เป็นตามแบบแผน และขั้นตอนของการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็บิดามารดา ผู้ปกครอง โดยเฉพาะ เรื่อง การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม ความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว ครู อาจารย์ กลุ่มเพื่อนและบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคลที่มีพฤติกรรมเป็น " เกย์ " ในแต่ละช่วงวัย ทำให้เขาได้รับประสบการณ์ มีการเรียนรู้ และหล่อหลอมให้เขามีพฤติกรรมที่คนทั่วไปมองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบน หรืออาจจะระบุลงไปได้ว่า " เกย์ " เป็นพวกที่มีพัฒนาการไม่เป็นไปตามปกติ ซึ่งก็สืบเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการ ดังเช่น ✓

ประการแรก พัฒนาการเรียนรู้ในวัยเด็กที่มีปัญหาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ (gender role conflict) ในวัยเด็ก โดยการยึดถือผูกพัน (identification) หรือเลียนแบบพ่อหรือแม่ที่มีเพศเดียวกับตน ซึ่งจะติดตัวเด็กไป (fixation) และมีผลต่อแนวโน้มในการพัฒนาอัตลักษณ์ บทบาทและความพึงพอใจทางเพศในวัยผู้ใหญ่ต่อมา นักจิตวิเคราะห์เชื่อว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเกิดจากการเลียนแบบ (พ่อ แม่) ที่เป็นเพศตรงข้ามกับตน (เด็กชายเลียนแบบแม่ เด็กหญิงเลียนแบบพ่อ) ัว้มากเกินไป

ประการที่สอง การเรียนรู้ในวัยต่าง ๆ ที่ผ่านทางกลุ่มเพื่อน (peer group) สื่อและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งการได้รับการสอนโดยตรงและการได้รับแรงเสริมต่าง ๆ ความผูกพันแน่นแฟ้นทางอารมณ์กับตัวแบบบทบาทที่บุคคลเลือก และที่จะเลียนแบบ อัตลักษณ์การกลมกลืนตัวเองกับคุณค่า ความรู้ ความเชื่อเกี่ยวกับบทบาทของผู้ชายและผู้หญิงภายในบริบทของสังคมที่เขาอาศัยอยู่หรือเติบโตขึ้นมา และ

ประการสุดท้าย ความกลัวที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกของบุคคล เช่น ความกลัวเพศตรงข้าม กลัวการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (heterophobia) หรือกลัวบาดเจ็บ หวาดระแวงกลัวติดโรค และอันตรายที่เกิดจากการจินตนาการเชื่อมโยงเอาเองว่าจะได้รับการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (paranoid ideation)

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ในงานวิจัยหลายฉบับ ยังเห็นว่าปัญหาพฤติกรรม เบี่ยงเบน ผิดปกติทางเพศ เป็นปัญหาสำคัญอย่างน้อย 2 ด้าน คือ 1) ปัญหาของสังคม ควรหาแนวทางแก้ไขปรับพฤติกรรม ด้วยความร่วมมือช่วยเหลือจากผู้ชำนาญการ เช่น จิตแพทย์ หรือนักจิตวิทยา และเห็นว่า ครู อาจารย์ ควรเป็นผู้ให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางช่วยแก้ไข พฤติกรรม ตลอดจนการลงโทษ จำกัดพฤติกรรม ขณะเดียวกันก็ต้องไม่ส่งเสริมพฤติกรรม การแสดงต่าง ๆ ของบุคคลเหล่านี้ ต้องมีการกลั่นกรองข่าวสารที่เหมาะสมก่อนที่จะออกไปสู่สายตา ประชาชน จะต้องตระหนักถึงอิทธิพลของสื่อต่าง ๆ และควรที่จะต้องใช้สื่อจำพวกวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์นี้เป็นตัวกลางเพื่อกำหนดความรู้ ค่านิยมและเจตคติที่ถูกต้องต่อเรื่อง เพศแก่บุคคลทั่วไป และ 2) ปัญหาทางสุขภาพจิต ก่อให้เกิดปัญหาในการปรับตัวทางเพศของผู้ มีพฤติกรรมเอง ทั้งมีผลกระทบต่อบุคคลแวดล้อม นักสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ฝ่ายจิต จึง มีบทบาทและหน้าที่โดยตรงในการป้องกัน แก้ไขให้มากที่สุด หรือบรรเทาความเดือดร้อนที่จะ เกิดขึ้นกับบุคคล กลุ่มและชุมชน

จากคำอธิบายทั้งหมด จึงเป็นการสร้างวาทกรรม และเป็นปฏิบัติการทาง วาทกรรมที่เป็นตัวบท ผ่านศาสตร์ทางจิตวิทยา จนทำให้บุคคลที่ถูกปฏิบัติการทางวาทกรรม เหล่านั้นกระทำ มีสภาพกลายเป็นผู้ผิดปกติ ภายใต้การกำหนด การสร้างความรู้ และสร้าง ความสัมพันธ์เชื่อมโยงในนามของนักจิตวิทยา ให้ดูว่ามีความเป็นจริงตามคำกล่าวอ้างถึงนั้น หากจะกล่าวให้ชัดก็คือ เป็นเพียงการสร้างวาทกรรมขึ้นมา เพื่อครอบครองพื้นที่ของสิ่งที่กลุ่ม ของตนต้องการจะสร้างความจริงของเรื่องดังกล่าวให้คนในสังคมเชื่อ ยอมรับ นั่นเอง

4.2 แนวคิดทฤษฎีปฏิบัติสังสรรค์สัญลักษณ์

จากการศึกษางานวิจัยตามแนวคิดทฤษฎีปฏิบัติสังสรรค์สัญลักษณ์ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะ เป็น " เกย์ " หรือ " เลสเบียน " ปรากฏว่าบุคคล ที่เป็น " เกย์ " จะมองตนเองแตกต่างไปจากเพื่อนชายในวัยเดียวกัน ในแง่ของพฤติกรรม การแสดงออก จนถูกล้อเลียนมาตั้งแต่วัยเด็กว่าเป็น " กะเทย " ซึ่งเป็นคำนิยามเกี่ยวกับความเป็น รักร่วมเพศในเบื้องต้นที่เขาได้เรียนรู้จากสังคม ต่อมาความรู้สึกและพฤติกรรมของเขาก้าวไปสู่ ความพึงพอใจ และความปรารถนาในทางเพศที่มีทิศทางมุ่งไปสู่ผู้ชายที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่ง

เบี่ยงเบนไปจากบทบาทที่สังคมคาดหวัง ความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดไปจากสิ่งที่สังคมยึดถือจึงถูกประณาม และถูกตำหนิ ตีเตียน หรือเป็นที่รังเกียจเด็ดจันท์ภายในสังคมทั่วไป (บงกชมาศ เอกเอี่ยม. 2532) นอกจากนี้ ตามแนวคิดทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์ ยังถือว่ามนุษย์เรียนรู้สัญลักษณ์ อัดตะ และความหมายที่เข้ากับวัตถุทั้งหลาย โดยผ่านการปฏิสังสรรค์กับคนอื่น แต่ละคนมีการสนทนากับตนเองและบุคคลอื่น บุคคลมองตนเองกับสังคมนอบข้างว่าให้นิยามแก่เขาอย่างมีความสอดคล้องกัน แต่ก็อาจจะมีความแตกต่างในทัศนะของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ และการพัฒนาเอกลักษณ์ที่มีความพึงพอใจบุคคลเพศเดียวกัน จึงไม่สอดคล้องตามกรอบของวัฒนธรรมที่กำหนดเป็นบรรทัดฐาน สำหรับบุคคลผู้เป็นสมาชิกของสังคมแต่ละเพศ (ประภาพรรณ วงศาโรจน์. 2532)

นอกจากนี้ ตามแนวคิดทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์ ในเรื่องกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ยังมองบริบทที่สำคัญในการขัดเกลาสวมบริบท คือ บริบทครอบครัว บริบทโรงเรียนและบริบทเพื่อนเล่น กระบวนการขัดเกลาทางสังคม ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ เพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตามบทบาท หน้าที่ที่พึงมี พึงกระทำในสังคมนั้น จากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง จากคนกลุ่มหนึ่งให้กับสมาชิกในกลุ่ม และจะเป็นไปในลักษณะค่อย ๆ สังสมบรรทัดฐานให้กับสมาชิกในกลุ่มอย่างค่อยเป็นค่อยไปตลอดชีวิต (ชลธิชา ศาลิคุปต์. 2532 ; รวมพล สายอรุณ. 2541)

กล่าวโดยรวม แนวคิดพื้นฐานสำหรับการเข้าใจโลกของการปฏิสังสรรค์ของมนุษย์ที่ศึกษานี้ ตั้งอยู่บนพื้นฐานสมมติธรรม 3 ประการ คือ

1. บุคคลได้สร้างนิยามแห่งสถานการณ์ในการปฏิสังสรรค์ของเขา ดังนั้นความเป็นจริงทางสังคม ซึ่งเป็นผลผลิตทางสังคมจึงเป็นสิ่งที่รู้สึกและเข้าใจได้
2. มนุษย์มีความสามารถในการมีพฤติกรรมทางจิต ในฐานะที่เป็นวัตถุทางสังคมจึงสามารถปรับแต่งรูปแบบ แนวทางพฤติกรรมของตนเองและของผู้อื่นได้ จากการให้ความหมายต่อสิ่งต่าง ๆ
3. ในระหว่างการปฏิสังสรรค์มนุษย์ใช้จุดยืนของตนเอง ในการให้นิยามหรือตีความพฤติกรรมของคนอื่น การปฏิสังสรรค์จึงมีลักษณะเป็นสิ่งที่ต้องรอง และทำนายไม่ได้ และเป็นการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ เพราะ เกี่ยวข้องกับการใช้คำ ภาษา และการให้ความหมาย

แนวคิดเหล่านี้ จึงให้ความสำคัญกับจุดยืนของผู้กระทำการว่าเขาู้เห็นอะไร และเข้าใจโลกที่อยู่อย่างไร เพราะ โลกทางสังคมของมนุษย์ไม่ได้ประกอบด้วยวัตถุที่มีความหมายในตัวของมันเอง ความหมายของวัตถุนั้นขึ้นอยู่กับการกระทำของมนุษย์ที่มีต่อกระทำเหล่านั้น ประสบการณ์ของมนุษย์มีลักษณะที่ว่า กระบวนการแห่งการให้นิยามวัตถุทั้งหลาย มีการเปลี่ยนแปลง ให้นิยามใหม่ เคลื่อนย้ายและปรับทิศทาง เพื่อให้เข้ากันได้ตลอดเวลาแห่งการปฏิสังสรรค์ บทบาทของวิจัยจึงต้องเข้าไปใกล้ชิดกับบุคคล สถานการณ์และกลุ่มสังคมที่ต้องการศึกษา เพื่อให้ถึงความหมายและเข้าใจนิยามสถานการณ์ของผู้กระทำ ซึ่งได้แก่ การรับรู้และการตีความตามความเป็นจริงของผู้กระทำ รวมทั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเหล่านี้กับพฤติกรรมของเขา และยังทำให้ผู้วิจัยสามารถตีความหมายของการปฏิสังสรรค์ทางสังคมที่เขากระทำร่วมกับผู้อื่นได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งครอบคลุมถึงการใช้ภาษา วิธีการมองโลก ความรู้สึกของผู้กระทำด้วย (Schwartz and Jacob. 1979 : 7 – 8, Denzin. 1978 : 2 – 3)

สรุปก็คือ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคล ในฐานะของความเป็นผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการแขนงต่าง ๆ ได้กำหนดและสร้างขึ้นมาในรูปแบบของศาสตร์สาขาต่าง ๆ ในสังคม พร้อมทั้งได้สร้างปฏิบัติการต่าง ๆ ขึ้นมารองรับ ล้วนแล้วแต่เป็นการถ่ายทอดและตอกย้ำให้เห็นว่า มนุษย์มีเพียงเพศหญิงกับเพศชาย และความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ที่เป็นธรรมชาติ ปกติ เหมาะสม ถูกต้องและคนทั่วไปส่วนมากในสังคมให้การยอมรับประเพณีปฏิบัติ คือ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างมนุษย์เพศหญิงกับเพศชายเท่านั้น ดังนั้น " เกย์ " ซึ่งเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีวิถีชีวิตที่ต่างจากชีวิตของหญิงหรือชายตามกำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผนที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม และการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่แตกต่างจากที่สังคมกำหนดจึงทำให้ " เกย์ " ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลทั่วไป และมีความเป็นอื่นในสังคม

บทที่ 5

การวิเคราะห์ภาคปฏิบัติการวาทกรรม : การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ "

การศึกษาถึงการสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ผู้วิจัยศึกษาจากคำบอกเล่าประวัติชีวิตของ " เกย์ " ที่ดำรงอยู่และใช้ชีวิตอยู่กับบุคคลทั่วไปในสังคม โดยใช้แนวทางการวิเคราะห์วาทกรรมของฟูโกต์ (Foucault) มาทำการวิเคราะห์หัวข้อของ " เกย์ " แต่ละคนที่ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์ประวัติชีวิตตั้งแต่เขาเริ่มจำความได้จนถึงปัจจุบัน ซึ่งรายละเอียดของวาทกรรมได้เสนอไว้แล้ว ในบทที่สอง การศึกษาเพื่อทำความเข้าใจชีวิตของมนุษย์ที่มีความหลากหลายล้วนแล้วแต่ตกอยู่ภายใต้โครงสร้างของความสัมพันธ์ระหว่าง " อำนาจ ของความรู้และความจริง " ที่มีการปฏิบัติการผ่านทางสถาบันต่าง ๆ ผ่านกฎระเบียบหรือวินัย และผ่านการจับจ้อง (gazing) จนทำให้บุคคลที่อยู่ภายใต้โครงสร้างของความสัมพันธ์เหล่านี้ มีความแตกต่างหลากหลายออกไปเช่นเดียวกัน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน มีการช่วงชิงการนำโดยการช่วงชิงอำนาจระหว่างกลุ่มที่มีความได้เปรียบกับกลุ่มที่เสียเปรียบในสังคม การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์หัวข้อที่ได้จากคำบอกเล่าที่เป็นประวัติชีวิต ภายใต้วาทกรรมที่สร้างผ่านสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์แต่ละคน และนำมาสู่ความเป็น " เกย์ " ของบุคคลที่บอกเล่าประวัติชีวิตว่าเขาทั้งหลายเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร วาทกรรมใดเป็นตัวกำหนดว่าเขาเหล่านั้นต้องมีวิถีชีวิตและดำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของความเป็น " เกย์ "

มนุษย์เป็นผู้กำหนด และสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวมนุษย์ แม้แต่ตัวมนุษย์เองก็มีได้รอดพ้นจากการจัดการด้วยมนุษย์ด้วยกันเอง มนุษย์แต่ละคนเติบโตภายใต้บริบทของสังคมที่มนุษย์ได้กำหนด และจัดกระทำขึ้นในองค์กรหรือสถาบันทางสังคม เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และสถาบันต่าง ๆ และภายใต้สถาบันเหล่านี้ ก็จะมีการกำหนด กฎเกณฑ์ ระเบียบ ประเพณี รวมทั้งการสร้างศาสตร์ต่าง ๆ ขึ้นมารองรับ กำกับ ดูแลควบคุมให้มนุษย์อยู่ในเงื่อนไขทั้งหลายเหล่านั้น โดยเฉพาะสังคมสมัยใหม่ งานของฟูโกต์ชี้ให้เห็นว่า สถาบันต่าง ๆ นอกจากจะมีแบบจำลองของรูปแบบทั่วไปของอำนาจแล้ว ยังยึดติดกับผู้ที่มีอำนาจในควบคุมบังคับเป็นหลัก วิทยาศาสตร์จะควบคุมสถาบัน เหล่านี้ (จิตเวชศาสตร์ การแพทย์ และอาชญาวิทยา) โดยการจับจ้อง และการมองทุกสิ่งด้วยสายตาในสภาพที่มนุษย์

กลายเป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษา สิ่งนี้จะเริ่มจากการปฏิบัติในแง่ของกฎหมายไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่เป็นบรรทัดฐาน หรือการบังคับตามหลักของคุณธรรม และฟูโกต์ ยังชี้ให้เห็นว่า มุมมองส่วนมากของชีวิตสมัยใหม่เหมือนกับถูกกดขี่ ด้วยความรู้ทางสังคมศาสตร์ และการปฏิบัติอย่างเหมาะสมด้วยศาสตร์นั้น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเหตุการณ์ทางวาทกรรมในหลาย ๆ เหตุการณ์ที่ผ่านจากคำบอกเล่าของ “ เกย์ ” แต่ละคน ในแต่ละช่วงของชีวิต โดยให้แต่ละคนเล่าประวัติชีวิตที่เกี่ยวข้องเริ่มตั้งแต่ชีวิตในครอบครัว ในสถาบันการศึกษา และในโลกแห่งชีวิต เหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบันของชีวิต จึงเป็นภาพสะท้อนให้เห็นชีวิต “ เกย์ ” จากประสบการณ์ของชีวิตจริงของ “ เกย์ ” เพื่อให้บุคคลในสังคมได้ทราบและรู้จัก “ เกย์ ” อย่างกระจ่างชัดยิ่งขึ้น มิใช่แค่เพียงเข้าใจและให้การยอมรับในความเป็น “ เกย์ ” ของเขาเท่านั้น

1. การกำหนดความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

การศึกษาตัวบท และภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมของความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น จะทำให้เกิดความเข้าใจและเห็นว่า ความเป็น “ เกย์ ” นั้นถูกกำหนดและถูกสร้างขึ้นมาจากทัศนคติการมองและการตีตราให้กับบุคคลที่มีพฤติกรรมเป็น “ เกย์ ” อย่างเห็นได้ชัดเจนนยิ่งขึ้น ทั้ง ๆ ที่ตัว “ เกย์ ” เองแต่ละคนก็ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ มาโดยตลอด ชีวิตของ “ เกย์ ” แต่ละคนจะมีจุดเปลี่ยนผ่าน และการปรับตัวที่สำคัญ ในแต่ละช่วงชีวิตและในแต่ละบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตัว “ เกย์ ” อยู่ตลอดเวลา

1.1 ความสัมพันธ์กับพ่อ แม่ พี่น้อง

ระบบความสัมพันธ์ในครอบครัว ถูกกำหนดด้วยระบบเพศ โดยมีการกำหนดความเป็นชาย ความเป็นหญิง และมีกฎเกณฑ์ กติกาต่าง ๆ ขึ้นมารองรับระบบความสัมพันธ์ดังกล่าว ดังนั้น ความคาดหวังของพ่อ แม่ ที่ต้องจัดการอบรมเลี้ยงดู จึงเป็นไปตามระบบเพศและระเบียบ กฎเกณฑ์ที่สังคมได้กำหนดและสร้างขึ้นมา พ่อ แม่ จะสร้างและพยายามจัดการ เพื่อให้ลูกของตนแต่ละคนมีพฤติกรรมสอดคล้องกับเพศที่สังคมได้สร้างเอาไว้ โดยเฉพาะในกรณีของลูกชาย พ่อ แม่จะสร้างระบบความสัมพันธ์ของลูกกับบุคคลอื่น ๆ โดยการหล่อหลอมให้เขา

มีลักษณะของความเป็นชาย หากเป็นลูกผู้หญิงก็จะหล่อหลอมให้มีความเป็นหญิง สัมพันธ์กันไปตามระบบที่กำหนด จึงทำให้บุคคลที่เกิดมาถูกหล่อหลอมโดยที่ตัวเองยังไม่มีเจตจำนงใดใด แต่การปฏิบัติเช่นนี้ ทำให้บุคคลที่รู้ว่าตัวเองเป็น " เกย์ " เกิดความรู้สึกว่า ตัวเองมีพฤติกรรมผิดไปจากที่พ่อ แม่คาดหวัง และทำให้มีผลกระทบต่อระบบความสัมพันธ์ทั้งหมดภายในครอบครัว ที่ " เกย์ " ใช้ชีวิตอยู่

... พ่อเนี่ยะ อยากได้เด็กผู้ชาย คนแรกเนี่ยะได้เป็นผู้หญิง แม่เนี่ยะ คลอดอยาก คลอดแล้วเจียนตายว่าฉันเถอะ แต่พ่อหนะขอร้อง สี่ปีแม่ถึงจะยอมมีลูกผู้ชายอีกคนนึง เป็นลูกผู้ชาย พ่อได้ลูกผู้ชาย พ่อรับปากว่า เค้าจะเลี้ยงเอง แม่ไม่ต้อง เอาตรงเนี่ยะ มากดเราไว้ ยูต้องเป็นผู้ชายนะ ยูต้องแมนนะ ยูต้องอย่าเป็นกะเทยนะ ...

พ่อ แม่หลายคนจะคอยเฝ้าติดตาม และระวังระไวในการเป็นอยู่ ในการแสดงออกของลูก หากมีพฤติกรรมใดที่เห็นว่าจะส่อแววไปในทางที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคม พ่อ แม่ก็จะมี ความวิตกกังวล ไม่สบายใจในพฤติกรรมของลูก และหาทางที่จะจัดการเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางที่สังคมกำหนด และสร้างขึ้นมากำกับ ควบคุม บังคับ จากตัวบทที่เป็นคำบอกเล่า มีหลายครอบครัวที่เห็นความไม่สอดคล้องต้องกันของลูกว่าจะมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ ออกไปจากกฎเกณฑ์ที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม ได้พาลูกไปพบนักจิตวิทยาหรือจิตแพทย์ เพื่อทำการศึกษา ให้คำปรึกษาและช่วยปรับแก้พฤติกรรมดังกล่าว โดยมีความคิดและความเชื่อว่า การพาไปพบผู้ให้คำปรึกษา หรือจิตแพทย์แล้ว สามารถที่จะแก้ไขพฤติกรรมของลูกให้กลับมาเป็นปกติได้เหมือนเช่นคนทั่วไปในสังคม

... ผมว่า ผมอาจจะม่แนวโน้ม ตั้งแต่เล็ก ๆ เลยมั้ง จนพ่อ แม่กลัวว่า เราจะเป็นเกย์ตอนโต ก็เลยจับเรา พยายามฝึกทุกอย่างให้เราเป็นเด็กผู้ชาย ฝึกให้เราช่วยเหลือตัวเอง ฝึกให้เราทำอะไรที่แข็งแรง ...

และ

...ผมนี่โตประกบมากับจิตแพทย์เหมือนกันนะคุณ อึ้งตุงนั่งอยู่กับหมอมานแต่เด็กอยู่แล้วไปทดสอบการเขียนรูป พ่อดิผมเขียนเป็นรูปเด็กผู้หญิง แทนที่จะเขียนรูป นูนยนต์ รดยนต์ อาวุธ กลับกลายเป็นว่า เราเขียนรูปตุ๊กตาผู้หญิง จิตแพทย์ เขาก็วิเคราะห์ทันที เป็นคอมมอนเซนส์ของเค้าเลยว่า เด็กผู้ชายถ้าวาดรูปการ์ตูนผู้หญิงเนี่ย มีแนวโน้มที่จะเป็น ...

นอกจาก พ่อ แม่จะมีความรู้สึกที่ไม่สบายใจต่อลูกที่เป็น “ เกย์ ” อยู่แล้ว บางรายถึงกับมีอาการเจ็บป่วยเมื่อทราบว่าลูกตัวเองเป็น “ เกย์ ” และจากการพูดคุยกับผู้เล่าประวัติพบว่าในสังคมตะวันตก ลูกก็ไม่สามารถเปิดเผยให้พ่อ แม่ทราบว่าตนเองเป็น “ เกย์ ” ต้องหนีมาใช้ชีวิต ในเมืองไทยและต้องปิดบังพฤติกรรมของตนเอง ไม่ให้พ่อ แม่ทราบ เพราะพ่อ แม่ส่วนมากไม่อยากจะให้ลูกเป็น “ เกย์ ” โดยรู้สึกว่าการปฏิบัติกรรมของ “ เกย์ ” น่ารังเกียจ ทั้ง ๆ ที่ตัว “ เกย์ ” ก็มีฝีมืออะไรที่แตกต่างจากเพศชายทั่ว ๆ ไป ทั้งเรื่องความรู้ ความสามารถ และการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม แต่เนื่องจาก กลุ่มคนที่เป็นคนส่วนใหญ่ของสังคม และต้องการที่จะควบคุม ปิดกั้น กดทับผู้ที่มีพฤติกรรมต่างไปจากกลุ่มของตน จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม จึงทำให้ผู้ที่ เป็น “ เกย์ ” มีพื้นที่ที่จำกัดและถูกจำกัดบทบาทหน้าที่ที่พึงกระทำในสังคมอย่างมีอคติ

... ค่อยกับแม่ คือ พ่อ นั่งห่าง ๆ ในความรู้สึกผมคิดว่า พ่อ นั่งห่าง ๆ พ่อ ไม่สบายเข้าโรงพยาบาล เค้านั้นโรคหัวใจก็ประมาณแบบว่า ทวดอะไรยังเงี้ย เราก็ยิ่งกลีบกลายเป็น แม่บอกว่า ยู แลกด้วยชีวิตพอนะ กับการที่อยู่เปิดเผย มันจำเป็นต้องเป็นให้ดี เป็นให้ดี เป็นให้... ซักเซสนะ แล้วยูต้องน้อมรับ แม่เค้านั้นบอก บอกว่าชีวิตเนี่ยะ พวกคนพวกเนี่ยะ มันไม่ ไม่มีความสุข ไม่มีใครมา เพราะว่าเค้าก็มีเพื่อนรุ่นนี้ รุ่นเค้ามันก็มีคนที่เป็นเกย์ซึ่งมันก็เปลี่ยนคู่กันไปเปลี่ยนคู่กันมา ...

และ

... เขาเป็นเกย์ ตอนแรก ตอนแรก เขาไม่ได้เปิดเผยตัวเองมาก แต่เขามาเปิดในเมืองไทย เขาไม่ได้เปิดเผยตัวเองเยอะ เพราะสังคมที่โน่น สังคมสวิส มีอคติต่อเกย์มาก และพ่อ แม่เขาก็ไม่ชอบ พ่อ แม่ เขาไม่ให้ เป็นเกย์เลยครึบ ก่อนที่เขาจะมาเจอผมนี่ เวลาแม่เขาจะมาเมืองไทย เขาจะต้องเก็บรูปแอบไว้ก่อน และไม่แสดงพฤติกรรม แต่เขาก็ไม่แสดงออกมาก ดูไม่ออก ตอนหลังเขาก็เริ่มเปิดเผยตัวเอง ตอนที่มาคบ และก็บอกแม่ แม่เขาก็เลยมาดูว่าเป็นอย่างไรและเขาคิดว่าเกย์คนไทย กระตือกระต้า พูดจาดี แต่เวลาเจอก็มีอาการพูดจา สบาย สบาย หลังจากเขาเปิดเผยตัวเอง happy มาก ไม่ต้องมีชีวิตเก็บกด ไม่ต้องหลอกแม่ หลอกญาติพี่น้องอะไรอย่างนี้ และได้ดำเนินชีวิตดีมาก ทุกวันนี้แม่ เขาก็เข้าใจ ...

แต่หลังจากที่พ่อ แม่ได้รับทราบความจริง เห็นว่าคงไม่สามารถแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าวของลูก และส่วนมากก็จะปรับสภาพจิตใจให้ยอมรับในพฤติกรรมของลูก และปรับตัวที่จะเข้าใจลูกมากขึ้น จึงทำให้ทั้งตัวลูกที่เป็น “ เกย์ ” และตัวพ่อ แม่ สามารถที่จะใช้ชีวิตในครอบครัวอย่างมีความสุขและเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น

... ผมมีความรู้สึกที่สบายใจ เพราะว่ากำแพงเนี่ยมันแตกไปแล้ว กำแพงที่มันกันแม่ไว้กันพ่อไว้ไม่ให้มาแตกแคร์ฉันนะ ถึงวันนึง เค้าก็ทุ้มทุกอย่างให้ป๋องเลย ทุ้มเทความรัก ความเมตตา การ... ก็จะถูกกลายเป็นว่า เค้าจะได้เปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเอง ป๋องใกล้ชิดเค้านะ ลูกถึงจะเป็นเกย์ที่มีคุณภาพ ...

พี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัวส่วนมากก็จะรู้สึกไม่สบายใจ และรู้สึกอับอายที่มีพี่หรือน้องมีพฤติกรรมเป็น " เกย์ " ทั้งนี้เพราะ เขาทั้งหลายได้รับรู้และได้รับผลกระทบจากการวิจารณ์ของบุคคลในสังคมว่าเป็นญาติ พี่น้องกับบุคคลที่มีความผิดปกติทางเพศ หรือเบี่ยงเบนทางเพศ ทำให้เขาได้รับความอับอายและถูกล้อเลียน บางรายมีการแสดงออกทางความรู้สึกอย่างรุนแรงด้วยการว่ากล่าว ดุด่า ช่มชู้และลงโทษทางร่างกาย

... พี่ผู้ชายคนโตเนี่ยจะไม่ชอบเลย จะแบบแอนตี้มาก อาจจะตะอะไรอย่างนี้ ถ้าเห็นทำท่ากระตุंगกระตึง หรือแต่งตัวเป็นผู้หญิง ...

สิ่งที่น่าสนใจและสำคัญมากในความสัมพันธ์กับพ่อแม่ ก็คือ การที่พ่อ แม่เข้าใจและให้การยอมรับในตัวของคุณลูกที่เป็น " เกย์ " จะช่วยให้ลูกที่เป็น " เกย์ " สามารถใช้ชีวิตและปฏิบัติตนอย่างมีคุณค่า ดังคำบอกเล่าที่ว่า

... ผมว่าทำอะไรก็แล้วแต่ ใครชมเนี่ยะ ไม่เท่าพ่อแม่ชม ใครจะปลื้มภูมิใจ หุย งานออกมาดีทั้งหลายแหละ แต่ถ้าพ่อแม่ไม่ยอมรับสักคนเนี่ยะนะ ผมว่าก็เท่านั้นแหละ ไม่มีความสุขหรอก ก็มีเรื่องเค้าบอกว่าจะเลี้ยงให้ลูก คือ จะเอากะเทยไว้ในบ้านหรือจะให้ไปเป็นกะหรือนอกบ้าน เค้าพูดกันเนี่ยะซะ เพราะกะเทยที่พ้อออกจากบ้านแล้ว มักไม่ค่อยจะได้ดี ...

ทั้งหมดที่กล่าวมา ถือว่าเป็นปฏิบัติการทางวาทกรรมที่มีผลต่อตัว " เกย์ " ที่อยู่ในครอบครัว โดยที่ปฏิบัติการเหล่านั้นเกิดขึ้น โดยที่พ่อ แม่ พี่น้องทุกคนในครอบครัวไม่รู้ตัว เนื่องจากปฏิบัติการทั้งหมด เป็นการกระทำที่แยบยล จนทำให้เรื่องทั้งหลายที่เกิดขึ้นในครอบครัวกลายเป็นสิ่งปกติและเป็นความเคยชิน โดยเฉพาะตัวพ่อ แม่เอง ก็ถูกระเบียบ กฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดและสร้างขึ้นมานั้น บังคับให้ปฏิบัติเป็นไปเช่นนั้น โดยที่ไม่ได้คาดคิดว่า ตัวลูกจะคิดและรู้สึกอย่างไรกับการที่สังคมได้สร้างความสัมพันธ์ในลักษณะที่ว่า ลูกชายจะต้องมีความ

เป็นชาย และลูกหญิงก็จะต้องมีความเป็นหญิง ดังนั้น ลูกที่เป็น " เกย์ " จะมีความสัมพันธ์อยู่ตรงส่วนไหนของครอบครัว ชีวิตเช่นนี้จึงก่อให้เกิดความอึดอัดและไม่สบายใจต่อการอยู่ร่วมกัน ทั้งของพ่อ แม่ พี่น้อง และตัว " เกย์ " ภายในครอบครัว

1.2 ความสัมพันธ์กับครู อาจารย์

บรรทัดฐานของสังคมที่กำหนดโดยระบบที่เน้นความเป็นชายและความเป็นหญิงรวมทั้งระบบสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ซึ่งระบบความคิดดังกล่าว มีผลต่อการประเมินบุคคลที่มีสรีระร่างกายเป็นชาย แต่แสดงบทบาทและมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามที่ระบบทางสังคมได้กำหนดและสร้างเอาไว้ ครู อาจารย์ซึ่งเป็นผลิตผลของสังคมย่อมรับเอาความคิด การรับรู้และการปฏิบัติตามระบบความสัมพันธ์ทางสังคม ครู อาจารย์จึงมองว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมไม่เป็นไปตามที่สังคมกำหนดเป็นผู้เบี่ยงเบนทางเพศ ซึ่งวิธีคิด และการจัดกระทำต่อนักเรียนเหล่านี้ จะ มากน้อยแตกต่างกันก็ขึ้นอยู่กับว่าครู อาจารย์แต่ละคนได้ผ่าน กระบวนการขัดเกลาทางสังคม และมีเจตคติต่อเรื่องนี้อย่างไร ในวัยเด็กเท่าที่ทราบจากคำบอกเล่าไม่มีปฏิกริยารุนแรงมากนักจากครู อาจารย์ แต่พอโตขึ้นมาเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น พฤติกรรมการแสดงออกเริ่มชัดเจนมากขึ้น ครู อาจารย์ก็จะสนใจและเข้ามาควบคุม ดูแลมากขึ้น โดยทั่วไปจะมีความพยายามที่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กที่เห็นว่า มีพฤติกรรมแตกต่างจากเด็กส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในโรงเรียนที่เป็นชายล้วน จะมีทั้งครู อาจารย์ที่เฉย ๆ ต่อต้านและยอมรับกับพฤติกรรมของเด็กลักษณะนี้ และให้อิสระเสรีกับการแสดงออกของเด็ก เห็นความสามารถของเด็กกลุ่มนี้บางคน ก็จะทำให้เข้ามามีบทบาทและทำกิจกรรมบางอย่าง แต่การยินยอมนั้นก็เพียงผู้อยู่เบื้องหลัง ไม่ได้ออกมาโชว์ หรือแสดงออก เพราะเกรงว่าจะทำให้ภาพพจน์ของโรงเรียนที่มีอายุยาวนานเสียหายได้

... ช่วงนั้นที่แสดงออกมาก ๆ ดั่งดั่งเนี่ยะ เค้าไม่ให้โชว์ เท่ากับไม่ให้โชว์ความสามารถ ไม่มีเค้ากลับให้เด็กที่แมน ๆ เนี่ยะ ไม่ว่าจะเป็นหริตเตอร์ ไม่ว่าจะเป็นดนตรี ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมอะไรเนี่ยะ คือ คนพวกเนี่ยะ คือ อยู่ได้เบื้องหลังแต่ไม่ให้โชว์ แบบว่าเป็นหน้าตาโรงเรียนเค้าก็เก็บเอาไว้ไม่ให้ไปโชว์ ...

นอกจากการจำกัดกิจกรรมให้ทำ และแสดงออกแล้ว นโยบายของบางโรงเรียน ยังมีปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรม โดยมีความคิดและความเชื่อว่า พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ จำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือ แก้ไข และบำบัดรักษาตามความเชื่อที่ถูกครอบงำไว้ โดยการจัดเด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเข้าค่ายเพื่อปรับพฤติกรรม และที่เป็นเรื่องสำคัญก็คือ การกำหนดนโยบายที่จะไม่รับบุคคลที่มีลักษณะเป็น " เกย์ " เข้าศึกษาในสถาบันผลิตครู ซึ่งถือว่าเป็นการละเมิดในสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จนหลายฝ่ายได้ออกมาแสดงความคิดเห็น และทำให้แนวคิดและนโยบายดังกล่าวต้องตกไป

... คำเริ่มมีการอบรม จับเด็กเฉพาะกลุ่มพวกเนี่ยนะ ที่คิดว่าไซ้ และเข้าค่ายว่าไซ้ มาอบรม มีจิตแพทย์ มีทหาร มีอะไร เข้าค่ายไปเลย แต่จับเด็ก เด็กที่...ที่น้อย ๆ หรือที่ปิดบังไม่ได้เป็นปิด เออ ...ไม่ได้บอกใครว่าชั้นเป็น ไปอยู่ในโลกส่วนตัว โลกแคบ แต่ถูกการันตี ถูกตอกย้ำ ถูกประทับตรา ...

ปฏิบัติการที่คิด และเชื่อว่าจะสามารถปรับเปลี่ยนและแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว มิได้เป็นไปตามที่หลายฝ่ายได้กำหนดและสร้างขึ้นมา และในที่สุด โครงการที่จัดขึ้น จึงต้องล้มเลิกและไม่มีการจัดอีกเลย เพราะพฤติกรรมของ " เกย์ " ก็ยังคงดำรงอยู่และดู เหมือนจะเปิดเผยและกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

... ฟูไปเข้าค่ายมาแล้ว ยุบธรรมเพื่อจะให้ไม่เป็น แต่กลับกลายเป็นว่า คำยิ่งเรียนรู้ ไปกินนอนกับเพื่อนที่เป็นมาก แล้วคำก็แบบ ชั้นไม่เห็นต้องปิดใครแล้ว เพราะว่า ใคร ๆ ก็รู้ว่า ชั้นไปเข้าค่ายนี้ กลับมายังเป็นกันใหญ่มากกว่าเดิม ที่นี้ชัดเจนไปมากกว่าเดิม ...

ดังนั้น การกระทำที่ครู อาจารย์กระทำต่อนักเรียน จึงมีความแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับแต่ละคนเชื่อมโยงความคิดที่สังคมได้สร้างกฎเกณฑ์ กติกาต่าง ๆ ในเรื่องเพศให้แต่ละคนในแนวทัศนะใด และที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด ก็คือ ระบบและวิถีคิดของครู อาจารย์แต่ละคน ในการมองพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้นนั้น ถูกครอบงำด้วยวาทกรรมชุดใด และสามารถที่จะรื้อถอนความคิด ความเชื่อจากวาทกรรมชุดเดิมมาสู่วาทกรรมเรื่องเพศที่ เน้นความหลากหลายทางเพศได้หรือไม่ เพียงใด

1.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อน

การมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนก็เช่นเดียวกัน บุคคลในสังคมส่วนมากต่างมีความคาดหวังว่าเด็กชายจะต้องมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นการเล่น การทำงาน หรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ กับเพื่อนเพศชาย ส่วนเด็กหญิงก็จะต้องมีความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศหญิง ทั้งนี้เพราะ บุคคลในสังคมได้รับการหล่อหลอมทางความคิด ความรู้ให้เชื่อในเรื่องของระบบเพศที่สังคมกำหนดและสร้างขึ้นมา เมื่อเป็นเช่นนี้ตัวระบบเพศที่แบ่งออกเป็น 2 เพศ และจัดแยกประเภทของความเป็นหญิง ความเป็นชาย จึงทำให้ " เกย์ " ไม่มีที่ยืนในสังคมของ " คนปกติ " การเข้ากลุ่มของ " เกย์ " เพื่อสร้างและสัมพันธ์กันในรูปแบบของกลุ่มเพื่อนในระยะแรกจึงไม่มี จนกว่าเวลาจะผ่านไปจน " เกย์ " พบกับคนหรือกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมลักษณะเดียวกับตน จึงจะเข้าไปมีความสัมพันธ์ด้วยได้ ชีวิตของ " เกย์ " หลังจากนี้จึงเริ่มที่จะมีกลุ่มสังกัด และมีพื้นที่ของกลุ่มตัวเองบ้าง แต่ก็อยู่ในสภาพที่ค่อนข้างยุ่งยากลำบากกว่าคนทั่วไป ที่จะหาเพื่อนได้ง่ายกว่า โดยไม่มีกฎเกณฑ์ กติกาของความเป็น " เกย์ " เข้ามาเป็นอุปสรรค ขัดขวาง แต่ก็มีบ้างเหมือนกันที่ " เกย์ " บางคนมีเพื่อนฝูงมาก ซึ่งการมีเพื่อนฝูงมากของ " เกย์ " คนนั้นก็จะต้องมีลักษณะและความสามารถที่โดดเด่นยิ่งกว่าคนทั่วไป เพราะ สังคมมีการจับจ้องและประเมินบุคคลที่มาคบหาสมาคมกับผู้ที่เป็น " เกย์ " ในทางที่ทำให้เขาอาจจะอับอายได้ โดยเฉพาะอาจจะคิดว่า คนนั้นก็มีความผิดเป็น " เกย์ " ด้วยเช่นกัน หรือมิฉะนั้น ก็อาจจะคิดว่าคนนั้นต้องการอะไรบางอย่างจากการมีความสัมพันธ์กับ " เกย์ " แต่ก็เป็นเพียงวาทกรรมชุดหนึ่งที่คนในสังคมได้สร้างขึ้นและประเมินผล แต่ความเป็นจริงน่าจะอยู่ที่การแสดงออก และลักษณะนิสัยของ " เกย์ " แต่ละคนมากกว่า มิใช่เป็นการประเมินภาพโดยรวมดังเช่นที่คนส่วนมากเข้าใจกัน

... เราเป็นเกย์แล้วแหละ แต่เราคงไม่ใช่แบบพวกตั่งตั่งนะ แล้วยิ่งในรุ่นเดียวกันที่ไปเรียน ปวช. ด้วยกัน ใครๆ ก็กลับมาหาเรา ซึ่งไม่ว่าจะเป็นรุ่นพี่ผู้ชาย รุ่นพี่ผู้หญิง เพื่อนผู้ชาย เพื่อนผู้หญิง กลับมาแบบว่าชอบเรานะ เราโอเคนะ เราดูดีนะ เราก็พูดจาดี ความคิดดี การแสดงดี แต่งเนื้อแต่งตัวดี คนก็ยิ่งมาล้อมที่เรา ทำให้เราเป็นเซนต์อร์หนักเข้าไปใหญ่ ...

ในความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน เนื่องจากตัว " เกย์ " มักจะมีเพื่อนอยู่ในแวดวงที่

จำกัด และตัวเขาเองในระยะแรกก็จะมีความคิด และความรู้สึกว่าตัวเองผิดปกติ มีชีวิตไม่เหมือนกับเพื่อนคนอื่น คิดว่าเพื่อนก็คงไม่ต้องการที่จะคบหาสมาคมกับตัว " เกย์ " เพราะหากใครมาคบกับ " เกย์ " ก็จะถูกคนในสังคมจับจ้องมองดู และกล่าวหาในประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องทางลบ จึงทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องระมัดระวังในการคบหาสมาคมกับเพื่อน ๆ " เกย์ " จึงค่อนข้างเก็บตัว ไม่ค่อยพบปะกับเพื่อนฝูงมากนัก แม้กระทั่งงานพบปะสังสรรค์ศิษย์เก่าก็จะหลีกเลี่ยงที่จะไปร่วมงาน

... สมัยก่อนมันรวมไปหมด รอบข้างเรา แม้กระทั่งเพื่อนเรา ครูเรา ใ้ย้ ทุกอย่างเลย เดินถนนอะไรก็แล้วแต่ มันทำให้เราเก็บกดมาก ทำให้เรารู้สึกว่า เออ ชีวิตช่วง ช่วงตรงนั้น มัน เหมือนกับว่า มัน มันทำไม จะต้องเก็บกดอารมณ์แบบนั้นด้วยละ ตัวผมเอง ไม่เคยไปร่วมงานศิษย์เก่าเลย ผมว่าทุกคนที่รู้จักผมเพื่อนผมในอดีตคงจะซื่อคักัน ...

แต่หลังจากที่ได้ผ่านประสบการณ์ และมีความเป็นผู้ใหญ่ได้เกิดการเรียนรู้ และทบทวนตนเองว่า ตนเองก็มีความสามารถ และทำตนเป็นประโยชน์ให้แก่สังคมได้ไม่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ทั่วไป เพียงแต่สังคมรอบข้างได้กำหนดและสร้างจนทำให้คนทั่วไป มองตัวเราว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนหรือผิดปกติ เมื่อมีความตระหนักในคุณค่าของตัวเอง บุคคลที่เป็น " เกย์ " จึงปรับเปลี่ยนท่าทีในการคบหาสมาคมและเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อน ๆ มากขึ้น บางรายเข้าไปมีบทบาทในทางสร้างสรรค์สังคม เพื่อนฝูงที่ได้ติดต่อและสัมพันธ์ต่างก็เป็นกำลังใจและกล่าวถึงตัวเขาในทางที่ดี ทำให้กล้าที่จะเปิดเผยตัวตน และออกมาทำประโยชน์ให้แก่สังคมมากขึ้น

... ผมออกมา 2 - 3 ปีแล้ว ก็ไม่เคยโทรคุยกันเลย เพื่อนที่เจอ เพื่อนที่เจอ มี มี เจอ เจอสมัยเรียนด้วย เขาทำอยู่ห้างแถว แถวเซ็นทรัล เจอเขา เขาก็ happy ฮะ ผมว่าเขาจะรังเกียจผมก็ต่อเมื่อผมทำตัวไม่ดี อันนี้ผมพอใจมาก และเป็นแบบอย่าง เป็นบทเรียนที่ผมจะไปสอนเด็ก ๆ ได้ เพื่อนเจอล่าสุด เขาก็บอกว่า เฮ้ย ดีเว้ย เออ พุดดีนี่ แต่เขาไม่เคยบอกว่าเฮ้ย เป็นเกย์ทำไมวะ ไม่ได้เลยนะ ผิดปกติ หรือเปล่า ไปหาหมอนะไม่มี แม่เขาก็บอกอย่างนี้เหมือนกัน ผมก็เลยคิดอย่างนี้ว่า เป็นอะไรก็แล้วแต่ ถ้าทำความดี ไม่เบียดเบียนสังคมอะไรอย่างนี้ ทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้เก่ง มีความคิดเป็นเหมือนกับว่า ดินะ เขาจะมองว่าดี แต่ถ้าเราทำตัวไม่ดี เขาก็จะดำ ก็เลย เฮ้ย ดีเพื่อนก็ไม่ได้ว่าอะไรเลย หมายถึงว่าไม่เอาปมที่เป็นเกย์มาว่า ...

ชีวิตในสังคมกับกลุ่มเพื่อน ดูจะเป็นชีวิตที่ " เกย์ " มีความรู้สึกอึดอัดใจและเก็บกตน้อยกว่า การใช้ชีวิตกับกลุ่มอื่น ๆ เนื่องจากมีความรู้สึกถึงความเท่าเทียม และใกล้เคียงทั้งในด้านวัยและความรู้สึก นึกคิด ความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อน จะเป็นบรรยากาศของความเป็นมิตรให้กำลังใจ และรับรู้ถึงความรู้สึก ในขณะเดียวกัน เพื่อนยังเป็นกระจกสะท้อนตัวตน ทำให้เห็นภาพตนเองและเข้าใจ ตนเองได้ชัดเจน พร้อมทั้งจะรับรู้และปรับพฤติกรรมให้สามารถใช้ชีวิต และดำรงตนอยู่ในสังคม อย่างมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ ไม่สร้างภาระและปัญหาให้แก่สังคม

1.4 ความสัมพันธ์กับนายจ้างหรือผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่ต้องทำงานร่วมกัน

เมื่อกล่าวถึงนายจ้างหรือผู้บังคับบัญชา ก็ไม่ต่างจากคนส่วนมากที่ถูกการครอบงำทางความคิด ตามระบบเพศที่มองว่า ในสังคมของมนุษย์ มนุษย์จะมีอยู่ 2 เพศ คือ หญิงกับชาย และที่ดูจะเป็นเรื่องสำคัญมาก สำหรับการพิจารณาบุคคลเข้าทำงาน เกณฑ์ที่ มักนำมาเป็นหลักในการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน มักจะพิจารณาเรื่องของบุคลิกลักษณะที่ มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับบุคลิกภาพ เพราะ สังคมได้สร้าง ความเชื่อ ความรู้ และตอกย้ำผ่านทางกลไกต่าง ๆ ให้รับรู้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพที่เบี่ยงเบนทางเพศ จะเป็นผู้ที่มีปัญหาในการทำงาน ไม่สามารถที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ บุคคลที่เป็น " เกย์ " ดูจะไม่ได้รับการยอมรับจากนายจ้างหรือผู้บังคับบัญชาเท่าเทียมกับบุคคลเพศชายทั่วไป การทำงานของ " เกย์ " จะต้องแสดงความสามารถให้เห็นเชิงประจักษ์จึงจะได้รับการว่าจ้างหรือรับเข้าทำงาน ทั้งนี้ เพราะ สังคมได้กำหนดและสร้างให้เห็นว่า " เกย์ " เป็นพวกที่มีอารมณ์แปรปรวน ก้าวร้าว และเข้ากับคนอื่นยาก บางแห่งถึงนายจ้างทราบว่าจะมาสมัครเข้าทำงานในหน่วยงานของเขาเป็น " เกย์ " เขาก็จะปฏิเสธ ไม่รับเข้าทำงาน โอกาสของการทำงานจึงมีค่อนข้างจำกัด ด้วยเหตุดังกล่าว " เกย์ " จึงจำเป็นที่จะต้องปกปิดพฤติกรรมของตนเอาไว้ มิฉะนั้นก็อาจจะถูกปฏิเสธ เนื่องจากพฤติกรรมของ " เกย์ " ถูกสร้างและสื่อออกไปว่าต่างจากคนทั่วไปในสังคม

... เริ่มใช้ชีวิตเป็นเกย์ช่วงที่จบแล้ว ตั้งแต่เริ่มทำงาน หลังเรียนจบสาขาการตลาด ไปอยู่โรงงานต่างจังหวัด ที่สมุทรสาคร ช่วงนั้นแสดงออกไม่ได้เลย อยู่ต่างจังหวัด ทำงานไปแล้ว แบบว่าใช้ชีวิตแบบคนทำงาน ช่วงทำงานจะอึดอัดมาก และเก็บกด เป็นเยอะมาก เจ้าของจะไม่ชอบเกย์มาก จะพูดและบ่นให้ฟังเวลาที่มีสื่อออกมา เจ้าของหรือว่าผู้จัดการอย่างนี้ ไม่ชอบเกย์ ...

ขณะเดียวกัน ในการทำงาน และการแสดงออกทางพฤติกรรมก็จะต้องระมัดระวัง มิให้ความรู้สึก และความต้องการที่แท้จริงของตนเองได้ปรากฏออกมา มิฉะนั้นก็จะถูกตำหนิ ว่ากล่าวหรือถึงขั้นให้ออกจากงาน

... และคิดว่าถ้าเราออกสื่อแล้วเขาเห็น เขาก็จะต้องมาถาม และเราก็ไม่อยากจะตอบคำถาม เรา ออกมาเสียดีกว่า มาทำงานที่เราชอบ ได้เจอสิ่งที่เรารักด้วย แน่นอนสักวันหนึ่ง มันก็ต้องออก สื่อ และวันนี้เขาก็คงทราบแล้ว และถ้าเขาทราบ เขาก็คงไล่เราออก เพราะเขาไม่ชอบเกย์ ...

การใช้ชีวิตในการทำงานร่วมกับผู้อื่นของ " เกย์ " จึงมีข้อจำกัดค่อนข้างมาก โดยเฉพาะถ้าที่ทำงานไม่ว่าจะเป็นตัวนายจ้างหรือผู้ร่วมงาน ไม่ยอมรับในพฤติกรรมการเป็น " เกย์ " ของบุคคลนั้น การปิดบังและเก็บกดพฤติกรรม ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกคับข้องใจและไม่มีความสุขกับการทำงาน " เกย์ " จำนวนมากจึงต้องพิจารณาที่จะอยู่กับกลุ่มบุคคลที่ให้การยอมรับใน พฤติกรรมของตัวเองมากกว่าที่จะอดทน เพราะมิฉะนั้น " เกย์ " ก็จะไม่สามารถนำศักยภาพที่มีอยู่ ออกมาใช้ได้ และ " เกย์ " จะต้องทนทุกข์ ทรมานที่ไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างที่ใจปรารถนา ดังนั้น คนทั่วไปจึงเห็นว่า " เกย์ " มักจะจับกลุ่มกันทำกิจกรรมและทำงานเฉพาะกลุ่ม " เกย์ " ด้วย กัน หรือมิฉะนั้นก็จะเข้าไปมีบทบาท และทำงานกับกลุ่มทางสังคมที่ให้การยอมรับพฤติกรรม ความเป็น " เกย์ "

1.5 ความสัมพันธ์กับกลุ่มสื่อสารมวลชน

ในสังคมไทย กลุ่ม " เกย์ " ถูกกล่าวถึงมากทางสื่อสารมวลชน เพราะเป็นพื้นที่ที่ " เกย์ " เข้ามาเกี่ยวข้องกับค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในวงการการแสดง วงการแฟชั่น ที่ถูกนำเสนอ ผ่านทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสารต่าง ๆ และการสื่อสารผ่านทางเครือข่าย อินเทอร์เน็ต เป็นต้น การปรากฏตัวสอดแทรกเข้ามาของกลุ่ม " เกย์ " ตรงนี้ นับเป็นความ พยายามของ " เกย์ " จำนวนไม่มากนักที่จะนำเสนอตัวเองเข้ามา เพื่อให้ เห็นถึงความสามารถ และศักยภาพที่ " เกย์ " มีต่อวงการต่าง ๆ แต่ก็เป็นความยากลำบากพอสมควร ทั้งนี้เพราะ สังคมคนส่วนใหญ่ก็ยังมองภาพของ " เกย์ " ในทางลบมากกว่าทางบวก ในจำนวนที่ว่าก็รวม ถึงกลุ่มสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ที่ต้องสื่อเนื้อหาสาระของข่าว เพื่อตอบสนองความต้องการของคน

ส่วนใหญ่ในสังคม ซึ่งก็ยังคงต่อต้านพฤติกรรมความผิดปกติทางเพศ ไม่ว่าจะ เป็นในลักษณะของ " เกย์ " หรือ " เลสเบี้ยน " และบุคคลที่เป็น " เกย์ " จะแทรกตัวเข้ามาในส่วนนี้ได้ ต้องใช้ความพยายามมากเป็นสองเท่าของคนที่เป็นชายหรือหญิงทั่วไป ที่ทำงานและทำกิจกรรมตรงนี้ หรือจะต้องสร้างผลงานให้มีความโดดเด่นเป็นพิเศษ จึงจะได้รับการยอมรับ นอกจากนี้ สื่อมวลชน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์จะนำข่าวสารเกี่ยวกับ " เกย์ " เามาเป็นจุดขาย ทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอาจจะไม่ใช่ " เกย์ " เป็นผู้กระทำก็ได้ แต่ข่าวได้ดีพิมพ์ลงไปแล้ว จนทำให้คนมองว่า " เกย์ " เป็นคนที่มีอารมณ์รุนแรง จิตใจเหี้ยมโหด

... ตอนนั้นก็ยังมีเรื่องของกะเทยมอมเหล้าฝรั่ง มอมยา เอายาสลบไปทาที่นม ตอนหลังมีเซ็กซ์ ก็หลับไป มีฆ่ากันตายบ่อยมาก แล้วเวลาฆ่ากันตาย ก็จะมีการแบบว่า เชือดคอกัน ปาดคอกัน พฤติกรรมมันโหด แต่จริง ๆ คนที่ฆ่าเนี่ยะ อาจจะไม่ใช่เกย์ก็ได้ อาจจะเป็นเด็กขายบริการทางเพศฆ่าเกย์ แต่ก็ถูกเหมารวมว่าเป็นพวกรักร่วมเพศ

แต่แง่มุมที่เป็นภาพบวกที่สื่อมวลชนนำเสนอ เพื่อให้เห็นภาพและรู้จัก " เกย์ " ก็มีเช่นกัน การจัดงานของ " เกย์ " ในต่างประเทศ คือ ที่ซิดนีย์ ออสเตรเลียหรือที่ สวิสเซอร์แลนด์ ที่มี " เกย์ " มาร่วมงานจำนวนหลายแสนคน และมีการจัดขบวนพาเหรด ทำให้เห็นพัฒนาการของ " เกย์ " ในบ้านเมืองของเขา ว่าไม่ได้กระตุงกระตึงในรูปแบบของผู้หญิง แต่เป็นในรูปแบบของผู้ชายที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน มีการจัดกิจกรรมและแสดงออกในทางที่ดี และสื่อให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ทั้งสองใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ไม่ต่างจากคู่ของหญิงและชายในสังคมที่ถือว่า เป็นเรื่องปกติ

... แล้วเค้าก็ใช้ชีวิตกันแบบว่า...สบาย ๆ โดยที่ไม่ต้องมานั่งกังวลว่า ใครจะด่าจะว่า ไม่ต้องมานั่งอายอะไรยังเงี้ยะ มีสื่อต่าง ๆ ที่แสดงความเข้าใจให้กับครอบครัวด้วย หมายถึงว่า คนที่เป็น ก็จะมีตัวของตัวเองเป็นอะไรยังเงี้ยะ คือ ไม่ต้องมานั่งปกปิด ก็คิดว่า เอ๊ะ ทำไมเมืองไทยไม่มี น่าจะเปิดตัวตัวเองได้แล้ว เพราะว่า...เปิดตัวเองแล้ว แบบว่าเห็นเค้า มีความสุขกันอะไรยังเงี้ยะ ได้ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ด้วย ได้ใช้สมองในทางที่ถูกต้องด้วย

สำหรับบ้านเราได้มีความพยายามที่จะจัดงานในลักษณะดังกล่าวขึ้นมาแล้ว 3 ครั้ง ที่ถนนสีลม เรียกว่า งานบางกอกเกย์ โดยมี " เกย์ " ที่อาศัยและประกอบธุรกิจอยู่ในย่านนั้น

เป็นกำลังสำคัญ ทั้งนี้ ก็เพื่อที่จะให้ " เกย์ " ได้มีโอกาสรวมตัวกันและทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ผลของการจัดงานก็มีผลทั้งทางบวกและทางลบ แต่ก็ทำให้คนในสังคมได้สัมผัสและเรียนรู้วิถีชีวิตของ " เกย์ " มากขึ้น แต่สื่อมวลชนของเราส่วนใหญ่ยังออกข่าวประชาสัมพันธ์ และกล่าวถึงกลุ่ม " เกย์ " ที่จัดงานให้เห็นภาพในทางลบมากกว่าทางบวก โดยเฉพาะการพยายามที่จะนำเสนอภาพที่ล่อแหลม และแสดงออกในลักษณะที่คนมองแล้วว่ามีลักษณะโป๊ อนาคต ประกอบกับในทางประเพณี และวัฒนธรรมไทย ก็ยังไม่ยอมรับการแสดงออกและแต่งกายของผู้ร่วมในขบวนพาเหรด เหมือนเช่นเดียวกับที่ในต่างประเทศจัดการแสดงและแต่งกายกัน และสื่อมวลชนยังนำเสนอเหตุการณ์ที่มีการเดินขบวนพาเหรดว่า นำมาสู่สาเหตุของการทำให้การจราจรติดขัด การเดินทางสัญจรของผู้คนในย่านสีลมไม่สะดวก ไม่คล่องตัว ซึ่งถ้ามีการประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ในเชิงสร้างสรรค์ของ กลุ่ม " เกย์ " ว่ามีการจัดงานเพื่ออะไร และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้เส้นทางในบริเวณนั้น ถ้าหากเขาเหล่านั้นไม่ประสงค์ที่จะเข้าไปมีส่วนร่วม หรือชมกิจกรรมดังกล่าว

1.6 ความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลอื่น ๆ ที่ " เกย์ " ต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง

จากคำบอกเล่าของผู้เล่าประวัติชีวิตรายหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมของ " เกย์ " ที่ได้ดำเนินการจัดงานบางกอกเกย์เฟสติวัล สะท้อนให้เห็นถึงความคิด ความรู้สึกของผู้ที่เกี่ยวข้องในขั้นตอน และกระบวนการในการจัดงานว่า เต็มไปด้วยความมีอคติ และไม่ยอมรับในพฤติกรรมความเป็น " เกย์ " อย่างค่อนข้างเป็นลบและรุนแรง

เริ่มตั้งแต่การอนุญาตเพื่อใช้สถานที่บริเวณถนนสีลมเป็นสถานที่จัดงาน ก็มี การเถียงกันว่า พื้นที่ดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของใคร การขออนุญาตตำรวจ เป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะเขาเกรงว่าจะทำให้การจราจรติดขัด และยังเป็นงาน " เกย์ " ด้วยแล้ว ยิ่งลำบาก เพราะคนส่วนใหญ่จะต้องตำหนิ ว่า ทำให้การเดินทางของเขาเดือดร้อน และถ้าจะไม่ให้ถูกปฏิเสธก็ต้องใช้ชื่อหรือบอกว่าวัตถุประสงค์ของการจัดงานอย่างมียุทธศาสตร์ เพื่อให้ได้รับการอนุญาต อีกทั้งยังต้องมีคนคุ้มเคย ตามการบอกเล่าที่ว่า

... ตอนนั้นโชคดีมาก มีเพื่อนคนหนึ่ง เค้า เค้าเป็นนักข่าว เค้ารู้จักกับตำรวจข้างใน แล้วเค้าก็ช่วยเหลือเต็มที่เลย ช่วยเหลือแบบว่า คุยให้ หมายถึงว่า งานนี้มันเป็นอย่างนั้นะครับ งานนี้มันเป็น

การทำงานเกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์ รมรงค์ต่อต้านให้เกย์รู้จักเซฟตัวเอง ก่อนที่โดนกล่าวหาว่าเป็นผู้นำเชื้อโรคเอดส์ ...

นอกจากนี้ ในส่วนของคณะผู้บริหารของกรุงเทพมหานคร ยิ่งลำบากมาก โดยเฉพาะผู้ว่ากรุงเทพมหานครในสมัยนั้น (นายพิจิต รัตตกุล) จากการติดต่อผ่านเลขานุการฯ ได้รับการบอกว่า ไม่ต้องพูดเลย เรื่องนี้คงไม่ผ่านแน่นอน ยิ่งเป็นเรื่องที่จะมาขอปิดถนนเพื่อจัดงานลักษณะนี้

...ไม่ต้องขอหรอก ไม่มีทางได้ เกย์อะไรก็แล้วแต่เนี่ยะ คุณจะมาทำให้สังคมแบบเสื่อมเสียหรือ ผม กังมากเลย ทำไม่มีปัญหาเยอะมาก คือ จริง ๆ แล้วตอนแรกแค่คิดว่า จะจัดงานเนี่ยะ ไม่คิดว่า จะมีปัญหาเยอะ แต่พอตอนได้ติดต่อประสานงาน รู้สึกเลยว่า คำว่า เป็นเกย์เนี่ยะ มันโดนแอนตี้ จริง ๆ เลยนะ มันเหมือนกับว่า เราเป็นตัวแบบว่า..ไม่น่าคบหะ ตัวแบบว่า ตัวแบบว่า คือ อย่า มาเข้าใกล้อะไรยังเงี้ยะ ...

สำหรับในส่วนของการขอสปอนเซอร์ เพื่อสนับสนุนในการจัดงาน ยิ่งได้รับการปฏิเสธ และพูดจาวกกล่าวอย่างรุนแรง พร้อมทั้งคำทอ จากผู้รับผิดชอบในบริษัทเครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อหนึ่ง ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา 7 - 8 ปี ได้ให้การสนับสนุนการจัดงานเกย์ที่สวิสเซอร์แลนด์และที่ซิดนีย์ด้วย นั้นย่อมแสดงให้เห็นว่า การสนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวกับ " เกย์ " จะขึ้นอยู่กับว่า สังคมนั้นให้การยอมรับกลุ่ม " เกย์ " หรือไม่เพียงใด ซึ่งต่างจากสังคมไทยที่คนส่วนใหญ่ ยังไม่ให้การยอมรับกลุ่ม " เกย์ " และเห็นว่า " เกย์ " เป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นปัญหาของสังคม จึงได้รับการปฏิเสธโดยสิ้นเชิง

... มาเกิดตั้งไฉไลเตอร์นี่หะ ก็บอกว่า เค้าไม่สนับสนุนคนเป็นเกย์นะ แต่เค้าพูดแรงมาก พูดไม่ดี คำทอ จริง ๆ ไม่สนับสนุนคนเป็นเกย์ อย่ามาขออะ เค้าบอกเลย... เค้าไม่สนับสนุน ทำไมที่เมืองนอกให้ เค้าก็บอกอะไรก็แล้วแต่เป็นเกย์เนี่ยะ ปิดเลยนะ ทุกอย่าง เค้าบอก ชุ้ย ไม่ได้หรอก เดี่ยว แบรนด์ เค้าเสียนะ ไม่ได้หรอก ...

จากความรู้สึก และพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคลหลายฝ่ายที่กล่าวมาต่างแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึง การไม่ยอมรับ และการมีอคติของคนทั่วไป ที่ยังถูกการครอบงำ

ด้วยแนวคิดที่เป็นกระแสหลักของสังคม เกี่ยวกับเรื่องเพศที่ถูกสอนและถ่ายทอด ตอกย้ำกันมา โดยตลอดว่า หากคนในสังคมมีความรู้สึก และการแสดงออกที่ไม่เป็นไปตามระบบเพศ คือ ความเป็นชาย ความเป็นหญิงแล้ว บุคคลเหล่านั้นถือว่าเป็นผู้ที่เบี่ยงเบน ผิดปกติ และจะต้อง ถูกประณาม และมองว่าเป็นผู้ที่ทำให้สังคมเสื่อมทราม และไม่สมควรได้รับการสนับสนุน

2. เรื่องเพศ (sexuality) ของ “ เกย์ ”

ทุกสังคมจะมีโครงสร้างการจัดระเบียบทางสังคม ที่ผ่านกระบวนการขัดเกลาให้รับรู้ ความหมายของความเป็นเพศของตนเองในลักษณะของความเป็นชาย ความเป็นหญิงและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย และจะมีการปฏิบัติเพื่อตอกย้ำให้เห็นว่า เรื่องที่กำหนดและสร้างขึ้นมาเป็นความจริง โดยกระบวนการดังกล่าวนี้ จะมีความสลับซับซ้อนและสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกัน ขาดความเสมอภาค และปฏิบัติการเหล่านี้ จะมีการจัดกระทำมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ตลอดระยะเวลาจะมีการสร้างเงื่อนไขของการกดบังคับระหว่างเพศ ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ในลักษณะที่ ชายเป็นใหญ่ และในแวดวงวิชาการยังคงถือว่าเป็นประเด็นที่จะต้องคลี่คลาย และสร้างความเสมอภาคให้เกิดขึ้นในสังคม แต่ทุกวันนี้ก็ยังไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนเจตคติที่มีมาแต่เดิมได้มากนัก เมื่อพิจารณาถึงบุคคลที่เป็น “ เกย์ ” และพิจารณาความสัมพันธ์แบบ “ เกย์ ” จึงเป็นสิ่งที่ยุ่งยากลำบากมาก เป็นหัวข้อที่จะสร้างให้สังคมพิจารณาและมองกลุ่ม “ เกย์ ” ในฐานะที่เป็นกลุ่มบุคคลที่มีได้มีความผิดแผกแตกต่างไปจากคนทั่วไปของสังคม ทั้งนี้เพราะ การกำหนดและสร้างเรื่องราวทางเพศมีพื้นที่ที่ปิดขึ้นมา เพื่อรองรับกลุ่มบุคคลที่เรียกว่า “ เกย์ ” อย่างค่อนข้างจำกัด และภายใต้ความจำกัดนี้เองก็ยิ่งเต็มไปด้วยอคติ ให้ อยู่สถานะที่เป็นรองและมีความต่ำต้อย ต้อยค่ากว่ากลุ่มหญิงชายทั่วไปในสังคม โดยมองว่า “ เกย์ ” มีความรู้สึก นึกคิดและการปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม เป็นกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน วิปริต วิตถาร และผิดปกติ และมีพฤติกรรมในเรื่องเพศแตกต่างจากกลุ่มคนที่เรียกว่า คนปกติ จากการได้ฟังคำบอกเล่า ประวัติชีวิตของ “ เกย์ ” ที่ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตที่ตนได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ พอจะแยกกล่าวได้ ดังนี้

2.1 ความรู้สึกทางเพศ

ความรู้สึกทางเพศของคนเรา เป็นไปตามระเบียบ กฎเกณฑ์ และกติกาของสังคมที่สร้างขึ้นมา ทำให้เด็กรับรู้ถึงความสัมพันธ์ทางเพศตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยเรียนรู้และเห็นความสัมพันธ์ของพ่อแม่ที่อยู่ภายในครอบครัว และคนทั่วไปถูกสร้างจนเชื่อว่า ความสัมพันธ์ของพ่อแม่จะเป็นตัวแบบให้ลูกเลียนแบบและซึมซับพฤติกรรม และมีพัฒนาการทางเพศที่เป็นไปตามระเบียบ กฎเกณฑ์ของความเป็นครอบครัวที่เด็กได้สัมผัส แต่จากคำบอกเล่าของ " เกย์ " เล่าว่า มีความรู้สึกชอบผู้ชายมาตั้งแต่เด็กหรือตั้งแต่เขาจำความได้ ซึ่งจะเป็นการแสดงออกที่ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่คนทั่วไปให้การยอมรับ

... จิตใจผมเป็น ชอบผู้ชายมาตั้งแต่เกิด ตั้งแต่จำความได้ก็ว่าได้ ตั้งแต่คิดว่าเรามอง เราชอบ ...

และ

... เล่นกับเด็กผู้ชาย แล้วเค้ามากอดเรา มาปล้ำเรา เรามีความรู้สึกว่า อยากรับเป็นผู้หญิงแล้ว กับญาติ ๆ เคยไปเล่นน้ำด้วยกัน เรายกเค้าหลังเขา เรายกมีความสุข ถ้าจำไม่ผิด ประมาณ ม. 1
ม. 2 เพื่อนของพี่ชาย ไปบ้านเค้าเนี่ย เค้าก็ชวนเข้าไปในห้องเค้า ก็เริ่มมีอะไร เค้าก็เริ่มมาทำให้เรานะ มาทำให้เรานะ มาทำให้เราแบบ...มาร้องเพลงให้เรา อะไรประมาณนั้น ...

ประสบการณ์ทางเพศ ในตอนแรกเพียงแต่คิดว่าเป็นความพึงพอใจธรรมดา อาจจะเป็นความชอบ ความพอใจในรูปร่าง หน้าตา การแต่งกายและเหตุการณ์ครั้งหนึ่งในชีวิต โดยที่เราไม่เคยคาดคิดและรับรู้มาก่อน เมื่อโตขึ้นความรู้สึกดังกล่าวนั้นก็คงจะหายไป ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวนี้ ทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัด กังวลใจว่า เราไม่เหมือนผู้อื่น และยิ่งโตก็ ยิ่งมีความไม่สบายใจมากยิ่งขึ้น จำเป็นที่จะต้องเก็บกดความรู้สึก ไม่กล้าที่จะแสดงออกถึงความชอบเพศเดียวกัน เพราะสังคมในยุคสมัยนั้นไม่ยอมรับอย่างมาก ถึงแม้ในปัจจุบันจะเริ่มเปิดใจ ยอมรับมากขึ้น แต่ก็ยังอยู่ในพื้นที่ที่จำกัด และเปิดเผยตัวได้กับบางกลุ่ม หรือบางโอกาสเท่านั้น

... เรารู้ว่า เราชอบคนนั้น คนนี้ เราก็แสดงออก แต่ไม่ได้แสดงออกให้เขา คิดไว้ในใจ แสดงออกไม่ได้

เนื่องจากสังคมได้สร้างให้คนทั่วไป เห็นว่า ความชอบ ความรู้สึกทางเพศจะต้อง

มีกับเพศตรงข้ามเท่านั้น ด้วยลักษณะทางร่างกายของ " เกย์ " ก็มีรูปลักษณ์เป็นชาย จึงทำให้เกิดความรู้สึกกดดัน เพราะถ้าพฤติกรรมการแสดงออกที่สวนทางกับที่สังคมกำหนดไว้ ก็จะต้องได้รับผลกระทบ โดนล้อ และทำให้อับอาย

... เรารู้สึกกดดัน กดดันภาพลักษณ์ของเรา ถ้าเราเปิดตัวจะต้องอายแน่ โดนล้อ ...

ดังนั้น ความรู้สึกของบุคคลที่เป็น " เกย์ " ถึงแม้ตัว " เกย์ " จะรู้ว่าตัวเองมีความชอบ ความพึงพอใจผู้ชาย แต่ตัว " เกย์ " ก็ไม่สามารถที่จะทำ จะแสดงออกได้ตามที่ใจปรารถนา เพราะ ระเบียบ กฎเกณฑ์ กติกาที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคมได้กดทับ ความต้องการ ความปรารถนาทางจิตใจของตัวเองเอาไว้ ทุกขั้นตอนของชีวิต " เกย์ " จะได้รับและถูกหล่อหลอม ให้มีคุณลักษณะของความเป็นเพศที่เป็นไปตามกระแสหลักของสังคม ชีวิตในแบบของ " เกย์ " จึงจำเป็นที่จะต้องปิดบัง ซ่อนเร้นและเก็บกด จนกระทั่งตัว " เกย์ " เองก็รู้สึกว่า ตัวเองมีความผิดปกติเช่นที่สังคมได้ให้นิยาม ความหมายเกี่ยวกับ " เกย์ " ไว้

2.2 การกระตุ้นเร้าทางเพศ

ความรู้สึกทางเพศที่เกิดขึ้นกับคนแต่ละคน เกิดจากการที่แต่ละคนได้เชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางความรู้สึกว่าตนเองมีต่อบุคคลที่ตนเกี่ยวข้องอย่างไร และค่อย ๆ มี การสร้างความรู้สึกและเป็นความประทับใจ ความฝังใจในตัวบุคคลที่ตนมีความพึงพอใจ จนกลายเป็นแรงกระตุ้นเร้าทางเพศให้เกิดความรู้สึกพอใจ มีความสุข ความอบอุ่นที่ได้อยู่ ใกล้ชิดและสัมผัสกับบุคคลที่เราได้วาดภาพบุคคลนั้น ๆ ไว้

...เรารู้สึกพึงพอใจ ความเป็นผู้ชายของพ่อ แต่ความเป็นผู้หญิงของแม่คือ ความอบอุ่นธรรมดา แต่ความเป็นผู้ชายของพ่อ ทำให้เกิดความรู้สึกอยากใกล้ชิด อยากสัมผัส อยากมอง อยากจะแบบว่ารู้สึกได้ในสิ่งที่เราอยากจะทำ และเป็นความรู้สึกที่ เรายังคิดว่า เราเป็น เป็น หมายถึงว่า ชอบผู้ชายแล้วแหละ เราไม่ได้ชอบผู้หญิงเลย มองว่าผู้ชายมีเสน่ห์ มองว่ามีอะไรกลับมาให้เราได้คิด ได้รู้สึก ...

ถึงแม้ว่า " เกย์ " จะมีความรู้สึกพึงพอใจบุคคลเพศเดียวกัน แต่เนื่องจากอำนาจ

ของกฎเกณฑ์และกรอบกติกาทางสังคมได้ถูกสร้างเอาไว้ว่า เป็นเรื่องไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกให้บุคคลทั่วไปได้เห็น และทราบในความต้องการ ดังนั้น " เกย์ " จึงต้องปกปิดความรู้สึก ความต้องการที่แท้จริงเอาไว้

... เราอยากเข้าไปกอดเขา อยากเข้าไปจับอะไรอย่างนี้ แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะความรู้สึกมันบอกเราว่า เราเป็นผู้ชายนะ สมัยนั้น ทุกอย่างมันจะบอกเราว่า เราเป็นผู้ชายนะทำอย่างนี้ไม่ได้นะ ทั้ง ๆ ที่เราอยากจะสัมผัส ผู้ชายที่เราชอบ และผู้ชายที่เป็นเกย์ ก็อยากสัมผัสกับผู้ชายที่เราชอบคนนั้น แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะสรีระของเรามันเป็นอย่างนี้ และคนก็ยังไม่ยอมรับ และการโดนล้ออีกหรืออะไรอย่างนี้ มันก็เลยกดทับลงมาให้เปิดตัวเองยากลำบากมาก ...

ดังนั้น บุคคลที่เป็น " เกย์ " จึงรู้สึกตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ตนเองจะมีความรู้สึกทางเพศ และต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันมากกว่า แต่ เนื่องจากระเบียบ กฎเกณฑ์ได้กำหนดและสร้างว่า ความรู้สึกและความต้องการเช่นนั้นเป็นเรื่องที่ผิดธรรมชาติและผิดปกติ " เกย์ " จึงพยายามที่จะปกปิดพฤติกรรมที่แท้จริง และจากคำบอกเล่าพบว่า " เกย์ " ส่วนมากพยายามที่จะทดสอบความรู้สึกของตนเอง ด้วยการไปชอบผู้หญิงหรือไปเที่ยวหญิงบริการ โดยคิดว่าผู้หญิงจะสามารถกระตุ้นเร้าให้ตนหันมาสนใจเพศตรงข้ามได้ แต่อย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงได้เลย

... ผมจึงไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงเลย ตั้งแต่เกิดมา ขนาดมีแฟนที่ไปนอนด้วยกันก็ยังไม่มี หรือบางที่เราเคยคิดจะทดสอบว่า เราจะเปลี่ยนได้ไหม เราไปเที่ยวผู้หญิง เราจะมีอารมณ์ใหม่ แต่ความรู้สึกตอนนั้น มันขัดมาก เพราะว่าผมรู้ตัวเองมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว พอยิ่งโตความรู้สึกที่มีต่อผู้หญิงยังมีน้อยมาก น้อยจนบอกว่า เปลี่ยนตัวเองลำบากมากที่จะให้มีเซ็กส์และมีอะไรกันอย่างนั้น ...

ถึงแม้ว่าความรู้สึกของ " เกย์ " จะได้รับการกระตุ้นเร้าจากเพศเดียวกัน แต่ในความรู้สึกที่จะก่อความสัมพันธ์ต่อกันของ " เกย์ " เป็นเรื่องที่ยากมาก โดยเฉพาะ ผู้ที่มีความรู้สึกเป็น " เกย์ " ตั้งแต่วัยเด็กจนเข้าสู่วัยรุ่น การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การสร้างความสัมพันธ์และการมีความสัมพันธ์ทางเพศของ " เกย์ " เพราะ เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศในรูปแบบนี้ ถือว่าเป็น

พฤติกรรมที่ผิดธรรมชาติ ไม่ค่อยมีการกล่าวถึง และไม่มีการเผยแพร่ให้ได้รับทราบ ทั้งในเชิงเอกสาร และตำราทางวิชาการแต่อย่างใด

... แต่ก่อนนี้ มันยากมากเลยนะครับ กว่าจะมีอะไรกันได้ที่หนึ่ง แล้วหาสถานที่ที่ไม่รู้ว่าที่ไหนอะไรอย่างนี้...

จากการบอกเล่าของ " เกย์ " ประเด็นที่คนทั่วไปฟังตระหนักถึงความรู้สึกภายในจิตใจของ " เกย์ " มากกว่าที่จะมองว่า " เกย์ " ผิดปกติ เพราะเรื่องทางเพศมีความหลากหลาย และเป็นความรู้สึกที่มากกว่าความรู้สึก ที่เป็นส่วนลึกของจิตใจ การรัก ชอบ ฟังใจ จึงเป็นสิ่งที่สวยงาม และร่วมสร้างสรรคิให้รับกันกับสิ่งที่ดำรงอยู่ในสังคม

2.3 การมองหาความสัมพันธ์ทางเพศ

การมีชีวิตแบบ " เกย์ " เป็นชีวิตที่มีความลำบาก และยุ่งยาก เนื่องจาก คนทั่วไปในสังคมถูกครอบงำด้วยวิถีคิด และถูกสร้างให้ยอมรับในระเบียบ กฎเกณฑ์ กติกาที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ของหญิงชาย ที่เป็นความสัมพันธ์รักของคนต่างเพศ " เกย์ " แต่ละคนจึงถูกจับจ้องมองดูจากคนรอบข้าง และที่สำคัญ ความสัมพันธ์ทางเพศของ " เกย์ " เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่มีแบบอย่างให้เรียนรู้ และเลียนแบบ ต่างจากความสัมพันธ์ทางเพศของบุคคลต่างเพศที่มีอยู่ทั่วไปในสังคม ทั้งในครอบครัวที่เป็นความสัมพันธ์ที่เด็กได้สัมผัสจากการใช้ ชีวิตร่วมกันของพ่อและแม่ นอกจากนี้ คนในสังคมจำนวนมากก็มีความสัมพันธ์ในลักษณะ ของหญิงชายจึงทำให้เด็กได้เรียนรู้และเลียนแบบ และเป็นพฤติกรรมที่บ่งบอกความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นปกติ ต่างจากความสัมพันธ์ทางเพศของ " เกย์ " ที่เป็นความสัมพันธ์ของคนเพศเดียวกัน ซึ่งคำอธิบายชุดต่าง ๆ ต่างอธิบาย และตอกย้ำให้เห็นว่า เป็นความสัมพันธ์ที่ผิดธรรมชาติและผิดปกติ

... พฤติกรรมเกย์ สมัยก่อนก็แรง ไม่มีแบบอย่าง ทำงานอยู่ 17 ปี ต้องเก็บความรู้สึกมาก เพื่อนที่ทำงาน ก็มีเพื่อนผู้หญิงหมดเลย จะมีพนักงานคนขับรถที่เป็นผู้ชาย ซึ่งไม่มีใครรู้เลย ทุกวันนี้ก็ยังไม่มีใครรู้ ก็ ก็ ยิ่งเก็บกดมากเลยครับ และก็เบื่อ 17 ปีที่ทนมาได้ และสุดท้ายนี้ ก็คือว่า มันไม่ได้ในสิ่งที่เราต้องการ และก็รู้สึกที่ไม่มีความสุขต่อการทำงาน ...

การใช้ชีวิตของ " เกย์ " เกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ มิได้เป็นสิ่งที่ยาก และเป็นไปตามสิ่งที่คนทั่วไปในสังคมกล่าวถึง ไม่ว่าจะ เป็นในเรื่องของการสร้างความสัมพันธ์ การพัฒนาความสัมพันธ์ มิใช่เป็นไปอย่างง่าย ๆ ตามความเข้าใจที่หลายคนพูดกันว่า ความสัมพันธ์ของกลุ่ม " เกย์ " เป็นความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย เจอหน้ากันก็พากันไปหาความสุขกัน เป็นความสัมพันธ์ที่ถูกมองว่า เป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกันง่าย และเป็นพวกล่าสอนทางเพศ และเป็นกลุ่มที่มีความต้องการทางเพศที่วិปริต วิตถาวร ต้องการที่ จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพวกเด็ก ๆ เป็นต้น ซึ่งนับว่าเป็นวาทกรรมที่สร้างภาพทางลบให้กับกลุ่ม " เกย์ " อย่างมาก และดูเหมือนคนทั่วไปในสังคมก็จะเชื่อ และให้การยอมรับในวาทกรรมคำกล่าวอ้างดังกล่าว แต่ในความจริงที่เกิดขึ้นกับกลุ่ม " เกย์ " การเรียนรู้ที่จะมี ความสัมพันธ์และวิธีการที่จะสร้างความสัมพันธ์ทางเพศ มิใช่เรื่องง่าย ซึ่งจะต่างจากหญิงชายทั่วไปในสังคม ที่จะสามารถพัฒนาความสัมพันธ์ทางเพศกันได้อย่างเป็นปกติ ไม่ขัดตาคนทั่วไป

... แต่การที่จะมีเช็กส์กับผู้ชาย กับผู้ชายมันยากมากเลย จะต้องมีการเรียนรู้กันเยอะ มันจะต้องเรียนรู้ และก้ทีจะอยู่ด้วยกันเนี่ย มันจะต้องใช้เวลา เพราะ เกย์มีหลายรูปแบบมาก ...

ความสัมพันธ์ของหญิงชาย ไม่ว่าจะ เป็นการไปมาหาสู่กันและการนัดหมาย เพื่อพบปะ เที้ยวเตร ทำกิจกรรมต่าง ๆ ถือว่าเป็นเรื่องปกติในความสัมพันธ์ทางเพศ การแสดงความรัก ด้วยการจับมือ ถือแขน การกอดหรือแม้แต่การแสดงออกท่าทาง อากัปกริยาที่บ่งถึงความรักที่มีต่อกันทั้งสองฝ่ายก็ดูเป็นเรื่องธรรมชาติ ไม่ขัดหูขัดตา แต่ในทำนองเดียวกัน ถ้าบุคคลเพศเดียวกันแสดงออก และกระทำในลักษณะนั้น ๆ ก็จะถูกวิพากษ์ วิจาร์ณ ล้อเลียน และเห็นเป็นเรื่องที่ผิดปกติ

แต่จากคำบอกเล่าของ " เกย์ " การหาคู่สัมพันธ์ทางเพศก็จะต้องเป็นความพึงพอใจของทั้งสองฝ่าย มิได้มีความแตกต่างไปจากหนุ่มสาวทั่วไป แต่เมื่อมีความพึงพอใจกันแล้วพฤติกรรมที่จะสืบเนื่องต่อไปยังการมีความสัมพันธ์ทางเพศอาจจะเร็ว ทั้งนี้เพราะ เมื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศกันแล้ว ไม่ต้องกลัวการท้อง ไม่มีภาระตามมาภายหลัง ไม่มีการผูกมัดกัน เป็นการหาความสุขร่วมกัน แล้วก็อาจจะจากกันไป

... การที่เราจะมีเช็กส์กับใคร จะต้องเป็นความพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย แต่โดยทั่วไป เช็กส์ของ

เกย์จะเร็ว เจอกันแล้วก็อาจจะมีการเช็กกันก็ได้ โดยที่ไม่ต้องใช้เวลาเหมือนผู้หญิงกับผู้ชาย ไม่ต้องกลัวใครจับ เอ้อ คือ กับเพศเดียวกันนี่ ก็สามารถที่จะมีได้ เออ เราไม่มีห้อง ไม่ต้องกลัวที่จะต้องมีอะไรมาผูกพัน และก็มีความสุข ...

แต่ก็มี " เกย์ " จำนวนมากที่กว่าจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกันได้ ก็จะต้องผ่านกระบวนการต่าง ๆ และจะต้องมีความพึงพอใจ มีการสานต่อ มีการติดต่อขอเบอร์และติดต่อพูดคุยกัน ความสัมพันธ์อาจจะมีความยืนยาวหลายปี ไม่มีการเปลี่ยนคนที่จะมีเช็กส์ต่อไป การสร้างความสัมพันธ์ต่อกันมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เวลา ไม่ได้อยู่ที่การต้องการมีเช็กส์กับเขา ชอบเขาในลักษณะที่พอใจในรูปลักษณ์เขา พอใจในนิสัยเขา อยากคบกันต่อ และเรื่องเช็กส์ตอนนี้เป็นเรื่องหลังแล้ว

... ใครจะมองว่าเรื่องเช็กส์ของเกย์เป็นอันดับหนึ่ง มิใช่ มันเป็นการผูกไมตรีกันเหมือนกับผู้ชายกับผู้หญิง มิใช่เป็นการเจอหน้ากันแล้วก็เอากัน แล้วก็เลิกกัน แต่สมัยนี้มันไม่ใช่แล้ว ...

" เกย์ " มีวิธีการ และขั้นตอนของการสร้างความสัมพันธ์กับคนที่ตนสนใจไม่ต่างจากหญิงชายทั่วไป เพียงแต่ไม่มีการสร้างและให้การยอมรับว่าเป็น ความรักที่เป็นปกติ ดังเช่นความรักของหญิงชาย เท่านั้นยังไม่พอ กฎเกณฑ์ กติกาทางสังคมแบบเดิม ยังบิดเบือนการแสดงออกและการสืบสานความรักของ " เกย์ " ว่าเป็นเรื่องล้าสอน มั่วกาม ยอมรับไม่ได้กับการมีความสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าว เพียงแต่ผลที่ตามมาให้ค่าที่ต่างกัน ตามการตัดสินคุณค่าของสังคม

2.4 การมีเพศสัมพันธ์

เพศสัมพันธ์ของ " เกย์ " เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยุ่งยาก และปกปิด ซ่อนเร้น มากกว่าการมีเพศสัมพันธ์ของหญิงชาย ทั้งนี้เพราะ ความสัมพันธ์ทางเพศของหญิงชาย เป็นความสัมพันธ์ที่มีแบบอย่างให้ศึกษา เรียนรู้ สังคมให้การยอมรับ และมีความรู้สึกคุ้นเคยกับการแสดงพฤติกรรมที่เป็นขั้นตอนของการพัฒนาการความรัก การที่ชายรักหญิง หรือหญิงรักชาย สังคมโดยทั่วไปถือว่าเป็นเรื่องปกติ ดังนั้น คู่สัมพันธ์หญิงชายจึงสามารถที่จะแสดงความรักต่อกันโดย

เปิดเผย เริ่มตั้งแต่การให้ความสนใจในกันและกัน การถูกเนื้อต้องตัว การโอบกอด หรือแม้กระทั่งการจูบ รวมไปถึงการมีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งถ้ามีผู้พบเห็นก็จะมี การกล่าวถึงในแง่ของความไม่สำรวม ระวังและเป็นเรื่องที่ไม่ควรแสดงออกต่อสาธารณะ แต่ เหตุการณ์ในทำนองเดียวกัน ถ้าเป็นพฤติกรรมระหว่างชายกับชาย หรือที่เรียกว่า เป็นความสัมพันธ์ของคู่ " เกย์ " สังคมก็จะประณามและกล่าวขานถึงในทางที่เป็นเรื่องของความวิปริต ผิดธรรมชาติ และจะถูกล้อเลียน แอนตี้ว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ก้าวร้าว ผิดปกติ

... เกย์ที่เขาเกิดมานี้ เขาไม่ได้ผิดปกตินะ เขาก็สามารถที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ อยากให้มองตรงนั้นมากกว่า แต่มันก็ไม่ใช่ พวกนั้นก็มาตีความกันตรงนี้มาตลอดเลยว่า เกย์เป็นพวกกระด้างกระดั่ง มีอารมณ์แปรปรวน มีจิตวิถึถาวร ต้องการมีเซ็กส์กับเด็ก และจะต้องมีการเปลี่ยนคู่นอนบ่อย และก็มีแบบว่า ไม่มีความจริงจัง เป็นคนก้าวร้าว ทำงานกับใครคงลำบาก เข้ากับเขายาก

นอกจากความเห็นในทางลบต่อ " เกย์ " แล้ว ยังมีปฏิบัติการทางวาทกรรมอื่น ๆ ก็จะมาตาม จนทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมเป็น " เกย์ " เกิดการรับรู้และมีความรู้สึก ว่า ตนเองเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ อันเนื่องมาจากสังคมได้ประทับตราและกระทำกับ ตัว " เกย์ " จนกระทั่ง " เกย์ " เองก็เกิดความสับสน ลังเลและไม่มั่นใจในตนเอง ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นในทำนองนี้ จึงเชื่อมโยงไปสู่การสรุปของนักจิตวิทยา และจิตแพทย์ว่า " เกย์ " เป็นบุคคลที่มีจิตใจแปรปรวนและมีพฤติกรรมที่ผิดปกติ และที่ค่อนข้างร้ายแรงก็คือ การกล่าวว่า " เกย์ " เป็นผู้ป่วยทางจิต

สำหรับสังคมไทย การเปิดเผยตัวว่าเป็น " เกย์ " ดูจะเป็นเรื่องที่สร้างความกังวลใจให้กับคนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะการรับรู้ในเรื่องเพศสัมพันธ์ของบุคคลในสังคม ทั้งในทางวิชาการและปรากฏการณ์ทางสังคมก็เป็นการถ่ายทอดและตอกย้ำให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ที่นอกเหนือจากความสัมพันธ์รักต่างเพศ ล้วนแล้วแต่เป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิด ใครที่มีความรู้สึกและแสดงออกในลักษณะดังกล่าว จะต้องได้รับการแก้ไข บำบัดรักษา ถือว่าเป็นวาทกรรมทางเพศที่สำคัญที่ทำให้ " เกย์ " บางคนเกิดความสับสนและวิตกกังวล แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป และมีการสัมพันธ์ติดต่อกันมากขึ้น อีกทั้งมีการศึกษา วิเคราะห์ สังเกต " เกย์ " มากขึ้น จึงทำให้ " เกย์ " เอง และบุคคลทั่วไปจำนวนไม่น้อย เริ่มพิจารณาและตระหนักว่า " เกย์ " ก็คือ กลุ่มบุคคลที่มีวิถีชีวิตอีกแบบหนึ่งที่มีความความรู้สึก ความพึงพอใจ ความ

ปรารถนาทางเพศอีกรูปแบบหนึ่งที่เป็นทางเลือกของความสัมพันธ์ทางเพศ ความสัมพันธ์ทางเพศที่เรารับรู้ และมองว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นปกตินั้นก็ป็นวาทกรรมทางเพศที่ถูกสร้าง และทำให้คนส่วนมากยอมรับกันมาเป็นเวลาช้านานเท่านั้นเอง มิได้เป็นความจริงแท้และเป็นความจริงสากลแต่ประการใด เพราะไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะของหญิงกับชาย ชายกับชาย หรือหญิงกับหญิง ต่างก็มีลักษณะและพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่แตกต่างกัน แต่ประการใด เพราะทุกวันนี้ การเรียนรู้และพฤติกรรมทางเพศของคนเราก็ได้มีการปรับเปลี่ยนไปอย่างมากมาย

... ทุกวันนี้ คือ แบบว่าเซ็กส์ของเกย์เนี่ยะ มันพัฒนาไปเยอะมาก มันไม่ได้อยู่แบบเก่าแล้วมันก็เหมือนแบบผู้หญิงผู้ชาย เซ็กส์ก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ มีวิดีโอ มีอะไรให้ศึกษา อย่างผู้หญิงต้องออร์จเซ็กส์ให้ผู้ชาย แต่ก่อนไม่มี แต่ทุกอย่างเดี๋ยวนี้มีได้ คือ ผู้หญิงก็ได้ศึกษา ได้เรียนรู้ มีการศึกษาระดับดีเลิศ ได้รู้เรื่องนี้เยอะมากขึ้น เกย์ก็เหมือนกัน การศึกษาก็ระดับไหน ตั้งเยอะ ตั้งเยอะ มันก็มีการศึกษาว่าวิธีนี้ดี มีความสุข ก็เหมือนกันนั่นแหละ ก็เหมือนกันว่า ๆ ทำให้ถึงจุดสุดยอดของเกย์ หรือว่าของผู้ชายผู้หญิง ...

การกล่าวถึง เพศสัมพันธ์ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ จะมีการกล่าวถึงความสัมพันธ์ทั้งในลักษณะความสัมพันธ์ต่างเพศและเพศเดียวกัน ควบคู่กันมาแต่โบราณกาล แต่การสร้างและตอกย้ำให้ความสัมพันธ์ต่างเพศดูเป็นเรื่องที่ถูก จะกระทำมาอย่างหนักหน่วงและต่อเนื่อง สิ่งที่น่าจะต้องตั้งคำถามก็คือ อะไรที่มาบังคับให้ความสัมพันธ์เพศเดียวกันต้องนิ่งเงียบ การเปิดพื้นที่ของความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ ทำไมจึงติดขัด และปฏิบัติได้ยาก มีอะไรมาปิดกั้นและกดทับเอาไว้ นี่คือนี่ที่จะต้องจัดการเผยแพร่ คลี่คลายและสร้างปฏิบัติการขึ้นมา

2.5 การเปลี่ยนคู่สัมพันธ์

ชีวิตคู่ของ " เกย์ " ดูจะเป็นเรื่องที่เปราะบาง ทั้งนี้เพราะ สังคมเองก็ตีกรอบจำกัดความสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าว " เกย์ " ไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตคู่ได้อย่างเปิดเผยและได้รับสิทธิในการชีวิตคู่เหมือนคู่ของชายหญิง บุคคลที่จะมาใช้ชีวิตคู่กับ " เกย์ " ได้ อย่างค่อนข้างยั่งยืนก็จะต้องมีพฤติกรรมเป็น " เกย์ " เพราะมิฉะนั้น บุคคลที่เกี่ยวข้องกับ " เกย์ " ไม่ว่า

จะเป็นพ่อ แม่ ญาติ พี่น้อง ก็จะตำหนิ ตีเตียน วิพากษ์ บางรายมีการว่ากล่าว ดุด่า อย่างรุนแรง การประคองคู่ชีวิตของ " เกย์ " จึงเป็นเรื่องค่อนข้างยากลำบาก มีโอกาสที่จะเลิกกันง่าย เพราะ การใช้ชีวิตคู่ของ " เกย์ " หรือชีวิตของ " เกย์ " กับบุคคลอื่น เป็นการใช้ชีวิตที่ผิดจากบรรทัดฐานของสังคม โดยทั่วไปความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ของ " เกย์ " จะเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดจากตัว " เกย์ " ให้ความสนใจในตัวผู้ที่ " เกย์ " สนใจ และคนนั้นมักจะเป็นคนที่มีรูปร่าง หน้าตาดี โดย " เกย์ " จะเป็นฝ่ายเข้าไปดูแล เอาใจใส่ ซึ่งอาจจะเป็นการเอื้ออำนวยในประโยชน์บางประการ เช่น เรื่องการสนับสนุนในหน้าที่การงาน หรือ การสนับสนุนในเรื่องของทรัพย์สิน เงินทอง ดังนั้น สังคมส่วนใหญ่จึงรับรู้ในความสัมพันธ์ของ " เกย์ " ว่ามีการเปลี่ยนคู่สัมพันธ์กันบ่อย และเป็นสัมพันธ์ภาพที่ไม่ยั่งยืน แต่จากคำบอกเล่าของผู้ที่ศึกษา มิได้มีพฤติกรรมของการเปลี่ยนคู่สัมพันธ์กันบ่อยดังเช่นที่เข้าใจและเชื่อกัน อาจจะเป็นเพราะ ผู้ที่ศึกษาแต่ละคนเป็นผู้ที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาพอสมควร มี อายุมากกว่า 25 ปี มิใช่วัยรุ่น และทุกคนที่บอกเล่าประวัติชีวิตก็มีฐานะที่ดี มีฐานะหน้าที่การงานสูงพอที่จะเอื้ออำนวยในเรื่องต่าง ๆ ตามที่คนส่วนใหญ่เข้าใจและรับรู้ในพฤติกรรมของ " เกย์ " ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ หน้าที่การงานดี และอีกประการหนึ่ง แต่ละคนได้ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมมาเป็นเวลานานนับสิบปี จึงตระหนักถึงการสร้างความสัมพันธ์ที่มีแนวคิดที่คล้ายคลึงกัน โดยทุกคนจะบอกเล่าตรงกันว่า

... การคบกัน จะคบกันด้วยข้างในจิตใจมากกว่า คุยกันรู้เรื่อง เข้าใจกัน มีอะไรก็บอกกัน

และ

... บางทีหลายคนเจอกัน แล้วพอใจกันในลักษณะนิสัย จึงมาอยู่ด้วยกัน มีเซ็กส์กัน ...

คู่ " เกย์ " หรือคู่ " หญิงชาย " ต่างมีรัก มีร้าง และหน่ายรักกันเป็นธรรมดา แต่ประเด็นการมองที่สำคัญ คือ สังคมมองว่า คู่ใดมีความเป็นปกติหรือผิดปกติ แน่แน่นอนว่า คู่ของ " เกย์ " ย่อมได้รับการจับจ้องมองดู และไม่มีการกีดกฏเกณฑ์ กำกับ ควบคุม จึงดูเหมือนว่า คู่ " เกย์ " มีการเลิกร้างกันง่าย ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ของความปกติที่กำหนดและสร้างไว้ เพราะไม่มีพันธะ และเงื่อนไขทางสังคม ทางกฎหมาย มารัดตรึง ดังนั้น เมื่อมีปัญหาจึงแยกจากกันได้สะดวก ง่ายตายกว่า แต่ในความจริงทางสังคม คู่ " เกย์ " ที่อยู่ร่วมกันในสังคมก็มีอยู่พอสมควร เพียงแต่คนทั่วไปไม่ทราบ เพราะ ชีวิตคู่ของ " เกย์ " ที่มั่นคงถูกปกปิด หรือไม่มีมารกล่าวถึง หรือ

มีการกล่าวถึง ก็ผิดพลาดและคลาดเคลื่อนจากที่ดำรงอยู่

2.6 การดำรงอยู่ในเพศสัมพันธ์

วิธีการเรียนรู้ที่จะประครองชีวิตคู่ของ " เกย์ " ให้ยั่งยืนก็มีเช่นเดียวกัน มิได้ แตกต่างจากชีวิตคู่ของหญิงชาย คนส่วนมากมักมองและกล่าวอย่างผิด ๆ ต่อชีวิตความสัมพันธ์ทางเพศของ " เกย์ " ว่าเป็นกลุ่มที่มีความต้องการทางเพศสูง และมีเซ็กส์กันทุกวัน จากคำบอกเล่าของผู้ได้ศึกษา จึงเป็นข้อยืนยันได้เป็นอย่างดีถึงความรู้สึก และการแสดงออกทางพฤติกรรมทางเพศของ " เกย์ "

... อยู่กับแฟนมา 8 ปี ตอนนี้ ผมเกือบไม่มีเซ็กส์กันแล้ว ก็มีบ้าง แต่มันเหมือนกับผู้ชาย ผู้หญิงที่อยู่กันมา ก็เหมือนกับว่า เราจะรักกันตลอดไปดีกว่า แต่ว่าเรื่องเซ็กส์เนี่ยะ เป็นเรื่องรองแล้ว เรื่องความรักนะสำคัญ เรื่องความเข้าใจ มีอะไรต้องบอกกัน ...

หากจะพิจารณาเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงกับชายและของ " เกย์ " ก็พบว่ามิได้มีข้อแตกต่างกัน มีพัฒนาการทางความรัก การดูแลและการรักษาสัมพันธ์ภาพต่อกัน ก็จะต้องมีการปรับตัวเข้าหากันและกัน นอกจากนี้ในทัศนะของ " เกย์ " ยังบอกเล่าถึงพฤติกรรมทางเพศของ " เกย์ " และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรู้ของคนทั่วไป เกี่ยวกับการกำหนดบทบาททางเพศของ " เกย์ " ว่า

... พอวัยมากขึ้น พฤติกรรม ความโหยหา หรือว่าความพึงพอใจ หรือความเป็นหนึ่งจะน้อยลง หรือว่าไปชอบใคร มันก็แบบว่า มันมีพฤติกรรมฝ่ายรับ ฝ่ายรุก เราก็ต้องยอมให้เค้ากระทำเรา คือ เราชอบเค้ามาก แต่ปรากฏว่าคนนั้นเป็นฝ่ายกระทำ แบบว่า เราก็ต้องยอมเค้า อันนี้ พฤติกรรมเกย์ มันเปลี่ยนได้หมดแล้ว มันไม่มี เกย์คิง เกย์ควีน ไบเซ็กส์ชวล ไม่มีแล้ว ...

จากคำกล่าวทั้งหลาย ล้วนแต่เป็นวาทกรรมที่คนในสังคมสร้างขึ้น เพื่อให้เห็นว่าคุณค่าที่มีพฤติกรรมทางเพศตามที่ตนจะบอกให้คนส่วนใหญ่เห็นคล้ายตาม และเชื่อว่าเป็นเช่นใด ก็จะทำให้การถ่ายทอดและตอกย้ำให้เห็นว่า คำกล่าวหรือคำอธิบายนั้น มีความเป็นจริง ทั้ง ๆ ที่หลายเรื่องราวอาจจะเป็นอดีตทางความคิด โดยละเอียดที่จะวิพากษ์ว่า อะไรคือ ความจริงแท้

และความจริงแท้ในสังคมมีอยู่หรือไม่ ใครเป็นผู้สร้างความจริงดังกล่าวนั้น และสร้างขึ้นมาจากด้วย วัตถุประสงค์อะไร

การพยายามเปิดพื้นที่ของตนเอง

ในการศึกษาประวัติศาสตร์ของ " เกย์ " จะพบความพยายามของ " เกย์ " แต่ละคนที่จะเปิดพื้นที่ให้กับตนเองตลอดเวลา ตั้งแต่วัยเด็กด้วยการเลือกกลุ่มเพื่อนเล่นและกิจกรรมที่จะทำ เนื่องจากในความรู้สึกและจิตใจของตัวเองรับรู้ ว่า ตัวเองมิได้เป็นเหมือนเช่นเด็กชายทั่วไป แต่ระเบียบ แบบแผนทางสังคมได้กำหนดให้ต้องกระทำตามลักษณะทางสรีระ ซึ่งทำให้ " เกย์ " รู้สึกอึดอัดใจและไม่มีความสุข

...เล่นกับเด็กผู้ชาย มันก็อยากจะชนะกันอย่างเดียว เวลาเราชนะเค้าบ้าง มันก็จะมีปัญหาทะเลาะกัน ตอนนั้น คือ เรายังจะเลี้ยงไปเล่นกับเด็กผู้หญิงมากกว่า เพราะ จะเป็นชายหม้อข้าวหม้อแกง แต่งตัวตุ๊กตา มันจะไม่มีการชนะกัน มันจะมีแต่ว่า มีแต่ความสุขมากกว่า ...

เมื่อโตขึ้นมาถึงวัยเข้าเรียน ตัวเราเองก็ยังคงแต่งกายและมีพฤติกรรมการแสดงออกที่เป็นผู้ชาย แต่ความรู้สึก นึกคิดภายในเรบอกตัวเราเองตลอดเวลาว่า เราไม่ใช่ แต่ ภายในโรงเรียนที่มีการแบ่งแยกความเป็นเพศที่ชัดเจนเป็นสองเพศ ก็ทำให้เกิดความรู้สึกสับสนในตนเองว่าเราจะอยู่ตรงไหน จะเลือกทำกิจกรรม เลือกเรียนอะไรตามที่ใจปรารถนา ก็ไม่ได้ เพราะจะถูกกำหนดให้ทำอะไรต่าง ๆ ที่เป็นไปตามบทบาทเพศ และลักษณะทางร่างกายที่ปรากฏ โดยมีได้คำนึงถึงความรู้สึกภายในจิตใจ

... เราเรียนไม่ค่อยเก่ง ครูแนะแนวให้เรียนโปรแกรมอะไรก็ได้ที่สมองเราไปได้ ก็เลยไปเลือกเรียน วิชาเกษตรซึ่งขัดกับตัวเองมากเลย ...

ภายใต้การกำหนด และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางเพศกับสาขาวิชา ที่ได้ถ่ายทอดให้เข้าใจกันมาตลอดเวลา สาขาวิชาที่จะเรียนจะต้องสัมพันธ์กับเพศ จึงเป็นการตอกย้ำ ว่าบุคคลิกลักษณะของบางคนไม่เหมาะกับบางสาขาวิชา ดังนั้น ในการตัดสินใจที่จะเลือกเรียนจึงมักจะเป็น

ไปตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดและสร้างเอาไว้ โดยเฉพาะผู้ที่มีบุคลิกภาพและพฤติกรรมการแสดงออกที่คล้ายผู้หญิง ก็จะต้องเลือกเรียนในสาขาวิชาที่กำหนดให้กับเพศหญิง แต่ด้วยความที่มีสิทธิ์เป็นชาย ก็จะถูกจ้างมองดู และถูกล้อเลียน แต่ด้วยความชอบและความพึงพอใจ มีความสุขจึงจำต้องทนต่อปฏิกิริยาจากบุคคลรอบข้าง และสำรวจตัวเองว่าเราชอบและพอใจอะไร

...เรียนเกษตรไปแล้ว ใกล้เคียงจะมีนิสัยจากวิทยาลัยครูมาฝึกสอน เป็นครูนาฏศิลป์ เราก็คุยกัน ก็เลยไปอยู่กับเค้า คลุกคลีกับเค้า เค้าก็สอนรำให้ แล้วแนะนำให้เรียนวิทยาลัยครู ก็เลยไปสอบโควต้า จบเกษตรไปสอบโควต้านาฏศิลป์ ก็สอบได้ ติดอันดับหนึ่ง มีการประกาศหน้าเสาธง เด็กโปรแกรมเกษตรสอบโควต้านาฏศิลป์มันก็แปลก ๆ ยังไม่รู้ ...

การพยายามเปิดพื้นที่ให้กับตนเองของ " เกย์ " ดูจะเป็นเรื่องที่เข้ามาเป็นส่วนสำคัญในชีวิตทีเดียว เนื่องจากสังคมมองว่าเขามีความแปลก ประหลาดและผิดไปจากคนทั่วไป ถึงแม้ว่า " เกย์ " แต่ละคนจะสำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาที่ตนพอใจหรือไม่พอใจนั้นก็ตามเหมือนเช่นคนอื่น แน่แน่นอนว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาออกมาแล้ว ทุกคนก็ปรารถนาที่จะหางานทำ และก็จะทำงานอะไรก็ได้ที่เขาจะรับให้เข้าทำ แต่จากคำบอกเล่าของ " เกย์ " แต่ละคน พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคมากพอสมควร เนื่องจาก สังคมได้สร้างภาพเกี่ยวกับคนที่มีลักษณะและพฤติกรรมเช่นนี้เอาไว้ในทางลบ การที่ " เกย์ " จะได้งานใดทำก็จะต้องเสนอผลงานและแสดงความสามารถให้เห็นว่า " เกย์ " มีความสามารถและทำงานได้ไม่แพ้หญิงหรือชายทั่ว ๆ ไป เท่านั้นยังไม่พอ เมื่อได้เข้าไปทำงานแล้ว " เกย์ " ยังต้องเผชิญต่อเหตุการณ์ เรื่องราวและเกี่ยวข้องกับบุคคลที่มักจะมองว่า " เกย์ " เป็นพวกเบี่ยงเบน ผิดปกติ จึงเท่ากับเพิ่มแรงกดดันในการใช้ชีวิตในสถานที่ทำงาน ทุกอย่างที่เล่าประวัติชีวิตจึงมีการเปลี่ยนงานและค้นหาตัวเองว่า ตนเองนั้นเหมาะที่จะเข้าไปทำงานที่ใด ลักษณะใด และกับกลุ่มบุคคลเช่นใด เช่น รายหนึ่งต้องทนและเก็บกดความรู้สึกของตนเองถึง 17 ปี

... ทำงานอยู่ 17 ปี ต้องเก็บความรู้สึกมาก เพื่อนที่ทำงานก็มีเพื่อนผู้หญิงหมดเลย จะมีพนักงานคนขับรถที่เป็นผู้ชาย ซึ่งไม่มีใครรู้เลย ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้ ก็ยิ่งเก็บกดมากเลยครับ และก็เบื่อกับ 17 ปีที่ทนมาได้ และสุดท้ายนี้ ก็คือว่า มันไม่ได้ในสิ่งที่เราต้องการ และก็รู้สึกว่าไม่มีความสุขต่อการทำงาน ...

การที่ต้องใช้ชีวิตที่ตนเองไม่มีความสุขมานานถึง 17 ปี จึงเป็นความอดทนอย่างมาก แต่จะทิ้งงานที่เลี้ยงชีวิตก็ทำได้ยากลำบาก ถึงแม้จะเหนื่อยและอึดอัดใจก็ต้องทนด้วยการมองหางานและกลุ่มบุคคลที่ตนชอบและพึงพอใจ สามารถที่จะหาความสุขในการทำงานร่วมกันได้ ซึ่งจากคำบอกเล่าจะเป็นคำตอบยืนยันได้เป็นอย่างดี

... ช่วงที่ผมทำงานที่บริษัทเนี่ย เลิกงานประมาณ 6 โมง ผมก็ไปทำงาน cabaret ช่วงนั้น happy มาก และก็ไปเล่นละครด้วยกับกลุ่มละคร 28 และผมก็ไปเจอเพื่อนที่เป็นเกย์เยอะมาก ได้เรียนรู้ มาก ...

การเรียนรู้ และการพัฒนาตัวเอง เพื่อนำศักยภาพออกมาใช้ให้เต็มที่และอยู่กับงานที่ทำอย่างมีความสุข ประกอบกับการทำงานที่ถูกอัยยาศัย จึงทำให้ผู้เล่าประวัติชีวิตรายนี้ เข้าไปเกี่ยวข้องกับงานต่าง ๆ และได้สำรวจตัวเองและพัฒนาตัวเอง จนทำให้ตัวเองรู้ และเข้าใจว่านี่แหละคือ สิ่งที่เขาต้องการในชีวิต การใช้ชีวิตของเขาจึงกล้าที่จะเปิดเผยและแสดงตัวให้สังคมได้รับรู้ว่า ถึงแม้จะเป็น " เกย์ " ก็ยังสามารถประโยชน์และมีคุณค่าต่อสังคม ไม่ ต้องเก็บกด ปิดบัง พฤติกรรมอีกต่อไป

... ขณะที่ทำที่ calypso และออกมาแล้ว ก็ยังทำงานที่บริษัทอยู่ ผมก็ยังเดินและมีงานเดินเข้ามาเยอะ ผมก็ต้องไปเดินในงานประกวดนางงามจักรวาล เดินในงานนางสาวไทย และอยู่ เจเอสแอล ด้วย และมีการประกวด dance award ได้ที่ 5 จึงออกจาก calypso แล้วมาใช้ชีวิตเป็นเกย์ ใช้ชีวิตเป็นเกย์ และได้เรียนรู้ชีวิตมาก เมื่อใช้ชีวิตแบบนี้ และมันก็ถึงจุดอิ่มตัวของงานด้วย ก็เลยลาออกจากงานบริษัท เพราะผู้จัดการไม่ชอบเกย์...

และ

...ถ้าเราออกสื่อแล้วเขาเห็น เขาก็จะต้องมาถาม และเราก็ไม่อยากจะตอบคำถามเราออกมาเสียดีกว่า มาทำงานที่เราชอบ ได้เจอสิ่งที่เรารักด้วย ...

นอกจากการเปิดพื้นที่ในการทำงานแล้ว การเปิดพื้นที่ชีวิตของ " เกย์ " ในด้านกรมีความสัมพันธ์ทางเพศ ก็เป็นเรื่องที่มีความสลับซับซ้อนและค่อนข้างยุ่งยาก เพราะ เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคม ยิ่งกรณีของบุคคลที่ใช้ชีวิตคู่มาแบบที่สังคมกำหนดและสร้างแล้ว ยิ่งเป็นเรื่องที่สร้างความลำบากใจและเป็นปัญหาในครอบครัวนั้น ๆ ไม่

น้อยทีเดียว แต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องทนอยู่อย่างหวานอมขมกลืน ในทัศนะของผู้เล่าประวัติ ชีวิตท่านนี้ได้ให้แง่คิดที่น่าสนใจทีเดียวว่า

... ทัศนะผมอยากให้เปิด แม้คุณจะแต่งงานมีลูกแล้วก็ตาม มีเกียรติยศ มีชื่อเสียง มีหน้าที่การงานที่ดี คุณควรจะบอกเลย ตอนนี้ บอกไปเลยว่า ผมเป็นเกย์ แล้วผมก็หาอาชีพการงานได้ ผมเป็นเกย์แล้ว ผมก็สามารถดูแลคุณ และลูกได้ ผมเป็นเกย์ ผมสามารถที่จะอยู่ในครอบครัวได้ อยู่ในสังคมได้ พ่อ แม่ พี่น้องผมเข้าใจ และผมเป็นเกย์ ก็สามารถที่จะทำงานตรงนั้นได้ แต่ก็ต้องยอมมีนทน์ที่จะต้องเจ็บปวดด้วย และต้องหยุดพฤติกรรมอื่น ๆ...

เนื่องจากปัจจุบัน มีการฝืนจิตใจตนเองตามความต้องการของพ่อ แม่ พี่น้อง หรือเพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกสังคมประณาม มีความผิดปกติ จึงทำให้ต้องตัดสินใจเข้าสู่บรรทัดฐานของสังคม ด้วยการแต่งงานกับผู้หญิง ซึ่งการกระทำดังกล่าว เป็นการสร้างความทุกข์ทรมาน และเป็นบาปที่ตกแก่ผู้หญิงที่ไม่ทราบในความเป็น " เกย์ " ของตัวบุคคลคนนั้น ณ วันนี้ การเป็นอะไรไม่สำคัญเท่ากับการเป็นคนดี และไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับใครและสังคม

...คุณจะดำเนินชีวิตได้ดีด้วย ดีกว่ามานั่งปิด และหลอกตัวเอง หลอกลูก หลอกสังคม หลอกคนรอบข้าง ผมคิดว่า สังคมเปลี่ยนมากแล้ว จะมองคนที่ความสามารถ อยาจะให้เกย์เป็นอย่างนี้ทุกอย่างอยู่ที่ความสามารถ ก็เหมือนการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ...

จากความพยายามของ " เกย์ " ที่จะเปิดพื้นที่ให้กับตนเอง ในส่วนต่าง ๆ ของสังคมที่มีคนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ ก็ยังเป็นเรื่องยากที่ " เกย์ " จะเข้าไปได้อย่างมีอิสระและได้ รับการยอมรับอย่างเท่าเทียม " เกย์ " จำนวนไม่น้อย ต้องดิ้นรน แสวงหาเปิดโอกาสให้กับตนเอง บางรายอาจจะโชคดีหรือมีปัจจัยเอื้อ หรือมีทักษะความสามารถเฉพาะตัว จึงสามารถเข้าไปสู่พื้นที่ที่สังคมถือว่า มีเกียรติ และได้รับการยกย่องเชิดชูไม่น้อยหน้ากว่าคนทั่วไปของสังคม แต่พื้นที่ดังกล่าวนั้นก็เป็นที่ถูกจัด ถูกแบ่งแยก ถูกสร้างขึ้นมาอย่างจำกัดและชั่วคราวแล้วแต่เงื่อนไขและกลไกทางสังคมในแต่ละช่วงเวลาหรือแต่ละยุคแต่ละสมัยจะอำนวยประโยชน์ให้ แต่ในที่สุด ชีวิตความเป็น " เกย์ " ของ " เกย์ " จำนวนมากยังคงถูกกระทำ และได้รับการปฏิบัติ อย่างไร้คุณค่า และมีฐานะต่ำต้อยกว่าคนที่สังคม เรียกว่า คนปกติ อยู่ต่อไป ตราบเท่าที่ กฎเกณฑ์

กติกา ระเบียบ แบบแผนต่าง ๆ ที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคม โดยเฉพาะในเรื่องเพศยังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง แก้ไขให้มองมนุษย์ในทุกสถานภาพอย่างมีคุณค่า และอย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

การรับรู้ความเป็น " เกย์ "

สังคมแต่ละสังคมได้สร้างบรรทัดฐาน ระเบียบ แบบแผน ธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อใช้ในการควบคุมคนในสังคมให้อยู่ในระเบียบ กฎเกณฑ์ กติกาภายใต้อุดมคติ หรืออุดมการณ์ของสังคม ในกลุ่ม " เกย์ " ก็เช่นเดียวกัน สังคมได้กำหนดและสร้างแบบแผน กฎเกณฑ์ กติกา ธรรมเนียมปฏิบัติ ต่าง ๆ ต่ำทอดสู่สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และสถาบันต่าง ๆ โดยกำหนดให้พ่อ แม่ ครู อาจารย์และบุคคลแวดล้อมต่าง ๆ เป็นผู้ทำหน้าที่รับและถ่ายทอดอุดมคติของสังคม โดยการสร้างกฎเกณฑ์ กติกา ระเบียบ แบบแผนต่าง ๆ ในการกำกับควบคุม บังคับให้คนแต่ละคนอยู่ในกรอบตามที่สังคมได้กำหนดแนวทางไว้แล้ว ในขณะที่คนบางคนในสังคมได้สร้างแบบแผนความเป็นเพศให้กับบุคคลอื่นและตนเองขึ้นมาจนเป็นแบบแผนของเพศสภาพ (gender stereotype) จนกลายเป็นอัตลักษณ์ของความเป็นเพศ ที่เรียกว่า " เกย์ " และตัวอัตลักษณ์ความเป็น " เกย์ " ที่ได้สร้างขึ้นมา นี้ จะมีลักษณะที่แตกต่างไปจากอัตลักษณ์ทางเพศที่เป็นอัตลักษณ์ของความเป็นหญิง ความเป็นชาย ที่สังคมให้การยึดถือและยอมรับกันว่าเป็นอัตลักษณ์ที่ถูกต้อง เหมาะสม ดังนั้น " เกย์ " จึงถูกสร้างให้มีความเป็นอื่น

การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ของบุคคลในสังคม ผ่านทางศาสตร์และความรู้ต่าง ๆ ภายใต้ความเป็นสถาบัน จึงถือเป็นอำนาจที่พันธนาการให้ " เกย์ " มีความอึดอัด ลำบากใจและทุกข์ทรมานใจ ที่จะใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข เจกเช่นคนส่วนใหญ่ของสังคม ทั้ง ๆ ที่ตัวของ " เกย์ " ก็มีได้คิด และเชื่อว่าตัวเองนั้นมีความผิดปกติ หรือเป็นผู้เบี่ยงเบนแต่ประการใด

ดังนั้น การเปลี่ยนกฎเกณฑ์ กติกา ระเบียบ แบบแผน ที่ถูกกำหนดและสร้างขึ้นมา จึงเป็นเรื่องที่ควรได้รับการหยิบยกขึ้นมาพิจารณา และรื้อถอนให้เห็นว่า สรรพสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นวาทกรรมที่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นมา เพื่อครอบงำ ควบคุม บังคับ มนุษย์ด้วยกัน ให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของวาทกรรมดังกล่าว

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่ เช่นเดียวกับกระบวนการต่าง ๆ ทางสังคม เรื่องหลาย ๆ เรื่องในสังคมถูกหยิบยกมาศึกษา หาคำอธิบาย และถ่ายทอดให้คนในสังคมได้รับรู้ เชื่อ คล้อยตาม ยอมรับและนำไปปฏิบัติในสังคมชีวิต หรือเกิดการรับรู้ ไม่เชื่อ ไม่ยอมรับต่อต้าน และไม่ปฏิบัติตาม ซึ่งก็เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในสังคมมาโดยตลอด การกล่าวถึง วิพากษ์ วิจาร์ณในเรื่องต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาอย่างสม่ำเสมอ หากพิจารณาอย่างจริงจังก็จะพบว่า ทุกเรื่องราวล้วนแล้วแต่ถูกกำหนดและถูกสร้างขึ้นมาด้วยมนุษย์แทบทั้งสิ้น ภายใต้ บรรทัดฐาน แบบแผน ธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ ของผู้มีอำนาจเหนือหรือผู้ที่หรือกลุ่มที่สามารถช่วงชิงการนำเพื่อกำกับ ครอบงำ ควบคุม ผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่าหรือผู้ที่หรือกลุ่มที่ไม่สามารถที่จะช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมได้ ให้ตกอยู่ภายในกรอบของกฎเกณฑ์ ระเบียบ กติกาภายใต้อุดมคติหรืออุดมการณ์ของสังคม

ในสังคมมนุษย์เรื่องเพศ เป็นเรื่องหนึ่งที่มีความสำคัญและมีความสลับซับซ้อน มีการผลิตและสร้างความหมาย ความรู้ ความจริงเรื่องเพศในมิติต่าง ๆ มากมาย ทั้งที่มีการเสริมรับตอกย้ำ และรื้อถอน จนทำให้ต้องพิจารณาว่า เรื่องเพศก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งในสรรพสิ่งที่ถูกกระทำ ด้วยสิ่งที่เรียกว่า วาทกรรม

ทุกสังคมได้สร้างองค์ความรู้เรื่องเพศขึ้นมา แต่ส่วนมากก็จะเป็นความรู้ที่เน้นและให้ความสำคัญกับเรื่องเพศที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความเป็นชาย ความเป็นหญิง จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย ส่วนมากก็จะเน้นย้ำเรื่องความสัมพันธ์ของหญิงชาย และจะเป็นงานวิจัยที่เรียกว่า งานวิจัยในเชิงปริมาณ ที่มีได้ให้คำตอบที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ต่อปรากฏการณ์ และกระบวนการของการสร้างความเป็นเพศในสังคม ยิ่งเป็นเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะของ " เกย์ " ซึ่งถูกกำหนดและประเมินว่า เป็นเรื่องที่ผิดปกติ ฯลฯ ด้วยแล้ว ดูเหมือนจะถูกหยิบยกขึ้นมาพูดถึงหรือทำการศึกษอย่างผิวเผิน และไม่สามารถที่จะอธิบาย คลี่คลาย ขยายความ และเผยให้เห็นถึงตัวตนของ " เกย์ " ในฐานะของการดำรงอยู่ได้อย่างแท้จริง

การวิจัยเรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " จึงเป็นความพยายามที่จะเผยให้เห็นว่า " เกย์ " ในสังคมไทยถูกสร้างมาอย่างไร อีกทั้งต้องการฉายภาพและสะท้อนแง่มุมต่าง ๆ

ของชีวิตของ " เกย์ " เพื่อให้เห็นว่า ตัวของ " เกย์ " เองก็เป็นเช่นเดียวกับคนทั่วไปของสังคม เพื่อตอบปัญหาดังกล่าว งานวิจัยนี้ จึงมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อคลี่คลายให้เห็นถึงกระบวนการสร้างความหมาย ความรู้ ความจริงให้กับความเป็น " เกย์ " ที่กระทำผ่านศาสตร์และสถาบัน ภายใต้ข้อกำหนด กฎเกณฑ์ กติกาและการจัดระเบียบทางสังคมว่าเป็นอย่างไร จนทำให้ทั้งหมดนี้มีผลต่ออัตลักษณ์ความเป็น " เกย์ " และทำให้ " เกย์ " มีความแตกต่างจากเพศชายและเพศหญิงตามที่สังคมกำหนด ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้วิธีวิจัย ที่เรียกว่า การบอกเล่าประวัติชีวิต (oral history) ของ " เกย์ " ที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนทั่วไปในสังคม เพื่อศึกษาพิจารณาว่ากฎเกณฑ์ ระเบียบ กติกา การสร้าง การผลิต และการต่อยอดที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลในนามของผู้รู้ ผู้ชำนาญ ฯลฯ หรือสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ที่กระทำต่อตัวเขานั้นมีอะไรบ้าง มีลักษณะอย่างไร และด้วยปฏิบัติการอย่างไร

ความเด่นชัดและความแตกต่างของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จึงอยู่ที่การนำชีวิต การเป็นอยู่ของ " เกย์ " ตั้งแต่เริ่มจำความได้จนถึงปัจจุบัน มาคลี่และเผยให้เห็นกระบวนการสร้างตัวตนของ " เกย์ " ที่คนอื่นในสังคมประเมินตัวเขา ซึ่งจะต่างจากงานวิจัยอื่น ๆ ที่เป็นการตีความให้ความหมายและอธิบายในเชิงพัฒนาการของมนุษย์หรือการทำความเข้าใจตัวของ " เกย์ " ในการมอง ตีความ และให้ความหมายของตัวเอง โดยมีได้มองว่า ความเป็น " เกย์ " ถูกกำหนดและสร้างขึ้นมาจากสังคม

ผลการศึกษา

คำบอกเล่าประวัติชีวิตของ " เกย์ " ชี้ให้เห็นว่า ความเป็นเกย์ นั้น ถูกสร้างขึ้นมาจากตัวบทที่เป็นบรรทัดฐาน แบบแผน ธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ ภายใต้กรอบของกฎเกณฑ์ ระเบียบ กติกา รวมทั้งสิ่งที่เป็นอุดมคติหรืออุดมการณ์ของสังคม และมีภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมในการผลิตซ้ำ การเผยแพร่ และการใช้ตัวบท จากคุณลักษณะในเรื่องเพศและความเป็นหญิง ความเป็นชาย การเรียนรู้เรื่องเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ผ่านทางสถาบันครอบครัว สถาบันทางการศึกษา และสถาบันอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องการดำรงชีวิตในสังคม ซึ่งทั้งหมดนี้ คือ การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " ดังต่อไปนี้

ประการแรก คุณสมบัติในเรื่องเพศและความเป็นหญิง ความเป็นชาย ในเรื่องนี้

จะถูกกำหนดและถูกสร้างขึ้นด้วยคุณลักษณะทางสรีระ คุณลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะในการแสดงออกถึงความเป็นหญิง ความเป็นชาย ลักษณะการแต่งกาย และลักษณะของกิจกรรมและการทำงานในชีวิต ครอบครัวจะเป็นตัวแบบที่บ่งชี้ให้เห็นว่า ลูกผู้หญิงจะมีสรีระที่เหมือนแม่ ลูกชายจะมีสรีระที่เหมือนพ่อ จิตใจก็จะต้องมีความสัมพันธ์กับสรีระทางเพศ คือ เด็กผู้ชายจะต้องเป็นผู้นำ เข้มแข็ง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ และออกจะมีนิสัยก้าวร้าว ส่วนเด็กผู้หญิงจะต้องเป็นผู้ตาม นุ่มนวล อ่อนหวาน รับผิดชอบและปฏิบัติตาม และมีนิสัยเรียบร้อย การแสดงออกของผู้ชายไม่ว่าจะเป็นเรื่องการพูด การเดิน ก็จะต้องเสียงดัง ฟังชัด และขึงขัง ตึงตัง มีพฤติกรรมโลดโผน กระโดดกระเดก มีความเป็นผู้นำ สามารถที่จะแสดงออกทางอารมณ์ได้เต็มที่ เช่น เวลาที่พอใจก็หัวเราะเสียงดัง เสียใจก็ต้องไม่ร้องไห้ดังหรือให้คนอื่นเห็น ส่วนผู้หญิง ก็ควรที่จะพูดจาเป็นแค่เพียงพอได้ยิน ลักษณะท่าทีสงบเสงี่ยม ไม่เอะอะตึงตัง ไม่กระโดดกระเดก เป็นผู้ตาม และต้องรู้จักสะกดกลั่นอารมณ์ ความรู้สึกทั้งที่พอใจ ดีใจ เสียใจ เป็นต้น ลักษณะการแต่งกายผู้ชายก็ต้องนุ่งกางเกง ใส่เสื้อเชิ้ต และมีรูปแบบที่ไม่หลากหลายเท่าผู้หญิงที่มีกระโปรง และเสื้อแบบต่าง ๆ สี สันออกเป็นโทนของสีก็มักจะมีสีเข้มบ่ง บอกถึงความเข้มแข็ง หนักแน่น ต่างกับของผู้หญิงที่เป็นสีจาง อ่อนหวาน เป็นต้น ในส่วนที่เป็นกิจกรรมและงานอื่น ๆ เช่น การเล่น ผู้ชายก็ต้องเล่นรถยนต์ ปีน ยิงนก ตกปลา ปีนป่าย ขึ้นต้นไม้ หุ่นยนต์ ในขณะที่ผู้หญิงก็ต้องเล่นตุ๊กตา วาดภาพระบายสี เย็บปักถักร้อย โดดหนังยาง เป็นต้น

ประการที่สอง การเรียนรู้เรื่องเพศ จากตัวเอกสาร ตำรา วิชาความรู้เรื่องเพศ ให้ทราบว่าการนำเสนอในเรื่องที่เกี่ยวกับสรีระของหญิงชาย บทบาททางเพศ และกระบวนการขัดเกลาทางสังคมในเรื่องเพศ การปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มเพื่อนและสื่อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีส่วนในการปลูกฝังและ ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นภาพถ่าย ภาพยนตร์ วิดีโอ หนังสือโป๊ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นการกำหนด สร้างและผลิตขึ้นมา เพื่อถ่ายทอด ให้ความรู้หรือสะท้อน ตอกย้ำให้เห็นว่า ทุกองค์ประกอบของสังคมเป็นเรื่องของหญิงกับชายเท่านั้น ที่ถือว่าเป็นเรื่องปกติ สามัญธรรมดา และถ้าเป็นกล่าวถึงและสร้างความรู้ที่ต่างจากเรื่องของหญิงชายหรือผลิตออกมาแตกต่างจากนี้ ก็จะมีการบอกและรับรู้กันว่าเป็นความวิปริตผิดเพศ เป็นต้น

ประการที่สาม ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ มีการจัดแยกความสัมพันธ์ระหว่างเพศออกมาได้ว่าถูกสร้างขึ้นมาในแบบแผนที่สามารถแยกออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่างเพศ จากปรากฏการณ์ที่ศึกษา ในทัศนะของกลุ่ม

คนทั่วไปส่วนมาก ถือว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคม การปรับตัวในระยะแรกตัว " เกย์ " จะรู้สึกสับสน และอึดอัดใจที่พฤติกรรมทางเพศของตนที่ต่างจากคนทั่วไปในสังคม เพราะสังคมได้สร้างและสื่อออกมาให้รับทราบอย่างชัดเจนว่า พัฒนาการทางเพศของมนุษย์จะต้องเป็นไปตามลักษณะทางเพศ คือ ความสัมพันธ์ทางเพศของหญิงกับชาย ที่มีปฏิบัติการผ่านทางครอบครัว โดยมีพ่อและแม่เป็นตัวแบบให้เห็น และพัฒนาการทางเพศของแต่ละวัยก็ต้องเป็นไปตามที่ได้กำหนดและสร้างเอาไว้ หากไม่เป็นไปตามที่คนส่วนใหญ่ ในสังคมประพจน์ ปฏิบัติก็ถือว่า เป็นสิ่งผิดปกติ สมควรที่จะต้องได้รับการปรึกษาช่วยเหลือจากนักแนะแนวหรือนักจิตวิทยา หรือมิฉะนั้น ต้องเข้ารับการบำบัดรักษาโดยจิตแพทย์หรือแพทย์เฉพาะทาง เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพศเดียวกัน จากคำบอกเล่าประวัติชีวิตเกือบทุกคนเล่าว่า มีความรู้สึกพึงพอใจเพศเดียวกับตนมาตั้งแต่เริ่มจำความได้ มีความรู้สึกพอใจเพศเดียวกันในลักษณะที่คล้ายกับที่ชายรักหญิงหรือหญิงรักชาย และไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อเพศหญิงเลย พร้อมทั้งให้ความเห็นว่า ผู้หญิงไม่สามารถกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกทางเพศได้เลย ในช่วงวัยเด็กทุกคนรู้สึกเก็บกด และต้องปกปิดพฤติกรรมของตน แต่พอเข้าสู่วัยรุ่นเริ่มแสดงออกและเปิดเผยมากขึ้น เพราะเริ่มมีกลุ่มเพื่อนที่คล้ายกัน เข้าใจกัน และคิดว่าตัวเราก็ไม่ได้ผิดปกติอะไร หรือทำความเดือดร้อนให้กับผู้ใด เพียงแต่มีจิตใจที่ชอบบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น ชีวิตในด้านอื่น ๆ ก็ปกติเหมือนเช่นผู้ชายทั่ว ๆ ไป แต่มีอยู่รายหนึ่งเล่าว่า ช่วงวัยรุ่นคบกับเพื่อนผู้ชาย เพื่อนชวนไปเที่ยวหญิงบริการ ในช่วงนั้นเพื่อนยังไม่ทราบพฤติกรรมการเป็น " เกย์ " จึงต้องแสดงให้เห็นว่า ตนก็เหมือนผู้ชายทั่วไป และต้องการที่จะหนีความรู้สึก ความต้องการของตน เพราะการอยู่ในสังคมที่มีกฎเกณฑ์ที่มีบรรทัดฐานทางเพศ ในลักษณะที่ต้องมีความสัมพันธ์กับต่างเพศเท่านั้นจึงจะเป็นสิ่งปกติ จึงทำให้เห็นและถูกมองว่า ตนมีพฤติกรรมที่ผิดปกติ เลยต้องการที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม โดยคิดว่าการไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิง (หญิงบริการ) จะช่วยให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้ แต่เมื่อซื้อบริการแล้วก็ไม่สามารถที่จะมีอารมณ์ทางเพศได้ ด้วยความที่เกรงว่าเพื่อนจะทราบและเอามาล้อเลียนจึงตกลงกับหญิงบริการให้บอกว่า ทำเรียบร้อยแล้ว เพื่อต้องการปกปิดพฤติกรรมของการรักเพศเดียวกันของตนไม่ให้ผู้อื่นทราบ

นอกจากนี้ เกือบทุกรายเล่าตรงกันว่า คนส่วนใหญ่มักมองว่า " เกย์ " เป็นพวกลำสอน

ทางเพศ เจอหน้าตากันก็มีแต่เรื่อง " เอากัน " นั้นเป็นความมีอคติมากกว่า เพราะ " เกย์ " ก็ต้องมีการสร้างสัมพันธ์กันไม่ต่างกับหญิงชาย ถ้ามีความพึงพอใจจะคบหา ติดต่อกัน และค่อย ๆ พัฒนาเป็นความรักที่มีต่อกัน และอาจจะมีหรือไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกันก็ได้

ส่วนความพึงพอใจในการรับบทบาทของ " เกย์ " ที่บอกว่าเป็น " เกย์คิง " คือ แสดงบทบาทชายหรือ " เกย์ควีน " แสดงบทบาทหญิง ก็มีได้เป็นบทบาทที่ตายตัวกับพฤติกรรมถาวร เป็น " เกย์ " ตลอดไป ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของแต่ละคน หรือเงื่อนไขอื่น ๆ เช่น การเข้าสู่วิถีชีวิต " เกย์ " ใหม่ ๆ อาจจะไม่ทราบ ไม่มีประสบการณ์ในเรื่องการปฏิบัติกิจทางเพศ ก็มักจะตกอยู่ในฐานะของ " เกย์ควีน " ที่ถูก " เกย์ " ที่เคยมีประสบการณ์ถ่ายทอดประสบการณ์และเป็นฝ่ายกระทำ แต่เมื่อผ่านไป ก็เริ่มที่จะเรียนรู้ทั้งสองบทบาท ก็จะมีการปฏิบัติกิจทางเพศสลับสับเปลี่ยนกันได้ ไม่จำกัดอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเมื่อเวลาผ่านไปอาจจะพอใจในบทบาทใดบทบาทหนึ่งมากกว่า แต่ก็ไม่แน่นอนตายตัวขึ้นอยู่กับสถานการณ์ หรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ด้วย

3. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งสองเพศ ได้รับคำบอกเล่าจากทุกคนว่า มี " เกย์ " บางคนที่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศได้กับทั้งเพศเดียวกัน และกับต่างเพศ แต่ในส่วนตัวของจิตใจแล้วมีความพึงใจในเพศรสกับเพศเดียวกันมากกว่า แต่ต้องสร้างทำเป็นสนใจเพศตรงข้ามอันเนื่องมาจากความลึกลับและสับสนในตนเอง ยังไม่แน่ใจในตนเอง และบางรายต้องสร้างทำที่ว่าตนสนใจเพศตรงข้าม เพราะถูกควบคุมและครอบงำไว้ด้วยกฎเกณฑ์ทางความสัมพันธ์ทางเพศว่า ต้องมีกับเพศตรงข้ามจึงจะเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ปกติ เหมาะสม บางรายทำไปตามความประสงค์ของผู้ใหญ่ในครอบครัวที่ต้องการให้แต่งงานมีครอบครัว บางรายก็เพื่อต้องการปกปิดพฤติกรรมที่แท้จริงของตน เพราะ การมีพฤติกรรมเช่นที่เป็นอยู่ จะถูกประเมินและมักจะมีผลต่อการใช้ชีวิตในสังคม หน้าที่ การงาน ตำแหน่ง และอาชีพ เป็นต้น

ประการสุดท้าย เรื่อง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม บุคคลที่เป็น " เกย์ " จะมีปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมในสถานที่ที่สำคัญ 3 แห่ง คือ ในครอบครัว ในสถาบันการศึกษา และในสถานที่ทำงาน ซึ่งในแต่ละแห่งจะมีการปฏิบัติ ดังนี้

1. ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว พ่อ แม่ พี่น้องและบุคคลในครอบครัวทุกคน ล้วนแล้วแต่ถูกครอบงำด้วยความคิด ความเชื่อในเรื่องเพศ โดยสังคมได้สร้างกฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผนเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกของแต่ละทางเพศเอาไว้ จนกลายเป็นบรรทัดฐานสังคม คือ บทบาทหญิงหรือชาย และที่สำคัญ ก็คือเรื่อง ความสัมพันธ์ทางเพศของหญิงชายถูก

ถ่ายทอด และตอกย้ำให้เห็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เหมาะสม ถูกต้อง เมื่อสมาชิกในครอบครัวมีพฤติกรรมที่ผิดแปลก หรือเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานทางสังคม จึงเกิดความรู้สึกอับอาย โดยเกรงว่าจะถูกคนทั่วไปในสังคมล้อเลียน และไม่ยอมรับในพฤติกรรมของลูก หรือพี่น้องของตน ในระยะแรกทุก ๆ คนจึงพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของ " เกย์ " ให้เป็นเหมือน " คนปกติ " ที่สังคมกำหนด แต่เท่าที่ทราบจากคำบอกเล่าของทุกคน ปัจจุบัน พ่อ แม่ พี่น้องก็ให้การยอมรับในพฤติกรรมของ " เกย์ " มากขึ้นกว่าในช่วงแรก ๆ เพราะปฏิกิริยาของบุคคลในสังคมก็เริ่มปรับเปลี่ยนไปในทางที่เห็นว่า กลุ่มบุคคลเหล่านี้ ก็มีได้มีความแตกต่างกับบุคคลทั่วไป แต่เนื่องจากสังคมกำหนด สร้างกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผน และการผลิตความรู้ถ่ายทอด และตอกย้ำให้เห็นว่าคนกลุ่มนี้ เป็นผู้เบี่ยงเบนทางเพศ ผิดปกติ ทั้ง ๆ ที่ " เกย์ " ก็สามารถใช้ชีวิต มีความสามารถในเรื่องการเรียน การทำงาน ที่ไม่แตกต่างจากคนที่สังคม เรียกว่า " คนปกติ " แต่ประการใด ซึ่งตามทัศนะของ ฟุโกต์ ก็คือ การสร้างวาทกรรมเรื่องเพศ เพื่อกดขี่ ครอบงำ และปิดกั้น คนกลุ่มนี้ไว้นั่นเอง

2. ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสถานศึกษา บุคคลที่เป็น " เกย์ " มีปฏิสัมพันธ์ในสถานศึกษาที่สำคัญ ก็คือ กลุ่มเพื่อน และครู จากคำบอกเล่า ทุกคนจะไม่ค่อยได้รับการล้อเลียนจากเพื่อนในห้องเรียน เพราะเพื่อนจะมีความสนิทและคุ้นเคยกันดี จะมีการล้อเลียนหรือแซวบ้าง ก็คือ เพื่อนต่างห้องหรือต่างชั้น แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้รู้สึกไม่สบายใจที่จะอยู่ร่วมกับเพื่อน ส่วนใหญ่จะบอกว่า เพื่อนักเรียนทั่วไปจะมองเห็นความสามารถในเรื่องการเรียน และความสามารถในการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยทั้งหมดจะมองว่า คนที่มีพฤติกรรมแบบนี้จะสามารถทำกิจกรรมได้ ทั้งที่เป็นงานของผู้หญิงและของผู้ชาย และสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนทั้งสองเพศได้ ในส่วนของครูผู้สอนก็ขึ้นอยู่กับว่า ครูท่านนั้น ๆ มีเจตคติที่ได้รับภวถ่ายทอด และสร้างภาพในการมอง " เกย์ " ในลักษณะใด แต่ทุกคนบอกตรงกันว่า ครูส่วนใหญ่จะพอใจใน " เกย์ " เนื่องจากกลุ่ม " เกย์ " ส่วนใหญ่ตั้งใจเรียน มีความรับผิดชอบในการเรียนและการทำงาน ไม่เกเร ไม่สร้างความหนักใจให้กับครู มีครูเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่พอใจในพฤติกรรมของ " เกย์ " เพราะยังคิดและยึดมั่นในกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผนที่สังคมได้กำหนดและสร้างไว้เป็นแนวปฏิบัติ และเห็นว่าพวกนี้จะฝ่าฝืน โดยเฉพาะเรื่องการแต่งกาย การแสดงออกทางกิริยาท่าทางที่ผิดไปจากบรรทัดฐานทางเพศ

3. ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสถานที่ทำงาน การใช้ชีวิตในสถานที่ทำงานจะมีความสุข

หรือไม่ อยู่ที่ผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างกับเพื่อนร่วมงานว่า บุคคลทั้งหลายเหล่านั้น มีความรู้สึกและมองว่า ผู้ที่เป็น " เกย์ " เป็นเช่นไร ในบางสถานที่นายจ้างไม่ได้สนใจในพฤติกรรมของลูกจ้าง ขอให้สามารถทำงานในหน้าที่ได้ก็พอใจแล้ว เพราะ บุคลิกภาพที่บ่งบอกพฤติกรรมบางอย่างเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล แต่ถ้าบางรายต่อต้านและผู้ใช้จะไปทำงานด้วยแสดงตัวอย่างชัดเจนก็คงไม่มีโอกาสเข้าไปทำงานด้วยและคงไม่รับเข้าทำงาน แต่มีจำนวนไม่น้อยที่อาจจะไม่ทราบหรือนายจ้างมีความเห็นอย่างไรต่อ " เกย์ " หรือมิได้แสดงเจตคติให้ " เกย์ " ทราบ ประกอบกับตัวผู้ทำงานในช่วงแรกที่เข้าไปสมัครงาน มิได้แสดงตัวตนที่เป็นอยู่ให้ทราบแต่ต่อมาพฤติกรรมดังกล่าวปรากฏให้นายจ้างเห็น หากนายจ้างไม่ยอมรับและไม่ชอบ " เกย์ " แน่แน่นอนว่าคงมีผลต่อการทำงานในหน่วยงานนั้น ๆ ซึ่งจากคำบอกเล่า บางรายเล่าให้ฟังว่า ตนอึดอัดใจและหางานไม่ถนัด ต้องหางานที่ลักษณะและนายจ้างไม่มีอคติต่อ " เกย์ " จึงจะมีโอกาสได้เข้าทำงาน และมีรายหนึ่งต้องลาออกจางานก่อนที่จะนายจะทราบว่าตนเป็น " เกย์ " เพราะเจ้านายแสดงให้เห็นว่า เขาไม่ชอบและรังเกียจ " เกย์ " ในส่วนของเพื่อนร่วมงานในวัยผู้ใหญ่แล้วมักจะมีปัญหาค่อนข้างน้อย ทุกคนเล่าว่า เราสามารถที่จะหากกลุ่มเพื่อนที่เราพอใจและต้องการจะคบหาได้ แต่ละคนในที่ทำงานก็มุ่งต่อการทำงาน จึงไม่ค่อยได้สนใจในกันและกันมากนัก เราอาจจะไม่มีเพื่อนในที่ทำงานที่จะคบหา แต่เราก็มียังมีเพื่อนเดิม หรือหาเพื่อนใหม่ที่เราพอใจจากภายนอกได้

ดังนั้น จากการศึกษาวิจัย เรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับ " เกย์ " จากกรณีที่ " เกย์ " ได้บอกเล่าประวัติชีวิตให้ทราบ จะเห็นว่า บุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและมีปฏิสัมพันธ์กับ " เกย์ " เป็นผู้กำหนด เป็นผู้สร้างและประเมินพฤติกรรมของ " เกย์ " ว่าเป็นบุคคลที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ เพราะบุคคลที่เกี่ยวข้องส่วนมากรับเอากฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผนที่ถูกสร้างผลิตซ้ำ และถ่ายทอดในรูปของ " ความรู้ " ภายใต้นิเวศวิทยาที่เป็นสาขาวิชาและศาสตร์ต่าง ๆ โดยมีตัวบุคคลที่สถาปนาหรือได้รับการสถาปนาว่าเป็นผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชำนาญ และ ฯลฯ เสนอตัวบท แล้วตอกย้ำให้เห็นว่า เรื่องราวหรือสิ่งที่สร้างขึ้นมานั้นเป็น " ความจริง " อย่างสอดคล้องลงตัวกันในทุกสาขา ทุกศาสตร์ เพื่อเป็นการกำกับ ควบคุม ครอบงำทางอำนาจให้กับกลุ่ม ที่ตนต้องการครอบครอง ให้สยบยอมต่ออำนาจดังกล่าวนั้น และการใช้อำนาจทางความรู้เหล่านี้ จะเป็นปฏิบัติการที่นุ่มนวล แอบยล จนกลายเป็นความคุ้นเคยอย่างไม่รู้ตัว และกลายเป็นสิ่งปกติในสังคม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการศึกษา การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ เป็นเรื่องที่มีบริบทที่เกี่ยวข้องกับตัว " เกย์ " ค่อนข้างมาก การที่จะทราบเรื่องราวเกี่ยวกับตัว " เกย์ " ได้ว่าเป็นเช่นไร ผู้วิจัยจึง ควรที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของ " เกย์ " ในบริบทต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้

1.2 งานวิจัยเรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ เป็นงานที่เปิดมิติ และมุมมองให้เห็นว่า ความเป็น " เกย์ " ถูกกำหนดและสร้างขึ้นมาจากกฎเกณฑ์ ทัศนคติ ระเบียบ แบบแผนทางสังคม จนทำให้รับรู้กันโดยทั่วไปว่า " เกย์ " เป็นผู้เบี่ยงเบนหรือผิดปกติ ดังนั้น ในการศึกษา ผู้สนใจจึงต้องเปิดโลกทัศน์ของตนให้กว้างขึ้น เพื่อเปิดรับวิธีการศึกษา การวิเคราะห์ วิพากษ์ที่งานวิจัยนี้นำมาใช้ศึกษา จึงจะช่วยให้มองเห็น ชีวิตของ " เกย์ " ในอีกมุมมองหนึ่งที่ต่างจากงานวิจัย " เกย์ " ที่ผ่านมา

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัยปรากฏการณ์ทางสังคมในเรื่องเพศ ในด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะ เรื่องเพศกับธุรกิจอินเทอร์เน็ต ธุรกิจทางเพศกับสังคมไทย โสเภณีข้ามชาติในสังคมไทย ซึ่งปัจจุบันเริ่มส่งผลกระทบต่อคนไทย ก่อนที่จะมีความรุนแรงมากขึ้นในอนาคต

2.2 ควรที่จะศึกษาให้ครอบคลุมมากขึ้น โดยการให้ผู้ปกครอง พ่อ แม่ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้เล่าเรื่องในส่วนที่ตนได้เกี่ยวข้องกับชีวิตของ " เกย์ " ที่ศึกษา เพื่อที่จะได้ข้อมูลในมิติต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันของคนทุกประเภทของสังคม

2.3 ควรมีการนำวาทกรรมไปศึกษาเรื่องอื่น ๆ เช่น วาทกรรมว่าด้วยความวิกลจริตหรือความบ้า วาทกรรมทางไสยศาสตร์และพุทธพาณิชย์ วาทกรรมว่าด้วยการพนันกับชีวิต/สังคมไทย และวาทกรรมว่าด้วยความเชื่อเรื่องโชคลางในสังคมไทย ฯลฯ ซึ่งน่าจะสะท้อนวิธีคิด และตอบข้อสงสัยให้กับคนในสังคม และตระหนักรู้ถึงการครอบงำของสิ่งเหล่านี้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัญญา รักชาติ และพิมลพรรณ มิตรวัฒนากุล. (2517, สิงหาคม). " เราเรียนเพศศึกษากัน
เพื่ออะไร. " *วารสารมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*.
- กิตติศักดิ์ ปกติ. (2526, กุมภาพันธ์). " เกย์กับกฎหมาย. " *นิติศาสตร์สาร*. (13) : 97 - 149.
- กิตติพร ใจบุญ. (2538). *ความจริงในเรื่องเชื่อน : บทศึกษาการปฏิบัติการทางวาทกรรม
ในสังคมไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2490 – 2537*. วิทยานิพนธ์ สค.ม.(มานุษยวิทยา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- จ้านงค์ อติวัฒน์สิทธิ์และคนอื่น ๆ. (2540). *สังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- เฉลิมเกียรติ ผิวนวล. (2528). *จิตวิเคราะห์ของ فروยด์*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนัก
พิมพ์ดอกหญ้า.
- ชลธิชา ศาลิคุปต์. (2532). *กระบวนการพัฒนาและอํารงเอกลักษณ์ของหญิงร้กร่วม
เพศ*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. (สังคมวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงศ์ สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี มะลิโรจน์. (2523). *เพศศึกษาแผนใหม่*.
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ไชยันต์ ไชยพร. (2540). " ปรัชญาทางการเมืองและสังคมของตะวันตก " *เอกสารประกอบการ
บรรยาย Global Competence Project*. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2544). *รายงานวิจัยเรื่อง วิถีวิทยาของสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์*. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- _____ . (2542). *วาทกรรมการพัฒนา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิภาษา.
- ตัน แนนลา. (2532). *เช็กส์และกามารมณ์ : ชมรมคนหนุ่มสาว*. กรุงเทพฯ : ยูเนิส.
- ทิต ไซติวัฒน์ตระกูล. (2526). *การเปรียบเทียบเจตคติทางเพศของพวกร้กร่วมเพศชาย
กับพวกร้ต่างเพศชาย*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. (2541). " ผู้หญิงและอำนาจ : การเขียนแบบผู้ชาย " ใน *สตรีศึกษา 1 : ผู้หญิงกับประเด็นต่าง ๆ*. คณะอนุกรรมการการศึกษา อาชีพ และวัฒนธรรม คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี, หน้า 165-215. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์. (2535). *สาเหตุและผลกระทบทางสุขภาพของการเป็นกะเทย ลักเพศ*. กรุงเทพฯ : เอกสารอัดสำเนา.
- นภาพร มัชฌิมมากร. (2539). *เอกสารคำสอนวิชา เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นภาพรณ หะวานนท์. (2540). *เอกสารคำสอนวิชา สังคมวิทยาสำหรับการพัฒนาประเทศ*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2542). *ร้อยร้าวองค์ความคิดผู้หญิงกับสุขภาพ*. พิมพ์วัลย์ บุญมงคล นิภรณ์ สันตจรรยา และต้นสนีย์ เรืองสจน (บรรณาธิการ) กรุงเทพฯ : เจเนเดอร์เพรส.
- นอริส สเตฟานี และ รีด เอ็มมา. (2536). *ความผิดปกติทางเพศ ทอม เลดี้และเกย์ = Out*. ชลลดา ทองทวี แปลและเรียบเรียง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แม่น้ำ.
- บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). *เกย์ : กระบวนการพัฒนาและดำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ*. วิทยานิพนธ์ ศค.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- ประภาพรธณ วงศาโรจน์. (2532). *การพัฒนาเอกลักษณ์รักร่วมเพศในหมู่วัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ ศค.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี วงษ์เทศ. (2544). *เพศและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์.
- ปิยฤดี ไชยพร และ ไชยันต์ ไชยพร. (2542). " เซ็กส์ : กิจกรรมที่คุณชอบทำ แต่ไม่ชอบพูดเพศและการปลุกอารมณ์เพศ ร่างกายและพระเจ้า การเล่นกับร่างกาย." ใน *เพชร่าง - พรางกาย : ทดลองมองร่างกายในศาสนา ปรัชญาการเมือง ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และมานุษยวิทยา*. บรรณาธิการ โดย ปรีดา เฉลิมเผ่า กอนันต์กุล. หน้า 63 – 103. กรุงเทพฯ : บริษัท เคล็ดไทย.

- ภัตสร ลิมานนท์. (2542). *บทบาทเพศสถานภาพสตรีกับการพัฒนา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มยุรี ภูงามทอง. (2534). *เพศศึกษาและสุขภาพในครอบครัว*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- รวมพล สายอรุณ. (2541). *ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ แสงฉาย. (2538). *การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา : แนวคิดสำหรับพ่อ แม่ ครูผู้สอนในโรงเรียนบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.
- รุ่งกานดา พงศ์ธรรกุลพานิช. (2530). *ความคิดเห็นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อพวกรักร่วมเพศชาย กรณีศึกษา : กลุ่มโรงเรียนที่ 1 ของกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- วันทนีย์ วาสิกะสิน และคนอื่น ๆ. (2537). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- . (2526). *ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ในงานสังคมสงเคราะห์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุนิห สัมครการ. (2540). *วิธีการศึกษาสังคมมนุษย์กับตัวแบบสำหรับศึกษาสังคมไทย*. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมยศ เชื้อไทย. (2544). *นิติปรัชญาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- สมศรี เปี่ยมสมบุญ. (2529). *ปัญหากรักร่วมเพศชาย : กรณีศึกษาเฉพาะกรณีกลุ่มเกย์นักแสดงเมืองพัทยา*. กรุงเทพฯ : คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย. (2529). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สายพิน ศุพุทธมงคล. (2543). *คู่มือคน : อำนาจและการต่อต้านขั้วขึ้น*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชาติ โสมประยูร. (2530). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ โสมประยูรและ วรณี โสมประยูร. (2531). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุวัทนา อารีพรรค. (2528). *กามวิปริต*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อเนก อารีพรรค และสุวิทนา อารีพรรค. (2525). *เรียนรู้เรื่องเพศ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิชัย พันธเสน. (2544). *พุทธเศรษฐศาสตร์ : วิวัฒนาการ ทฤษฎีและการประยุกต์กับเศรษฐศาสตร์สาขาต่าง ๆ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อภิญา เฟื่องฟูสกุล. (2543). *แนวความคิดหลักทางสังคมวิทยา เรื่อง อัตลักษณ์ (Identity)*. เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการระดับชาติ สาขาสังคมวิทยาครั้งที่ 1 วันที่ 15 – 16 ธันวาคม 2543, กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- อริน พิณจรรักษ์. (2527). *การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. 2516 – พ.ศ. 2525*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาและวรรณคดี) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- Bayer, Ronald. (1981). *Homosexuality and American Psychiatry*. Princeton : Princeton University Press.
- Blumer, H. (1969). *Symbolic Interaction : Perspective and Method*. New York : Prentice – Hall.
- Boswell, John. (1980). *Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality : Gay People in Western Europe from the Beginning of the Christian Era to the Fourteen Century*. Chicaco : University of Chicaco Press.
- Crooks, Robert. & Baur, Karla. (1999). *Our Sexuality*. 7th ed. Pacific Grove : Brooks / Cole.
- Clark, W. & Serovich, J. (1997). " Twenty Years and still in the dark ?Content analysis of articles pertaining to gay, lesbian, and bisexual issues in marriage and family therapy journals," *Journal of Marital and Family Therapy*. 23(3) : 239 – 253.
- Danaher, Geoff., Schirato, Tony. & Webb, Jen. (2000). *Understanding Foucault*. London : Sage Publications.

- Danilou, Alian. (1994). *The Complete Kama Sutra*. Rochester, Vermont : Park Street Press.
- D' Emilio, John. & Freedman, Estelle. (1988). *Intimate Matters : A History of Sexuality in America*. New York : Harper and Row.
- Denzin, Norman K. & Lincoln, Yvonna S.(ed.)(2000). *Handbook of Qualitative Research*. London : Sage Publications.
- . (1978). *The Research Act : A Theoretical Introduction to Sociological Method*. 2nd ed. New York : Mc Graw Hill, Inc.
- Dreyfus, Hubert L. & Rabinow, Paul. (1982). *Michel Foucault : Beyond Structuralism and Hermeneutics*. Chicaco : The University of Chicaco Press.
- Esterberg, K. (1990). " From illness to action : Conceptions of homosexuality in the Ladder 1956 – 1965," *Journal of Sex Research*. (27) : 65 – 80.
- Foucault, Michel. (1981). " The order of Discourse." Translated by Ian Mcleod. In *Untying the Texts*. pp. 48 – 78. Edited by Robert Young. London & New York : Routledge & Kegan Paul.
- . (1980). *Power / Knowledge : Selected Interviews and Other Writings 1972- 1977*. Edited by Colin Gordon. New York : Pantheon.
- . (1978). *The History of Sexuality Volume 1 : An Introduction*. New York : Random House.
- . (1972). *The Archaeology of Knowledge And the Discourse on Language*. New York : Pantheon Books.
- Gluck, Sherna Berger. & Patai, Daphne. (1991). *Woman's Words : The Feminist Practice of Oral History*. New York and London : Routledge.
- Goode, Erich. (1996). *Social Deviance*. Boston : Allyn and Bacon.
- . (1978). *Deviance Behavior : An Introduction Approach*. New Jersey : Prentice – Hall.

- Isay, R. (1989). *Being Homosexual : Gay Men and Their Development*. New York : Farrer, Straus, and Giroux.
- Kaiser, C. (1994, 4 July). "Life before Stonewall." *Newsweek*. P. 78 – 79.
- Mannion, K. (1981). Psychology and the Lesbian : A critical view of the research. In *Female Psychology : The Emerging Self*. Edited by Cox. S. 2nd.ed. New York : St.Martin's Press.
- Nelson, Robert H. (1991). *Reaching for Heaven on Earth : the Theological Meaning of Economics*. Savage, MD. : Rowman & Littlefield.
- Plummer, Kenneth. (1981) . *The Making of the Modern Homosexual*. London : Hutchinson.
- Richardson, Diane. (1996). *Theorising heterosexualities : Telling it straight*. Buckingham and Philadelphia : Open University Press.
- Ritzer. George. (1996). *Sociological Theory*. New York : The McGraw – Hill.
- Schwartz, Howard and Jacob, Jerry. (1981). *Qualitative Sociology : A Method to the Madness*. New York : Free Press.
- Schur, Edwin M. (1984). *Labeling Woman Deviant : Gender Stigma and Social Control*. New York : Random House.
- Shapiro, Michael J. (1981). *Language and Political Understanding : The Politics of Discursive Practices*. New Haven : Yale University Press.
- Sheridan, Alan. (1980). *Michel Foucault : The Will to Truth*. London and New York : Tavistock Publications.
- Taylor, G.R. (1965). *Sexual Inversion*. Judd Mormon (ed.) Basic Books.
- Tyler, J., Jackman – Wheatner L. Strader, S., & Lenox, R. (1997). "A change – model Approach to raising awareness of gay, lesbian, and bisexual issues among graduate students in counseling," *Journal of Sex Education and therapy*. 22 (2) : 37 – 43.

Weitz, Rose. (2001). *The Sociolog of Health, Illness, and Health Care*. 2nd.ed.

Belmont : Wadsworth / Thomson Learning.

Wilson, M. (1984). " Female homosexual's need for dominance and endurance."

Psychological Reports. 55 : 79 - 82.

Woodward, Kathryn. (ed.) (1997). *Identity and Difference*. London : Sage

Publications.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นายทศพร มณีศรีขำ
 วัน เดือน ปีเกิด 12 ตุลาคม 2496
 สถานที่เกิด ตำบลปลายโพงพาง อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 256/3 ซอยวัดฉิมพายกาवास แขวงศิริราช เขตบางกอกน้อย
 กรุงเทพมหานคร 10700 โทร. 0-2412-6347

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2516 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิทยาลัยครูจันทระเกษม
 พ.ศ. 2520 การศึกษามหาบัณฑิต(ภูมิศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 พ.ศ. 2524 การศึกษามหาบัณฑิต (การแนะแนว)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 พ.ศ. 2530 นิเทศศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
 พ.ศ. 2545 การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (พัฒนศึกษาศาสตร์)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจุบัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8
 ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110